HARLEQUIN®

Kolekce

1 + 1 ZDARMA!

NORA ROBERTSOVÁ

Neznámý partner

46 U 12/06

Název originálu: Partners

První vydání: Silhouette Books, 1985

Překlad: Marie Válková

Odpovědný redaktor: Růžena Skálová

© 1985 by Nora Roberts
© For the Czech Republic edition by Arlekin - Wydawnictwo Harlequin Enterprises Sp. z o.o., Warszawa 2006 Vydavatel: Arlekin - Wydawnictwo Harlequin Enterprises Sp. z o.o., Warszawa Tento titul vychází v edici Kolekce ISSN 1730-2153.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.
Tato kniha je vydána po dohodě s Harlequin Enterprises II B.V.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Znak firmy Harlequin i znaky všech edičních řad jsou chráněny ochrannou známkou.

Cover: Cover Studio COMPTEXT, Warszawa
Sazba: Sdružení MAC s.r.o., Praha
Tisk: LITOGRAFIA ROSÉS, S. A. Barcelona, Spain

CENA 89 Kč / 112 Sk

ISBN 83-238-4800-9
978-83-238-4800-4

Nora Robertsová

NEZNÁMÝ PARTNER

HARLEQUIN®
Čas jen pro mě

Amsterdam • Atény • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York
Paříž • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

PRVNÍ KAPITOLA

Hotový blázinec. Telefony neustále vyzváněly. Lidé pokřikovali, mumlali nebo nadávali, seděli nebo pobíhali. Ze všech stran se ozývaly psací stroje, nesourodé cvakání, rachocení a cinkání, které podbarvovalo celkový shon. Bylo to tam cítit vystydlou kávou, čerstvým chlebem, tabákem a lidským potem. Vyslovený blázinec? Někteří přítomní by s takovým popisem redakční místnosti listu *New Orleans Herald* souhlasili, zvlášť když se blížila uzávěrka.

Většina zaměstnanců ten zmatek a halas nebrala na vědomí, tak jako člověk nevnímá nádech a výdech. Bývaly chvíle, kdy každý z nich byl tak zabraný do každodenních potíží nebo chvilek úspěchu, že si ničeho ostatního, co kolem něho kypělo, nevšímal. Ne že by nepracovali v týmu. Všichni byli svázáni, ať už láskou nebo posedlostí, se svojí prací, s novinářským prostředím, jemuž se nic nevyrovnalo. Přesto byl každý soustředěný na vlastní článek, vlastní zdroje informací a vlastní styl a žárlivě si je hlídal. Pod tlakem, ve zmatku a uprostřed ruchu je úspěšný novinář jako ryba ve vodě.

V novinách začínal Matthew Bates od píky. Prošel vším od kamelota na manhattanské Lower East Side až po redaktora hlavních zpráv a článků, a mezitím roznášel kávu, přepisoval články, psal nekrology a zprávy z květinových výstav. Schopnost vyčenichat nosný příběh a vytěžit z něho, co jen se dá, se nenaučil na přednáškách z žurnalistiky, s tím se už narodil. Léta strukturovaných přednášek, studia a praxe vybrousila styl a techniku jeho talentu, který měl stejně vrozený jako barvu očí.

Ve třiceti letech byl Matt mírně cynický, měl ale pochopení pro nejrůznější životní zvraty a lidi měl rád, aniž by si o nich dělal nejmenší iluze. Pochopil, že lidé jsou ve své podstatě směšní, a smířil se s tím. Jak jinak by mohl pracovat v místnosti plné šílenců, v profesi, která těží z lidské rasy a neustále ji vystavuje na odiv?

Dopsal článek, přivolal pomocného redaktora, aby jej odnesl, a poprvé po třech hodinách zvolnil a v myšlenkách se zatoulal do minulosti. Před rokem odejel z New Yorku, aby přijal místo v *Herol-*

du, protože chtěl, možná spíš potřeboval, změnu. Byl jsem neklidný... pomyslel si teď. Neklidný, aby už byl zase někde jinde... aby se něco událo. Co, to přesně nevěděl. A New Orleans bylo stejně tvrdé a náročné město jako New York, ale připadalo mu, že má v sobě větší eleganci a půvab.

Dělal černou kroniku a dělal ji rád. Byl to nelítostný svět, k němuž neodmyslitelně patřily vraždy a zoufalství. Vražda, o níž právě napsal článek, byla nesmyslná a krutá. Ale takový je život; byla to zpráva do novin. Teď vypudil smrt osmnáctileté dívky z hlavy. Především a hlavně musel být objektivní a nesměl si nic příliš připouštět, jinak se mohl začít rozhlížet po jiném zaměstnání. Přesto musel vynaložit soustředěné úsilí, aby obraz jejího konce vytěsnil z mysli.

Nevypadal jako ostřílený, tvrdý žurnalista a věděl to. Když mu bylo kolem dvaceti, přivádělo ho k zoufalství, že vypadá spíš jako bezstarostný surfař než jako reportér. Teď ho to bavilo.

Měl hubené, svalnaté tělo, kterému bylo lip v džínech než v obleku s vestou, a jeho dlouhé ruce a nohy jen ještě umocňovaly jeho výšku. Tmavě plavé vlasy se mu vlnily, jak se jim zachtělo, za uši a na límec košile, což ještě zdůrazňovalo dojem, že má člověk před sebou bezstarostného, lehkomyslného mužského, který by raději posedával na pláži než pobíhal po chodnících rušného města. Mnozí z těch, z nichž tahal rozumy, se pod dojmem jeho zevnějšku volně rozpovídali, aniž si naplno uvědomovali, jakého člověka mají vlastně před sebou. A to potom měl Matt námět na článek.

Dovedl být okouzlující, dokonce elegantní, když se mu zachtělo. Modré oči, v nichž mu obvykle jiskřilo veselím, uměly zaplát, nebo, což bylo nebezpečnější, se změnily v kusy ledu. Pod lehkovážným zevnějškem se skrývalo chladné, neoblomné odhodlání a doutnající vášnivost. Matt sám to odbyl pouhým pokrčením rameny; nakonec je taky jenom člověk a má právo být takový, jaký je.

S náznakem úsměvu, který mu pohrával na rtech, se obrátil k ženě, která seděla za stolem naproti němu. Laurel Armandová - půvabná a elegantní, s obličejem stejně romantickým, jako bylo její jméno. Měla v sobě delikátnost, kterou jí propůjčovaly jemné kosti a slonovinová pleť, jíž měl muž chuť se dotknout, a dotknout se jí jen zlehka. Černé vlasy měla odhrnuté z obličeje a spadaly jí v měkkých vlnách na

ramena. Vlasy, do nichž muž touží zajet prsty, zabořit do nich obličej. Oči měla tmavě sytě zelené jako smaragdy.

Byl to obličej krásky devatenáctého století, jejíž život naplňuje vlídné pohodlí a poklidná vznešenost. A její hlas je stejně tak ženský, přemítal Matt. Řeč v jejích ústech zvláčněla, nikdy nezněla hluše, neozval se v ní rušivý přízvuk, ale plynula volně jako pomalý proud. Ten hlas, přemítal a začal se přitom zeširoka usmívat, je stejně zavádějící jako její tvář. Je to ostrá, ctižádostivá novinářka s výbušnou povahou, která si umí postavit hlavu. K jeho oblíbeným kratochvílím patřilo ji provokovat.

Dopisovala poslední řádek svého článku a vraštila přitom čelo. Spokojená se svou prací vytrhla list papíru z psacího stroje, zavolala posílkáře a pak zaměřila pozornost na muže u protějšího stolu. Automaticky se napřímila. Už věděla, že na ni chystá nějakou habaďuru a že mu - čert aby to vzal - na to skočí.

„Máš nějaký problém, Matthewe?" Promluvila tiše a mírně znuděně.

„Ani ten nejmenší, Laurellie." Pozoroval, jak jí v očích rozzlobeně blýsklo, že ji oslovil celým jménem.

„Nemáš na hraní nějakou vraždu nebo ozbrojenou loupež?"

Rty se mu zvlnily do přitažlivého úsměvu a vrásky v obličeji se mu tím prohloubily. „Momentálně nikoliv. Citové výlevy už máš pro dnešek z krku?"

Zaťala zuby, aby zadržela příval zuřivých slov. Nikdy se nezapomněl navézt do její práce a utrousit poznámku, že do ní vkládá spoustu emocí, a ona nikdy neodolala a začala ji bránit. Tentokrát ne, řekla si Laurel a pod stolem sevřela ruce v pěst.

„Cynismus přenechám tobě, Matthewe," odvětila sladce, ale oči jí sršely zlostí. „Tobě to tak skvěle sedí."

„Jo. Nevsadíme se, čí článek se dostane na první stranu?"

Nadzvedla jemné, klenuté obočí - toho gesta se nemohl nasytit. „Nerada bych tě připravila o peníze, Matthewe."

„Mně by nevadilo obohatit se o ty tvoje." Se zářícím úsměvem se zvedl, obešel jejich stůl a sklonil se k jejímu uchu. „Pět dolarů, magnóliový květe. I když ty noviny patří tvému papá, vedoucí vydání ještě rozeznají reportáž od křižáckého tažení."

Vycítil, jak se v ní vzmáhá zlost, slyšel tiché syčení jejícho dechu. Byl v pokušení, ve velkém pokušení, zmocnit se těch našpulených hebkých rtů a tu její zuřivost si vychutnat. I když ho to tolik lákalo, připomněl si, že to není způsob, jak ji převézt.

„Ať je po tvém, Batesi, ale zvýšíme to na deset." Zvedla se. Štvalo ji, že musela zaklonit hlavu, aby mu viděla do očí. A ještě víc ji rozzuřilo, že má

Matt oči sebejisté, pobavené a krásné. Uchylovala se ke zvyku, že si ho představovala mrňavého, baňatého a plešatějícího. „Pokud to na tebe nebude moc," dodala.

„Jak si přeješ, lásko." Ovinul si konečky jejích vlasů kolem prstu. „A abych ti dokázal, že i Yankeeové umějí být kavalíři, pozvu tě za to, co vyhraju, na oběd."

Usmála se na něho, přiklonila se ještě blíž, takže se o sebe zlehka otřeli. Udělalo se mu překvapivě horko. „Až peklo zamrzne," zašvitořila a odstrčila ho z cesty.

Matt se za ní díval, jak se žene pryč, pak si zastrčil ruce do kapes a zasmál se. V chaosu redakční místnosti si toho nikdo nevšiml.

„Krucinál," zaklela Laurel, když se prodírala s vozem dusivou dopravní špičkou v centru města. V životě nepoznala mužského, který by ji dokázal víc vytočit než Matthew Bates. Ještě to stihla projet na oranžovou a proklínala přitom osud. Kdyby se s ním její bratr Curt nepoznal na vysoké, Matthew by to místo v *Heraldu* nikdy nepřijal. To by se potom choval nesnesitelně v New Yorku, a nikoli den po dni půl metru od ní.

Poctivě si musela přiznat, jakkoliv se jí to zajídalo, že je Matt v redakci nejlepší reportér. Pracoval důkladně, dokázal se dobrat podstaty problému a podívat se na něj ze všech stran a dokázal jít po stopě jako honicí pes. Čímž ale nebylo o nic snazší to s Mattem ustát. Dupla na brzdy a uhnula, jak se před ni vecpal buick. Matt jí ale tolik ležel v hlavě, že dopravnímu válčení nevěnovala pozornost.

Jeho článek o té vraždě byl skvělý. S chutí by mu ráda nacpala těch deset dolarů do krku. Aspoň by se nemohl tak uštěpačně šklíbit.

Za dvanáct měsíců, co ho znala a pracovala s ním, na ni nikdy nezareagoval jako ostatní muži. Neprokazoval jí žádnou úctu, z očí

mu nezářil obdiv. Skutečnost, že nesnášela, když na ni muži hleděli uctivě, nijak neoslabila její vztek, že on to nedělá.

Nikdy ji nikam nepozval - ne že by o to stála, připomněla si neochvějně. Chybělo jí ovšem čisté potěšení z toho, že by ho odmítla. I když se nastěhoval do nájemního domu, kde bydlela, doslova hned vedle, nikdy ani pod tou nejmenší záminkou u ní neza- klepal. Celý rok doufala, že to udělá - aby mu mohla přirazit dveře před nosem.

Ale jinak, pomyslela si a stiskla zuby, mě otravuje na spoustu jiných způsobů. Trousil přiléhavé poznámky ohledně jejích nápadníků - všechny ji štvaly o to víc, že byly bez výjimky pravdivé. Poslední dobou byl jeho oblíbeným cílem Jerry Cartier, vysoce konzervativní, poněkud natvrdlý člen městské rady. Laurel se s ním scházela, protože měla příliš laskavé srdce, aby mu odřekla, a proto, že jí občas poskytl nějaký tip. Matt ji ale vmanévroval do neúnosné situace, kdy musela Jerryho proti svému lepšímu přesvědčení obhajovat.

Život by byl mnohem jednodušší, pomyslela si, kdyby Matthew Bates pořád ještě roznášel noviny po Manhattanu. A kdyby nebyl tak nemožně přitažlivý. Když odbočila z hlavního proudu vozidel na klidnější silnici, přestala myslet i na Matta a jeho deset dolarů.

Přestože slunce stálo už nízko nad obzorem, obloha byla stále ještě jasná. Korunami cypřišů dopadalo světlo a teplo na silnici. Dál pod stromy byl stín a rozléhalo se tam melodické švitoření ptáků a bzučení hmyzu, obyvatel mokřin. Tajemství, stíny a nebezpečí. To vše jenom ještě podtrhovalo krásu těchto míst. Vzrušující pomyšlení, že tady, tak blízko civilizace, se rozvíjejí a vzkvétají jiné typy života - primitivní, kruté.

Když zabočila na cestu, která vedla k domu, kde žila její rodina už po generace, pocítila tu dobře známou směsici pýchy a poklidu. Koruny cedrů, jež po obou stranách cestu strážily, měnily silnici v chladivý, zšeřelý tunel. Sem tam jimi prosvítalo slunce a házelo na zem krajkoví světla. Z větví visel španělský mech a dodával těm místům bezvěký půvab, pro Jih tolik charakteristický. Když sjížděla po příjezdové cestě k domu Promesse ďAmour, vrátil se čas nazpátek. Život byl jednoduchý.

Na konci příjezdové cesty Laurel zastavila a zadívala se na dům. Bylo to rozlehlé, jednopatrové sídlo postavené z cihel natřených na

bílo, obklopené spoustou azalek, kamélií a magnólií. Barvy, zářivé a jemné, vůně, exotické a delikátní, jenom zvýrazňovaly předválečnou atmosféru poklidného života. Okénko měla spuštěné a do vozu vproudilo provoněné vedro.

Dům měl osmadvacet dórských sloupů, jež mu dodávaly spíš důstojnost než okázalost. Rohové sloupy obrůstal břečťan. Tepané zábradlí balkonu po celé délce domu bylo jemné jako černá krajka a vedla na něj francouzská okna z každého pokoje. Z domu vyzařovaly trvalost, bezpečí a elegance. Laurel se na dům dívala jako na ženu, která se musela vyrovnat s pokročilými lety a vyšla z toho s nenapodobitelnou osobitostí a ušlechtilostí. Ani kdyby ten dům byl živá bytost, nemohla by jej milovat víc.

Vyšla po postranních schodech na verandu a vstoupila bez zaklepání. Strávila zde dětství, dívčí léta, dospívání. Široká hala probíhala domem od hlavních dveří k zadním a dělila jej na dvě části. Ve vzduchu se vznášela vůně včelího vosku a citronu a mísila se s vůní květů kamélií ve váze. V hale to takhle vonělo už před sto lety. Laurel se na chviličku zastavila před vysokým otáčivým zrcadlem, aby si odhrnula vlasy z obličeje, a pak vešla do obývacího pokoje.

„Ahoj, tati." Přistoupila k otci, vytáhla se na špičky a políbila ho na tvář, na níž mu vyrašilo celodenní strniště. William Armand byl vysoký, hubený, pohledný muž s černými vlasy, které už začínaly trochu prokvétat. Svoje noviny řídil energicky, neústupně a s velkým nasazením, pro svůj soukromý život zvolil volnější tempo. Do nosu jí zavanula vůně dobrého bourbonu a tabáku. Ze starého zvyku načechral Laurel vlasy, které si právě před chvilkou uhladila.

„Ahoj, princezno. Ten článek o starostovi nebyl špatný." Tázavě nadzvedl obočí, když si všiml, jak se jí v očích mihla podrážděnost.

„Děkuju." Pohotově se usmála, takže si řekl, že ten nebezpečný zásvit v očích se mu jenom zdál. Otočila se a zadívala se na ženu, která seděla v modře potaženém, čalouněném křesle.

Vlasy měla ta žena čistě bílé, ale husté jako Laurel. Rámovaly obličej zbrázděný spoustou vrásek, jinak ale to byla tvář, z níž vyzařovaly šibalství, elán a smyslnost. Olivia Armandová se za nic nestyděla. Na oplátku si Laurel bedlivě prohlížela očima zelenýma jako smaragdy, které měla v uších.

„Babičko." Laurel se s povzdechem sklonila, aby ji políbila. „Copak nikdy nezestárneš?"

„Jestli k tomu budu moct něco říct, tak ne." Hlas měla věkem křaplavý, ale překvapivě smyslný. „Ty jsi pořád stejná," podotkla a uchopila Laurelinu dlaň do své pevné, suché ruky. „To je ta dobrá kreolská krev." Po tom, co jí Laurel rychle ruku stiskla, znovu se uvelebila v křesle. „Williame, udělej tomu dítěti něco k pití a mně můžeš to moje trochu vylepšit, když už budeš v tom. Co tvůj milostný život, Laurellie?"

Laurel se rozzářila úsměvem a posadila se na podnožku babičce k nohám. „Není tak pestrý jako ten tvůj." Zachytila, jak na ni otec zamrkal, když jí podával sklenici.

„Ale, to jsou jen řeči." Olivia do sebe hodila bourbon. „Povím ti, co dneska není se světem v pořádku. Moc se pracuje a málo miluje. Tvůj problém, Laurellie -" odmlčela se a energicky ukázala na vnučku prstem, „- je v tom, že plýtváš časem na toho budižkničemu Cartiera. Ten nemá dost krve v těle, aby zahřál ženě postel!"

„Bohudíky," řekla Laurel a vděčně pohlédla ke stropu. „To je to poslední místo, kde bych ho chtěla mít."

„Nejvyšší čas, abys tam už někoho měla," odtušila Olivia.

Laurel nakrčila obočí a otec měl co dělat, aby mu nezaskočilo pití. „Ne každý z nás," řekla Laurel smířlivě, „má takové, řekněme, galantní myšlenky jako ty."

Laurel už víc nedokázala odolávat babiččině pro- stořekosti, a tak se jen usmála a stočila hovor jinam. „Curt už by tady měl být každou chvíli, že?"

„Co nevidět." William složil své vysoké, hranaté tělo do křesla. „Volal právě, než jsi přišla. Přivede s sebou nějakého hosta."

„Doufám, že to bude žena," prohlásila Olivia nezkrotně a hodila do sebe zbytek bourbonu. „Ten kluk leží věčně v právnických knihách. S vámi dvěma," dodala a znovu se otočila na Laurel, „ze mě prababička nikdy nebude. Vy dva jste samá práce a nemáte čas najít si někoho na milování."

„Já ještě nejsem připravená se vdát," řekla Laurel a pozvedla sklenici ke světlu.

„Kdo tady říkal něco o manželství?" chtěla vědět Olivia. Povzdechla si a upřela pohled na syna. „Dneska děti nic nevědí."

Laurel se rozesmála a do toho zaslechla, jak se zavírají hlavní dveře. „To bude Curt. Musím ho upozornit, jakou máš dneska náladičku."

„Moc pěkné děvče," zamumlala Olivia, když Lau- rel vláčným krokem vyšla z místnosti.

„Jako by ti z oka vypadla," poznamenal její syn a zapálil si doutník.

Olivia se zachichotala. „Je po čertech hezká."

Jen co Laurel vyšla do haly, úsměv jí z tváře sklouzl a svaly na čelisti se jí napjaly. Očima střelila z bratra na muže, jenž stál vedle něho. „Jo, to jsi ty."

Matt ji vzal za ruku a pozvedl si ji ke rtům dřív, než mu ji stačila vytrhnout. „Ach, ta jižanská pohostinnost." Dobré nebe, pomyslel si a bloudil po ní pohledem. Je nádherná. Ta vášnivost, ten oheň pod slonovinovou, hebce zarůžovělou pletí. Jednoho dne, Laurellie, slíbil si v duchu, ten oheň necháme rozhořet. Bude po mém.

Ignorovala teplo, které jí po jeho rtech ulpělo na prstech, a obrátila se k bratrovi. Měl hranaté aristokratické otcovy rysy a oči snílka. Matt pozoroval, jak se jí napjatý obličej, na němž bylo znát, jak drží na uzdě svoji výbušnost, uvolňuje a vyzařuje z něho náklonnost.

„Ahoj," položila bratrovi ruce na ramena a nespustila je ani potom, co ho políbila. „Jak se máš?"

„Skvěle. Mám moc práce." Nepřítomně se na ni usmál, jako by si právě vzpomněl, kde vlastně se to

ocitl.

„Na práci by dneska mohla přijít řeč," řekla a zasmála se. „Babička je zase v ráži."

Podíval se na ni tak utrápeně, že se musela zasmát, a znovu ho políbila. Chudák Curt, pomyslela si, jak je nesmělý a sladký. Otočila hlavu a pohlédla

Mattovi přímo do očí. Pozoroval ji zdrženlivě a za tím rezervovaným výrazem tkvělo něco nedefinovatelného. Zachvěla se, ale pohled neodvrátila. Nikoli poprvé jí blesklo hlavou, kdo vlastně tenhle člověk je. A proč to ani po roce pořád s jistotou neví? Nikdy jí

nešlo do hlavy, jak to, že mezi tímhle energickým, ironickým mužem, který nejde pro odpověď daleko, a jejím jemným, zasněným bratrem panuje takové přátelství. Také ji mátlo, že si nedokáže Matta zařadit. I proto možná ji tak často v myšlenkách zaměstnával. Bezděčně sklouzla pohledem na jeho rty. Zvlnily se v úsměvu. V duchu zaklela.

„Abychom snad šli dál," řekl Curt, který ty spodní proudy vůbec nevnímal. Prchavě, chlapecky se usmál, až mu něžné oči ožily. „Matt by ji mohl zabavit. Bavit ženy, na to má zvláštní nadání."

Odfrkla si a v tu chvíli nebyla ani trochu jako dáma. „Vsadím se, že má."

Curt vyrazil do obývacího pokoje a Matt podržel Laurel za ruku tak, aby se do něho musela zavěsit. „Chceš se zase sázet, Laurellie?" zamumlal. „Řekni o co."

V těch slovech zazněla tak drzá sebejistota, že pohodila rozhněvaně hlavou. Udělalo mu to moc dobře. „Jestli mi nepustíš ruku, tak -"

„- se ztrapníš," dopověděl za ni Matt ve chvíli, kdy přecházeli přes práh do obývacího pokoje.

Tahle místnost se mu vždycky líbila - vybledlé barvy a naleštěné staré dřevo. Když byl tady, bývaly chvíle, kdy zapomínal na léta, která strávil se stísněném kutlochu ve třetím patře domu bez výtahu,

kde topení vydávalo víc hluku než tepla. Tuhle část života měl za sebou, o to se postaral. Přese všechno, jak uspěl, se mu občas připlížila za záda a připomněla se. Příliš malé boty, nikdy dosyta najedený - a ctižádostivý, že to hrozilo přerůst možnosti, jaké se mu nabízely. Ne, nikdy nebral úspěch za zaručenou věc. Na to o něj příliš dlouho bojoval.

„Takže jsi přivedl toho Yankeeje, viď?" Olivia vyslala k Mattovi jiskrný pohled a připravila se, že se bude ohromně bavit.

Curt se pozdravil s otcem, svědomitě políbil babičku na tvář a pak se pustil do míchání pití. Babičce zase nebezpečně zářily oči.

„Paní Olivie." Matt přijal nabízenou ruku a pozvedl si ji ke rtům. „Krásnější než kdy předtím."

„Ty jeden rošťáku," peskovala ho, ale bylo znát, jak ji to těší. „Nepřišel ses na mě podívat dobře měsíc - to je v mém věku nebezpečně dlouhá doba."

Matt jí znovu políbil ruku a rozesmátýma očima jí přitom pohled oplácel.

„Držel jsem se zpátky jenom proto, že si mě nevezmete."

Laurel měla co dělat, aby se nezačala usmívat, když si sedala na židli na druhé straně místnosti. To musí být Matt tak zpropadeně okouzlující?

Olivia jeho poznámku ocenila nezkaleně radostným smíchem. „Před třiceti lety, ty jeden mizero, bych tě nenechala utéct, i když jsi Yankee."

Matt si vzal od Curta, který na něho vrhl vděčný pohled, nabízenou sklenici a znovu se obrátil k Olivii. „Neutekl bych, paní Olivie." Uhnízdil se na pod- ručce jejího křesla; jako oblíbený synovec, pomyslela si Laurel kysele.

„No, ty časy jsou už ty tam," povzdechla si a zahleděla se na Laurel. „Proč se nedáš dohromady s tímhle ďáblem, Laurellie? To je muž, který dovede ženě rozproudit krev."

Matt se na ni s dravčí chtivostí zazubil a Laurel zrudla zlostí a rozpaky. Seděla, nasupeně mlčela a proklínala svoji světlou pleť.

„Á, osvědčený ženský trik," podotkla její babička a poklepala Mattovi na stehno. „Taky to znamenitě prospívá pleti. Měla jsem za sebou manžela a tři milence, a pořád jsem se uměla začervenat, kdy se mi zachtělo." Olivia, potěšená kamenným pohledem, kterým ji vnučka sežehla, pozvedla obličej k Mattovi. „Moc pěkné děvče, nemám pravdu?"

„Je půvabná," přitakal Matthew a bavil se skoro tak dobře jako Olivia.

„Porodí báječné syny."

„Ještě skleničku, máti?" zasáhl William, který si všiml jiskření v dceřiných očích a poznal, že se schyluje k nejhoršímu.

„Výborný nápad." Natáhla ruku s prázdnou sklenicí. „Ještě jsi neviděl zahrady, Matthewe. Teď právě to tam všecko kvete. Vezmi toho Yankeeje ven, Laurellie, ať taky vidí, jak vypadá pořádná zahrada."

Laurel střelila po babičce mrazivým pohledem. „Matthew se -"

„- tam určitě moc rád podívá," dopověděl za ni a zvedl se.

Probodla ho pohledem. „Já ne -"

„Nechceš být hrubá," řekl a pomohl jí vstát ze židle.

Ale ano, chci být hrubá, pomyslela si, když se hnala brankou do zahrady. Moc se jí chtělo být hrubá, ale ne před svojí rodinou, a on to věděl. „Ohromně si to užíváš, viď?" zasyčela na něho, jen co za nimi branka zapadla.

„Co že si užívám?" odpověděl jí otázkou.

„To, že mě přivádíš k zuřivosti."

„Těžko si to neužívat, když je to tak snadné."

Zasmála se, pak se na sebe namíchla. „Tak jo, tady máš zahradu." Zeširoka máchla rukou. „A nechce se ti si ji prohlížet o nic víc, než mně se chce ti ji ukazovat."

„Omyl," řekl prostě a znovu ji vzal za ruku.

„Nechal bys toho!" Popuzeně zacloumala rukou, aby si ji vyprostila, ale marně. „Co sis to najednou zvykl?"

„Právě jsem přišel na to, že se mi to líbí." Stáhl ji z terasy na úzkou pěšinku, která se vinula mezi květinami. „Kromě toho, když to nebude tohle, vymyslí si Olivia něco jiného."

To je velká pravda, musela připustit Laurel. Takže bude toho muže po svém boku tolerovat. Vždyť zapadající slunce vrhalo na oblohu ohnivou zář a v zahradě to vonělo jako v ráji. Jak jen je to dávno, co si udělala čas a zašla si do zahrady za stmívání. Kráčeli pod klenutými pergolami, z nichž splývaly vistárie jako déšť. Ptáci, jimž patřil den, se začínali zklidňovat, a ti noční se ještě neprobudili.

„V tuhle denní dobu jsem to tady vždycky měla nejradši," řekla Laurel bezmyšlenkovitě. „Člověk skoro vidí, jak se tady po cestičkách procházejí ženy v sukních s honzíkem. V besídce vyhrávali hudebníci a všude bývaly rozvěšené barevné lucerny."

Věděl, že má v sobě Laurel romantickou strunu, něco ze zasněnosti svého bratra, ale že si dosud dávala pozor, aby před ním nic takového nedala najevo. Instinktivně vytušil, že ani teď nic takového nechtěla, ale zahrada ji oslabila. Jak jí tak zlehka přejížděl palcem přes klouby ruky, přemýšlel, jaké další slabosti Laurel má.

„Vonělo to tady kdysi stejně jako dnes večer," řekl zdušené a právě objevil, jak skvostně vypadá její pleť ve zlatavém světle zapadajícího slunce. „Horce, sladce a tajemně."

„Jako děvče jsem sem někdy za stmívání chodívala a představovala jsem si, že se tady mám s někým setkat." Při té vzpomínce se usmála, trochu zasněně, trochu posmutněle. „Někdy byl ten někdo tmavovlasý a elegantní - jindy vysoký a světlovlasý, ale vždycky nebezpečný a pro mě zcela nevhodný. Typ muže, před nímž by otec odvezl mladou dívku do bezpečí." Zasmála se a přejela prsty po voskové, bílé kamélii. „Zvláštní, že jsem se oddávala takovým představám, a přitom otec věděl, že jsem příliš ctižádostivá a praktická, než abych -"

Hlas se jí vytratil, když otočila hlavu a zjistila, že je Matt blízko, tak blízko, že jeho vůně probudila její smysly spíš než vůně květů, a tvář jí ovíval víc jeho dech než dusný podvečerní vánek. Světlo bylo nazlátlé a růžově prozářené. Zamžené a magické. V tom světle se hodně podobal onomu neznámému, o němž kdysi snívala.

Matt zlehka přejížděl prsty přes její zápěstí. Pulz měla neklidný, ale tentokrát to nebyl hněv, co jí rozproudilo krev. „Než abys co?"

„Se zamilovala do nějakého rošťáka," vypravila ze sebe po chvilce.

Hovořili tiše, jako by si sdělovali tajemství. Slunce se sklonilo níž a stíny se prodloužily.

Obličej má tak hubený a ostře řezaný, napadlo ji najednou. Vůbec ne dravý, ale je to obličej muže, který neuhne před problémem, jenž před ním vyvstane. Oči měl neproniknutelné, ale už předtím si všimla, jak snadno skrývá své myšlenky. Možná proto se tak lehce od lidí dozvídal, co chtěl, a přitom se vůbec nezdálo, že z nich tahá informace. A jeho ústa - jak to, že si nikdy nevšimla, jak svůdná, smyslná má ústa? Nebo si to jenom namlouvala, že si jich nevšimla? Utkvěla pohledem na jeho rtech a říkala si, že by je neměl poddajné, ale pevné a mužné. Stačilo by, aby se jen maličko naklonila a...

Rozšířily se jí oči, když si uvědomila, kam se v myšlenkách zatoulala. Pod Mattovými prsty jí krev zakolotala. Vytrhla mu ruku. Proboha, do čeho se to zapletla? Měsíce by si z ní utahoval, kdyby měl

představu, jak málo chybělo a úplně by se před ním znemožnila. „Měli bychom se vrátit," řekla chladně. „Je skoro čas na večeři."

Měl sto chutí ji popadnout a vzít si polibek, který mu málem sama nabídla. A kdyby to udělal, ztratil by i to málo, co zatím získal. Už dlouho po ní toužil - příliš dlouho - ale byl dost chytrý, aby poznal, že obyčejné dvoření by hned ze začátku odmítla. Matt zvolil přístup, který měl do obvyklého dvoření daleko, a shledával, že to má svoje kouzlo.

Podstatnou součástí úspěchu je trpělivost, připomněl si - ale zasloužila si, aby do ní maličko zaryl, za to, že s ním cloumá touha a zklamání.

„Tak brzy?" opáčil mírně a zatvářil se ironicky. „Pochybuju, že kdyby tě sem Olivia poslala s Cartierem, tak bys tu procházku takhle zkrátila."

„Nikdy by mě sem s Jerrym neposlala," vyhrkla Laurel dřív, než jí došlo, co vlastně řekla.

„Ach." Jeho povzdech ji měl rozzuřit.

„Nezačínej o Jerrym," utrhla se na něho.

Nevinně se na ni zazubil.

„Já že začal o Jerrym?"

„Je to moc milý člověk," nechala se vyprovokovat. „Moc dobře vychovaný a - a neškodný."

Matt zaklonil hlavu a rozchechtal se. „Bůh mě chraň, aby se o mně začalo říkat, že jsem neškodný."

Sjela ho přivřenýma, chladnýma očima. „Něco ti řeknu," pronesla tichým, rozechvělým hlasem. „Jsi nesnesitelný."

„To je o moc lepší." Nedokázal odolat, přistoupil k ní blíž a sevřel v dlani její vlasy. „Ani v nejmenším si nepřeju být milý, dobře vychovaný a neškodný."

Přála si, aby ji nepohladil zlehka po krku. Po doteku jeho prstů se maličko zachvěla. „Tak to se ti splnilo," řekla, ale zrovna pevně to nevyznělo. „Protože jsi protivný, neotesaný a..."

„Nebezpečný?" doplnil ji a sklonil se k ní tak, že měli rty jen pár centimetrů od sebe.

„Nevkládej mi slova do úst, Batesi." Proč se cítí, jako by běžela poslední metry velice dlouhého závodu? Pracně se pokusila zklidnit

dech, o krok ustoupila a zjistila, že se dostala až k mřížoví pergoly a nemůže dál. Obešla by ho, kdyby jí býval hbitě nevstoupil do cesty.

„Utíkáš, Laurellie?" Ne, to není jenom hněv, pomyslel si, když pozoroval, jak jí na hrdle tepe žilka. Tentokrát ne.

Zalilo ji teplo jako líně tekoucí řeka. Narovnala záda, vystrčila bradu. „Já před tebou utíkat nemusím. Už tak je to dost zlé, že tě musím den po dni snášet v *Heraldu*, ale ať se propadnu, jestli tady budu stát a marnit svůj volný čas. Jdu dovnitř, protože mám hlad." Poslední slova skoro vykřikla.

Odstrčila ho z cesty a hnala se zpátky k domu. Chvíli zůstal stát, kde byl, a díval se za ní - obdivoval natřásající se hřívu vlasů, dlouhé půvabné kroky, zlost, která v ní vřela. Jaká je to nádherná žena, pomyslel si. Bude to fascinující zážitek se s ní pomilovat. Měl v úmyslu toho dosáhnout a přivlastnit si ji už velice brzy.

DRUHÁ KAPITOLA

Laurel se rozhodla, že do práce půjde pěšky, protože po včerejší noci v ní ještě pořád všechno vřelo. Půlhodinka na vlahém vzduchu, proplétat se mezi lidmi, zastavovat se před výklady obchodů, naslouchat útržkům náhodných rozhovorů ostatních kolemjdoucích, to bude na její rozčilení hotový balzám. Město milovala stejně jako koloniální dům své rodiny. Neviděla žádný rozpor v tom, že se nechá vtáhnout do elegantního bezčasí sídla Promesse ďAmour, a za chvíli na to vklouzne do ruchu dopravy v centru města. V obou světech se pohybovala, kam jen jí paměť sahala, a cítila se tam doma. Na jednu stranu byla ctižádostivá, na druhou romantická. Součást její povahy tvořily praktičnost i zasněnost, jí ale nikdy nevadilo, že se v ní svářejí. V danou chvíli se cítila mnohem příjemněji uprostřed hluku a shonu než při vzpomínce na zšeřelou zahradu.

O co mu šlo? položila'si znovu tuhle otázku a zastrčila ruce do kapes. Měla pocit, že zná Matta natolik dobře, aby věděla, že málokdy dělá něco, aby tím nesledoval nějaký skrytý cíl. Ještě nikdy se jí takhle nedotýkal. Mračila se do výkladní skříně a připomněla si, že za celý ten rok se jí Matthew Ba- tes skoro vůbec nedotkl. A včera večer... včera večer bylo něco téměř nahodilého, vzpomínala Laurel, v tom, jak jí přejel prsty vzadu po krku a zlehka se dotýkal jejího zápěstí. *Téměř* nahodilého. Ovšem na tom, jak zareagovala, nebylo nahodilého nic.

Očividně ji vyvedl z míry - a to záměrně, dodala a zamračila se ještě víc. To, co pocítila, nebylo vzrušení ani očekávání, ale pouze překvapení. Teď už se dokonale vzpamatovala. Zahrada byla romantická, měla svoji atmosféru. Laurel vždycky podléhala atmosféře, to proto se přistihla, jak mu vykládá spoustu pošetilostí. A nálada zahrady také způsobila, že jenom na minutku chtěla pocítit, jaké by to bylo, kdyby ji k sobě přitiskl.

Rozvité květy a zapadající slunce. V takovém ovzduší i samotný ďábel mohl připadat ženě přitažlivý. Na chvíli. Stáhla jsem se dřív, než jsem stačila provést něco ponižujícího, připomněla si Laurel.

Pak je tady ještě babička. Skřípala zuby a čekala, až jí naskočí zelená. Oliviiny nemožné poznámky by ji normálně nechaly v klidu, ale tentokrát to přehnala, když naznačovala, že Matthew Bates je přesně to, co její vnučka potřebuje. A on to chtivě poslouchal, připomněla si Laurel a zarputile se mračila. Je stejný jako babička - až na to, že nemá její šarm, dodala loajálně. Zhluboka se nadechla městského ovzduší - výfukových plynů, pachu přítomnosti mnoha lidí, vedra. V tuhle chvíli na tom oceňovala to, že to bylo nelíčené. Nehodlala si nechat zkazit den chvílí ve vysněném světě. Rozhodla se, že na to zapomene, a na muže, který to všechno způsobil, také, a vykročila z chodníku do vozovky.

„Dobré ráno, Laurellie."

Překvapením málem zakopla, ale střelhbitě natáhl ruku a popadl ji za paži. Panebože, copak před ním není v New Orleansu úniku? Otočila hlavu a dlouze, chladně na Matta pohlédla. „Rozbilo se ti auto?"

Povýšenost jí sluší, přemítal, a stejně tak jí sluší, když se zlobí.

„Na procházku se udělal krásný den," odvětil jakoby nic a při přecházení ulice nepouštěl její paži. Tak pošetilý nebyl, aby jí řekl, že ji zahlédl, jak jde pěšky, a z náhlého popudu se za ní pustil.

Laurel si ostentativně vyprostila paži z jeho sevření, jen co vstoupili na druhé straně ulice na chodník. Proč, krucinál, nenasedla do vozu jako každý jiný den? Když nechce udělat scénu na ulici, tak ho nemůže setřást. Znovu po něm mrskla pohledem a zachytila v jeho očích pobavený pohled, který říkal, že jí snad přímo čte myšlenky. Zavrhla nápad, že by ho přetáhla kabelkou přes hlavu, a mrazivě se na něho usmála.

„Včera večer ses, Matthewe, zřejmě ohromně bavil."

„Tvoje babička se mi líbí, je krásná," řekl tak prostě, že jí to vzalo dech. Když svraštila čelo, zazubil se a přejel jí prstem po nose. „To se nesmí?"

Pokrčila rameny a znovu vykročila. Jak na něho může být naštvaná, když je milý a upřímný? „Tys ji ale povzbuzoval," neodpustila si.

„Ta povzbuzovat nepotřebuje." Tak to tedy řekl svatou pravdu. „Ale i tak jí rád nahrávám."

Laurel se tak docela nepodařilo potlačit smích. Chodník byl tolik plný lidí, že se občas při chůzi o sebe rukávem nevyhnutelně otřeli. „Zřejmě ti to nevadí, že tě staví do role mého..."

„Milence?" nadhodil s tím svým rozčilujícím zvykem dopovědět za ni, co měla na jazyku. „Myslím, že Olivia měla přese všechno svoje liberální smýšlení na mysli něco stálejšího. Přihodila pro jistotu ještě dům."

Laurel na něho zůstala ohromeně koukat. Zeširoka se na ni usmál, a tím popíchl její jedovatost. „Spíš by ses měl ujistit, že přihodí nějakou hotovost. Udržovat dům leze pěkně do peněz."

„Připouštím, že je to lákavé." Vzal do prstů konečky jejích vlasů. „Ten... dům," pokračoval, když k němu zvedla pohled, „to není něco, co člověk snadno odmítá."

Zpod řas na něho pohlédla; takhle se na něho ještě nikdy nepodívala - smyslně, pobaveně a neodolatelně. „Matthewe," protáhla měkce, „stavíš mě do situace, kdy budu mnohem vážněji uvažovat o Jerrym."

Potom bych ho musel, pomyslel si, pěkně potichu odpravit. „Olivia by tě vydědila."

Zasmála se a bezmyšlenkovitě se do něho zavěsila. „Ach, jaká volba se mi nabízí. Buď obětovat dědictví, nebo útlocit. Asi máme oba smůlu, že nejsi můj typ."

Matt se opřel rukou do skleněných dveří budovy

Heraldu dřív, než je stačila Laurel otevřít. „A ty mě stavíš do situace, Laurellie," řekl tiše, „že budu muset změnit tvůj názor."

Nadzvedla obočí, ale necítila se tak sebejistě jako ještě před chvilkou. Jak to, že si předtím nevšimla těch jeho náhlých změn nálady? Musela si pravdivě přiznat, že si usmyslela, že si ho bude všímat co nejméně. Od chvíle, kdy poprvé vkročil do redakční místnosti, se rozhodla, že to bude ten nejbezpečněj- ší přístup. Usmyslela si ale, že tentokrát se od něho nenechá rozhodit, a s úsměvem prošla dveřmi. „To ani náhodou, Batesi."

Nechal ji jít, ale pohledem ji provázel přes rušný vestibul. Kdyby ho už nepřitahovala, tak tím, co řekla, by mu rozproudila krev. Vždycky rád zdolával překážky. Co se jeho týkalo, tak Laurel mu právě hodila rukavici. Se zvláštním úsměvem vykročil k řadě výtahů.

Celé dopoledne strávila Laurel tím, že dělala rozhovor s ředitelem dopravního výzkumu. Článek o rozbitých silnicích a dopravních značkách nebyl zrovna nabitý vzrušujícími informacemi, ale řekla si, že článek je článek. Její práce je seznámit se s fakty, jakkoliv suchopárnými, a předat je dál. S trochou štěstí by mohli její článek zařadit na druhou stranu dolů. Možná se odpoledne vyklube něco šťavnatějšího.

Chodby, kde málokdy panoval klid, byly v pokročilém dopoledni opuštěné. Někteří reportéři se už vrátili ze svých reportáží, jiní vyráželi, ale většina jich byla v terénu nebo za psacími stoly. Zběžně zamávala na kolegyni, která uháněla kolem s čokoládovou tyčinkou místo oběda, a začala si promýšlet první odstavec. Zabraná do myšlenek se otočila k redakční místnosti a vrazila do nějaké ženy. Obsah ženiny kabelky se vysypal na podlahu.

„Sakra!" Laurel na ženu ani nepohlédla, přisedla na bobek a začala věci sbírat. „Promiňte, nedívala jsem se na cestu."

„Nic se neděje."

Uviděla velice drobnou ruku, jak se natahuje po obyčejné obálce z tuhého papíru. Ta ruka se nezvladatelně třásla. Zvedla pohled a uviděla bledou blondýnku s hezkými rysy a začervenalýma očima. Rty se jí třásly podobně jako ruce. „Ublížila jsem vám?" Laurel ji instinktivně vzala za ruce. Zaběhlý pes, zraněný pták, člověk v nesnázích - nikdy nedokázala přejít bez povšimnutí kolem nikoho, kdo měl nějaký problém.

Zena otevřela ústa, pak je zase zavřela a energicky zavrtěla hlavou. Prsty, jež Laurel sevřela, se bezmocně chvěly. Když jí po bledém obličeji sklouzly první slzy, zapomněla Laurel na shon v redakční místnosti, na úkoly, které ji čekají, na poznámky v notesu v kabelce. Pomohla ženě zvednout se z podřepu a provedla ji mezi psacími stoly do prosklené kanceláře vedoucího vydání.

„Posaďte se," nařídila a pobídla blondýnku k vybledlému koženému křeslu. „Přinesu vám trochu vody." Nečekala na souhlas a vyšla z kanceláře. Když se vrátila, všimla si, že žena potlačila slzy, ale na tváři jí pořád utkvíval bolestný, udivený výraz. „Tak do toho,

vypijte to." Podala jí papírový pohárek, posadila se na područku křesla a vyčkávala.

Do kanceláře doléhal tlumený šum z redakční místnosti. Bylo poměrně brzy, takže se ještě všichni nechytali za hlavu. Do zoufalství před uzávěrkou zbývalo ještě dost hodin. Jediné zoufalství vyzařovalo z blondýnky, z toho, jak se snažila zklidnit dech. Laurel se honily hlavou spousty otázek, ale dopřávala ženě chvíli ticha.

„Omlouvám se," řekla neznámá, zmačkala v prstech papírový pohárek a pak teprve zvedla k Laurel oči. „Obvykle takhle neztrácím nervy."

„To je v pořádku." Laurel si všimla, že dívka pomalu, systematicky trhá papírový pohárek na malé kousky. „Jsem Laurel Armandová."

„Susan Fisherová." Nepřítomně pohlédla na útržky papíru v klíně.

„Můžu vám nějak pomoct, Susan?"

To téměř znovu vyprovokovalo vodopád slz. Stačilo jen pár prostých slov, pomyslela si Susan; zavřela před nimi oči. Proč si připadá ještě bezmocnější?

„Nevím, proč jsem sem přišla," vypravila ze sebe roztřeseně. „Zkrátka mě nenapadlo nic jiného.

Policie..."

Novinářská zvědavost v ní sváděla boj s ochranitelskými pudy, a obojí bylo pro Laurel tak přirozené, že to ani nevnímala. Položila Susan ruku na rameno. „Já tady pracuju, můžete si promluvit se mnou. Nechtěla byste to vzít od začátku?"

Susan na ni upřeně hleděla. Už víc nevěděla, komu důvěřovat, ani jestli důvěra je to pravé slovo. Tahle žena vypadá tak sebejistě, zřejmě jí nikdy nic neobrátilo život vzhůru nohama. Proč by jí měla tahle sebevědomá, energií překypující žena naslouchat, proč by jí měla věřit?

Susan měla světlemodré, něžné, zranitelné oči. Laurel nevěděla, proč si najednou vzpomněla na Matta, na muže, o němž si myslela, že v sobě nemá kouska citu. Položila dlaň na Susaninu ruku. „Pomůžu vám, jestli to půjde."

„Moje sestra," vyhrkla Susan, ale pak se zarazila. Se značným úsilím polkla a začala znovu: „Moje sestra Anne se před rokem seznámila s Louisem Trulanem."

Louis? šlehlo Laurel hlavou a ruka, jíž zlehka svírala Susaninu dlaň, jí strnula. Vzpomínky hořké i sladké, loajálnost, narůstající bolest. Co má tahle plačtivá, poděšená žena společného s Louisem?

„A dál?" vypravila ze sebe Laurel a překonala strnulost.

„Vzali se ani ne za měsíc po tom, co se poznali. Anne byla tolik zamilovaná. Bydlely jsme tehdy spolu a ona nemluvila o ničem jiném než o Louisovi a o tom, jak se přestěhuje sem a bude bydlet v nádherném starém domě, který mu patří. Herita- ge Oak se to tam jmenuje. Znáte to tam?"

Laurel přikývla a zadívala se do vlastních vzpomínek. „Ano, znám."

„Poslala mi fotografie toho domu. Prostě jsem si nedokázala představit, že tam Anne žije, že je paní toho domu. V dopisech nepsala o ničem jiném, a o Louisovi, samozřejmě." Susan se odmlčela a přerývaně vydechla. „Byla tak šťastná. Už mluvili o tom, že budou mít děti. Konečně se mi podařilo si to zařídit, abych si mohla vzít dovolenou. Chystala jsem se k ní na návštěvu, když přišel od Louise dopis."

Laurel se natočila a pevněji sevřela Susaninu ruku. „Susan, já vím -"

„Byla mrtvá." Vyslovila to hluše a bezvýrazně, v těch slovech stále ještě přetrvával šok. „Anne byla mrtvá. Louis psal - psal, že šla sama ven po setmění a zašla do bažin. Uštkl ji jedovatý had, tvrdil. Kdyby ji našli dřív... ale našli ji až na druhý den ráno, a to už bylo pozdě." Susan stiskla rty a říkala si, že se nesmí rozplakat. Čas pro pláč už pominul. „Bylo jí teprve jedenadvacet a byla tak hezká a milá."

„To pro vás muselo být hrozné, Susan, dozvědět se to takhle. Byla to strašná nehoda."

„Vražda," řekla Susan smrtelně klidným hlasem. „Byla to vražda."

Laurel na ni zůstala plných deset vteřin koukat. První nutkání utěšovat Susan a konejšit ji Laurel opustilo a vystřídal je záchvěv pochybnosti a zvědavost.

„Anne Trulaneová zemřela na následky uštknutí hadem. Proč mluvíte o vraždě?"

Susan se zvedla a přešla k oknu. Laurel ji nepopleskala po ruce ani nepodotkla něco banálního. Pořád poslouchala a Susan svitla jiskřička naděje. „Povím vám, co jsem řekla Louisovi, co jsem řekla policii." Ještě jednou se zhluboka nadechla a vydechla. „S Anne jsme si byly velice blízké. Vždycky byla jemná, citlivá. Byla dětsky sladká, aniž by byla dětinská. Chci, abyste pochopila, že jsem znala Anne stejně dobře jako sebe."

Laurel si vzpomněla na Curta a řekla. „Je mi to jasné."

Na to odpověděla Susan povzdechem a navázala. „Už od dětství měla Anne strach z temných míst. Když musela jít v noci do nějaké místnosti, pokaždé tam nejdřív strčila ruku a rozsvítila. Bylo to něco víc než jenom zvyk. Patřilo to mezi takové ty drobné strachy, z nichž někteří z nás nevyrostou. Víte, co mám na mysli?"

Vzpomněla si na vlastní fobii a znovu přikývla. „Ano, vím."

Susan odstoupila od okna. „I když Anne ten dům moc milovala, zneklidňovalo ji, že má bažinu tak blízko. Napsala mi, že jí připadá jako temný pokoj - a tomu se i za denního světla vyhýbala. Milovala Louise, chtěla mu vyhovět, ale přes bažinu by s ním nešla."

Prudce se k Laurel otočila a už neměla oči klidné, ale úpěnlivé. „Pochopte, prosím, zbožňovala ho, ale tohle by pro něho udělat nemohla, nedokázala by to. Bylo to jako posedlost. Anne byla přesvědčená, že tam straší - dokonce se dostala do stavu, kdy si myslela, že tam vidí světla. Nikdy by tam sama nešla, a v noci už vůbec ne."

Laurel si chvíli srovnávala v hlavě fakta a nápady. „Ale našli ji tam."

„Protože ji tam někdo odvedl."

Rozhostilo se ticho a Laurel začala odhadovat ženu, která teď stála naproti ní. Bezbrannost byla ta tam. I když měla oči pořád ještě nateklé a červené od pláče, čišelo z nich odhodlání a požadavek, aby se jí věřilo. Takhle se možná projevuje šok a věrnost starší sestře, přemítala Laurel, a přitom znovu v mysli převracela útržky té události a fakta, která o smrti Anne Trulaneové znala.

Nikdy se nevyjasnilo, proč mladá novomanželka odešla sama do bažin. Jelikož Laurel vyrostla v kraji mokřadů a slepých říčních ramen, která se jimi proplétala, věděla, že mokřiny mohou být zrádné pro člověka, který je nezná, a zvláště v noci. Hmyz, močály... hadi.

Také si vzpomněla, jak Louis Trulane odmítl po té tragédii hovořit s tiskem - žádné rozhovory, žádná prohlášení. Jakmile vyšetřování skončilo, stáhl se do Heritage Oak.

Laurel přemýšlela o Louisovi, pak pohlédla na Su- san. Zápasila s loajalitou k oběma stranám, a to právě byl novinářský čich, s nímž se narodila. Otázky, které přinášel život, vždycky vyžadovaly odpověď.

„Proč jste přišla do *Heraldu,* Susan?"

„Jakmile jsem včera večer přijela do města, šla jsem navštívit Louise. Vůbec se mnou nechtěl mluvit. Ráno jsem šla na policii." Pozvedla ruce v gestu vyjadřujícím marnost. „Případ je uzavřený. Než jsem si to vůbec pořádně promyslela, byla jsem tady. Možná jsem si měla najmout soukromého detektiva, ale..." Hlas se jí vytratil, zavrtěla hlavou.

„I kdyby to byl ten správný postup, nemám peníze. Vím, že Trulaneovi jsou mocná, uznávaná rodina, ale musí existovat způsob, jak se dobrat pravdy. Moji sestru zavraždili." Tentokrát se jí hlas při tom tvrzení zachvěl a červeň, která jí rozčilením stoupla do tváří, ustoupila.

Není tak silná, jak by chtěla, uvědomila si Laurel a zvedla se. „Budete mi, Susan, důvěřovat natolik, abyste mi dovolila, abych se na to podívala blíž?"

Susan si prohrábla vlasy. Nechtěla se začít hroutit, ne teď, když jí někdo nabízí pomoc, kterou tak naléhavě potřebuje. „Někomu věřit musím."

„Je zapotřebí udělat pár věcí." Najednou začala být Laurel ostrá. Pokud tady byl námět na reportáž, a ona cítila v kostech, že ano, pak musí staré vztahy a vzpomínky hodit za hlavu. „Ve vestibulu je automat na kávu. Dejte si ji a počkejte tam na mě. Až si to tady vyřídím, zajdeme si na něco k jídlu - a promluvíme si víc."

Susan už se na nic nevyptávala, vzala do ruky kabelku a chystala se k odchodu. „Děkuju."

„Ještě mi neděkujte," řekla Laurel. „Zatím jsem nic neudělala."

Susan se zastavila ve dveřích a ohlédla se přes rameno. „Ale ano, udělala."

Laurel s ústy zamyšleně stisknutými pozorovala Susan, jak se proplétá mezi psacími stoly v redakční místnosti. Anne Trulaneová, pomyslela si s povzdechem. Louis. Dobré nebe, do jakého vosího hnízda to šťouchám?

Než si na to stačila odpovědět, vešel vedoucí vydání, hubený obličej zakaboněný, unavené oči rozmrzelé. „Proboha, Laurel, tohle jsou noviny, ne nějaká Poradna osamělých srdcí. Když se některá z tvých kamarádek chytne se svým přítelem, najdi si nějakou jinou kancelář, aby se ti vybrečela na rameni. A teď do práce." Žuchl na židli za psací stůl, na němž se vršily spousty papírů. „Musíš napsat ten článek."

Laurel přistoupila ke stolu a usadila se na roh. Don Ballinger byl její kmotr a často ji houpával na kolenou, když byla malá. Ale když došlo na to volit mezi osobní náklonností a novinami, vyhrály na celé čáře noviny. Laurel by ani nic jiného neočekávala. „To byla sestra Anne Trulaneové," řekla mírně, když otevřel ústa a chtěl se na ni obořit.

„Trulaneové," zopakoval a svraštil ježaté obočí. „Co chtěla?"

Laurel uchopila kus pyritu, který používal jako těžítko, a přehodila si ho z ruky do ruky. „Chtěla by dokázat, že její sestru zavraždili."

Vyrazil zvuk, který mohl být stejně dobře smích jako výraz posměchu. Vytáhl ze zásuvky cigaretu a zamilovaně ji protáhl mezi prsty. Pohladil ji, pomazlil se s ní, ale nezapálil si. Už si nezapálil šestnáct dní, deset hodin... dvacet dvě minuty. „Uštknutí," řekl Don prostě, „a celonoční pobyt venku, to na vraždu nevypadá. Co ten článek o stavu silnic?"

„Její sestra mi říkala, že Anne se tmy bála," pokračovala Laurel, jako by o článku nic neřekl. „Anne se zřejmě zmiňovala o bažinách, kde zemřela, v dopisech. Nevkročila tam, a ani to neměla v úmyslu."

„Zřejmě si to rozmyslela."

„Nebo to někdo rozmyslel za ni."

„Laurel -"

„Done, dovol mi, ať se na to trochu víc podívám." Laurel při řeči upírala pohled na lesknoucí se pyrit. Věci nejsou vždycky takové, jak

se zdají, přemítala. Vždycky zdaleka ne. „To nemůže škodit. Když nic jiného, mohlo by to probudit lidský zájem, a to by na článek vydalo."

Don se škaredil na cigaretu a přejížděl po ní prstem od filtru na konec. „Trulaneovi se to nebude líbit."

„Louise zvládnu," prohlásila s větší sebejistotou, než jakou pociťovala. „Něco za tím vězí, Done. Vůbec se nevyjasnil důvod, proč tam Anne Trulaneová šla tak sama. Už byla oblečená na spaní."

Oba věděli, co se šuškalo - že tam měla schůzku s milencem, že ji Louis držel v domě a ona naslepo utekla a ztratila se. Don si zastrčil cigaretu do úst a zahryzl se do filtru. Trulaneovi vždycky v novinách táhli. „Zkus něco vyčenichat," řekl posléze. „Pořád ještě je to čerstvý případ." Než se Laurel mohla začít radovat, že vyhrála první kolo, pustil bombu. „Bates o tom psal, pracuj s ním."

„S Batesem?" opakovala nevěřícně. „Nepotřebuju ho, je to můj tip, můj článek."

„Je to jeho parketa," odtušil Don. „Není to ničí článek, dokud se něco nevyvrbí."

„Proboha, Done, ten chlap je nesnesitelný. Nejsem žádná začátečnice, která potřebuje vodit za ručičku a -"

„A má spoustu kontaktů, zdrojů a zná pozadí celé věci." Zvedl se, ale Laurel tiše soptila. „V *Heroldu* se žádné osobní rozepře ohledně zásadních věcí trpět nebudou, Laurel. Budete pracovat společně." Ještě naposledy ji zpražil pohledem a vystrčil hlavu ze dveří. „Batesi!" zahulákal.

„Nemůžeš se hádat ohledně zásadních věcí s někým, kdo žádné zásady nemá," zamumlala. „To já se znám s Trulaneovými. Bates se mi jenom bude plést do cesty."

„Vždycky jsi byla trucovitá, Laurel. Moc ošklivý zlozvyk," podotkl Don a znovu se šel posadit za stůl.

„Já netrucuju!" ohradila se právě ve chvíli, kdy Matt vpadl dovnitř.

Stačil mu jeden pohled na Laurelin rozzlobený obličej. Po vytáhl obočí a zazubil se.

„Nějaký problém?"

Laurel potlačila chuť na něho zasyčet a hodila sebou na židli. Když byl poblíž Matthew Bates, tak to byl problém vždycky na spadnutí.

„Hlavu vzhůru," doporučil jí Matt o pár minut později. „Než tohle skončí, tak se možná něco naučíš."

„Od tebe se nepotřebuju učit nic." Rázně zamířila k výtahu.

„To se ještě uvidí," zamumlal a kochal se pohledem na její zlostí našpulenou pusu.

„Nepřibíráš žádného učedníka, Batesi, ale partnera." Vrazila si ruce do kapes. „Don na tom trval, protože ty jsi o pátrání a soudním vyšetřování toho případu psal. Mohl bys to nám oběma usnadnit prostě tím, že bys mi předal svoje poznámky."

„To bych nemohl potřebovat, abych někomu přenechával svoje poznámky," řekl mírně.

„A já zas nemůžu potřebovat, abys mi dýchal na krk. Je to můj článek."

„To tě opravdu zasáhlo, co?" Lenivě stiskl knoflík výtahu, pak se k ní obrátil. „Neučil tě tatínek, že rozdělit se o to, co máš, dělá dobře na duši?"

Všechno v ní vřelo. Vstoupila do kabiny a stiskla tlačítko do přízemí. „Jdi se vycpat."

Nevěděla, že se Matt dokáže tak rychle pohybovat. Možná to byla první lekce, kterou jí uštědřil. Než vůbec vytušila, co se chystá udělat, stiskl Matt knoflík a zastavil výtah mezi poschodími. Údivem jí poklesla brada, ale to už ji zády vmanévroval k boční stěně výtahu. „Dávej si pozor, jak dalece provokuješ," varoval ji tiše. „Pokud nechceš utržit pár tvrdých ran."

Hrdlo měla tak vyschlé, až ji bolelo. Nikdy neviděla, že by mu oči takhle zledovatěly. Bylo to děsivé. Fascinující. Zvláštní, blesklo jí hlavou, že jsem byla přesvědčená, že v sobě nemá žádný temperament. Teď to ale vypadalo, že ji popadne za krk, a ji to nepřekvapovalo. Ne, nepřekvapilo ji, že ji zamrazilo.

Je vyděšená, to Mattovi neuniklo. Ale nekrčí se. Zdravý rozum mu napověděl, aby se teď stáhl, že dosáhl svého. Ale rok odříkání, to je velice dlouhá doba. „Myslím, že to ze sebe dostanu teď, než se pustíme do díla."

Pozoroval, jak se jí ohromeně rozšířily oči, když přiblížil ústa k jejím rtům. Na rtech mu zahrál pobavený úsměv. „Překvapená, Laurellie?"

Proč se ani nepohnula? Její tělo prostě neposlouchalo příkazy mozku. Byla si téměř jistá, že přikazuje pažím, aby ho odstrčily. Panebože, ten má krásné oči. Neuvěřitelně krásné. Jeho dech jí pohladil pleť a vnikl do jejích úst; rty se jí pootevřely bez jejího vědomí. Voněl po mýdle - ničím víc. Nádhera.

Snažila se sebrat rozum do hrsti, a tak se u stěny výtahu napřímila. „Neopovažuj se -"

Její slova zakončil přiškrcený slastný vzdech, když jí něžně přejel rty přes rty. Nebyl to polibek. Nikdo by něco takového za polibek nemohl považovat: dotek lehounký jako vánek bez sebemenšího tlaku. Byl to spíš náznak - nebo hrozba.

Nepohnula se, jen doširoka rozevírala oči, když postoupil o maličko blíž a dotkl se jí celým tělem - pevným, hubeným, silným. I když v ní zakolotala krev, nepohnula se. Ústa měl pořád ještě na jedno dechnutí od jejích, tak něžně, tak neskutečně jemně se dotýkal rty jejích rtů, že si to možná jenom představovala. Když pocítila, jak vlhkou špičkou jazyka sleduje křivku jejích úst, pak maličko zajel mezi její rty, jen aby se dotkl, pouze dotkl špičky jejího jazyka, přestala zadržovat dech a přerývaně vydechla.

A právě tenhle bezděčný tichý projev toho, že se Laurel poddává, ho málem připravil o sebeovládá- ní. Snadno by zvládl to, kdyby se na něho obořila. Na to byl dost naštvaný, ale neočekával ohromenou poddajnost, u ní ne. Nad hněvem převládl lákavý pocit moci, potom bolestná touha - hryzavá a sladká. Dokonce i když lehounce skousl její spodní ret, blesklo mu hlavou, jestli ji ještě někdy dostane do pro ni tak nevýhodné situace.

Tolik se jí chtěl dotýkat, stáhnout jí tu úhlednou halenku z ramen a pomalu, velice pomalu pohladit každou křivku jejího těla. Ta její jako magnólie bledá pleť, hebká jako dešťová voda, ho už měsíce přiváděla k šílenství. Teď bych ji mohl dostat, napadlo ho, když jí jemně skousával rty. Byl dostatečně zkušený a ona dostatečně konsternovaná, aby si ji mohl vzít přímo tady, na podlaze výtahu, dřív, než by některý z nich přišel k rozumu. Bylo by to šílené, nádherně šílené. Dokonce i teď, když nehybně stála, vnímal, jak se v ní vzdouvá vášeň a nabývá vrchu nad jejím překvapením a jde mu vstříc. Ale na svedení Laurel Armandové měl jiné plány.

Takže se jí nedotkl, ale lenivě se odtáhl. Za celé ty dvě rozechvělé minuty mu nepřestala hledět do očí. Znovu stiskl knoflík výtahu, a ten se rachotivě rozjel. Laurel pozorovala, jak se mu zkušená ústa zvlnila v úsměvu.

„Škoda že nemáme dost času," podotkl Matt, jako by se nechumelilo, a přejel kabinu výtahu zběžným pohledem. „A místa."

Vrstva po vrstvě se zvedal opar, který jí zamžil mozek, až zase byla schopna naprosto jasně uvažovat. Její oči, to byly jiskřící zelené škvíry, slonovinová pleť jí zčervenala zlostí a vychrlila vodopád nadávek tak plynule a nenucené, že ji musel obdivovat.

„Víš, že vynecháváš *r*, když se zlobíš?" pravil Matt sladce. „To je ta místní intonace. Příměří, Laurel." Natáhl ruku dlaní nahoru, když se nadechla a chystala se spustit znovu. „Alespoň pracovní příměří, než dotáhneme tuhle věc. Až nebudeme ve službě, můžeme vyhlásit soukromou válku."

Spolkla říznou odpověď a tiše zuřila. Výtah hladce zastavil. To by Susan Fisherovou nenaplnilo zrovna důvěrou, kdyby se oni dva do sebe naváželi.

„Ozbrojené příměří, Batesi," přistoupila na kompromis, když vyšli do vestibulu. „Ještě jednou něco podobného zkus, a budeš si počítat zuby."

Jen tak zkusmo si po nich přejel jazykem. „To zní rozumně." Napřáhl k ní ruku a ona ji přijala, i když jeho vážnému výrazu nedůvěřovala. „Podle všeho ti přece jenom budu platit oběd."

Vyprostila si ruku a narovnala si řemínek kabelky na rameni. „To jsou mi řeči, když to zahrneš do výdajů."

S úsměvem ji vzal přátelsky kolem ramen a vykročili na druhý konec vestibulu. „Nebuď otrávená, Laurel, je to naše první rande."

Pohrdavě popotáhla nosem a pohodila hlavou - ale jeho ruku neodstrčila.

TŘETÍ KAPITOLA

Matt vybral hlučnou restauraci ve Francouzské čtvrti, protože vždycky přiměl lidi snáze k řeči, když si nebyli jisti, jestli jsou dobře slyšet. Při představování vycítil, že zatímco Susan Fisherová věnovala svoji důvěru Laurel, na něho si názor ještě neutvořila. Rozhodl se, že prozatím nechá všechno na Laurel.

Sledoval každé Susanino slovo a gesto a choval se přátelsky a soucitně. Usoudil, že je to žena, která se pod náporem okolností zhroutila a pracně hledá rovnováhu. Ještě před sebou měla dlouhou cestu, ale v jednom se zviklat nedala. Znala svoji sestru. Nenechá Anninu smrt jen tak, dokud nevyplavou na povrch všechna fakta. Možná ji právě proto tím víc musel obdivovat, protože ji neklidné ruce usvědčovaly, že tak dobře zase na tom není.

Vrhl pohled na Laurel a skoro se usmál. Vzala by pod svá křídla každou bludnou duši, přemítal, ale kdyby se o tom jen zmínil, nepochybně by mu ukousla hlavu. Nechtěla, aby si o ní mysleli, že je měkká a zranitelná, zvláště on ne. Byli kolegové, nebo přesněji rivalové. Vždycky s ní rád soupeřil, bojovali jako reportéři kdo s koho. A po těch dvou minutách mezi podlažími ve výtahu si nemyslel, že Laurel zapomene, že je muž. Nechtěl připustit, aby se tak stalo.

Matt nalil Susan ještě trochu kávy a vyslal k Laurel signál, že teď je řada na něm. Mírné pokrčení rameny mu řeklo, že příměří pořád ještě trvá.

„Vaše sestra zemřela téměř před měsícem, Susan," řekl tiše a pozoroval přitom její obličej. „Proč jste čekala tak dlouho, než jste s tím přišla?"

Sklopila pohled do talíře, kde se už dvacet minut nimrala v jídle. Nad její hlavou zachytil Matt Laure- lin pohled. Tázavě nadzvedla obočí. Přímo slyšel tu otázku, kterou si v jejích očích přečetl. *Co má tohle, ksakru, znamenat?* Ve své práci se ale vyznala. Měl dojem, že už se z nich stali partneři, aniž by si museli vytyčit základní pravidla. Když se já ptám, ty uklidňuješ.

„Susan," dotkla se Laurel její paže. „Chceme vám pomoci."

„Já vím." Odložila vidličku a znovu vzhlédla, přejela pohledem po Mattovi a utkvěla na Laurel. „Těžko se mi to říká, ale nevyrovnala jsem se s Anninou smrtí snadno. Pravda je taková, že jsem se prostě zhroutila. Přestala jsem brát telefon - nevycházela jsem z bytu. Přišla jsem o práci." Stiskla rty. Když znovu promluvila, stálo ji to dost úsilí, aby ji bylo v hluku restaurace slyšet. „Nejhorší je, že jsem ani nepřijela na její pohřeb. Asi jsem předstírala, že se to nestalo. Z naší rodiny kromě mne už nikoho neměla a já tady nebyla."

„To není důležité. Ne, není," ujistila ji Laurel, když chtěla Susan něco namítnout. „Milovala jste ji. Nakonec je láska to jediné, na čem záleží." Pohlédla na Matta a uviděla, že ji upřeně pozoruje. Na chviličku zapomněla na Susan, podezření, hluk a pachy restaurace. Čekala, že uvidí v jeho očích cynismus a možná náznak velice uštěpačného úsměvu. Místo toho v nich četla pochopení a otázku, na niž nevěděla, jak odpovědět. Beze slova si zvedl její ruku ke rtům a znovu ji pustil.

Ach ne, pomyslela si, a zpanikařila. *On ne.* Nebylo to jenom nemožné, bylo to přímo absurdní. Omámeně zvedla hrnek s kávou, ale zase jej položila, když uviděla, že nemá zrovna pevnou ruku. Dlouhý pohled, který si s Mattem vyměnili, jí otřásl víc, než ten zvláštní polibek ve výtahu, který ani polibkem nebyl. Susanin hlas k ní doléhal jakoby z velké dálky a musela se přinutit, aby jej začala vnímat.

„Všechno na mě dolehlo minulý týden. To asi, že pominul první otřes a začala jsem přemýšlet o jejích dopisech. Nesedělo to." Tentokrát pohlédla na Matta a dožadovala se tím, aby ji pochopil. „Kdykoliv se zmínila o té mokřině, vždycky to bylo s krajním odporem. Kdybyste věděli, jak nesnášela tmu, pochopili byste, že by do těch míst v noci nikdy sama nešla. Nikdy. Někdo ji tam odvedl, pane Batesi. Někdo ji přiměl, aby tam šla."

„Proč?" Předklonil se, a i když mu hlas nezněl tvrdě, bylo na něm znát, že nestrpí žádné vytáčky. „Proč by chtěl někdo zabít vaši sestru?"

„Nevím." Klouby zaťatých rukou jí zbělely, jako by bojovala s nutkáním položit si hlavu na stůl a rozplakat se. „Já prostě nevím."

„Já jsem o tom vyšetřování psal." Vytáhl cigaretu a sáhl po balíčku restauračních zápalek. Nechtěl na ni být tvrdý, ale jestli se má složit, ať si to radši od- byde teď, než zajdou příliš daleko. „Vaše sestra tady

nebyla ani rok a téměř nikoho tady neznala, protože se s manželem skoro s nikým nestýkali. Podle služebnictva ho zbožňovala, mezi nimi snad ani nepadlo křivé slovo. Základní důvody k vraždě - žárlivost, chamtivost - tady chybí. Co jiného se tady nabízí?"

„Na tom nezáleží." Znovu se otočila k Laurel. „Na ničem z toho nezáleží."

„Vezměme to jedno po druhém," navrhla Laurel. „Máte ještě sestřiny dopisy?"

„Ano." Susan přerývaně vydechla. „U sebe v hotelu."

Matt zamáčkl cigaretu.

„Pojďme se na ně podívat."

Když byla Susan z doslechu, přitočila se Laurel k Mattovi. „Šok možná překonala," řekla zdušené, „ale pořád ještě není dost silná. Mám takový zvláštní pocit, Matthewe."

„Máš až příliš mnoho pocitů, Laurel."

Zamračila se na něho.

„Co zas má tohle znamenat?"

„Musíme stavět na faktech. Jestli si chceš hrát na skautku, tak jenom všechno zamlžíš."

„Neměla jsem se nechat zmást," procedila se stisknutými zuby. „Před chvilkou se mi zdálo, že u tebe vidím jiskřičku citlivosti."

Zazubil se. „Já jsem citlivostí přímo nabitý. Později si o tom můžeme u skleničky popovídat."

„Až naprší a uschne." Vyřítila se dveřmi za Susan a cestou taxíkem do hotelu Matta ostentativně ignorovala.

Byla to zchátralá část města - úzké ulice, popraskaný beton, odlupující se barva na zábradlí. Na rezavějících balkónech se srážela vlhkost a odkapávala. Barva na domech byla popraskaná, navlhlá a pokrytá vrstvami špíny. Všechny barvy jako by vybledly v jednu - matnou šeď.

V uličkách mezi domy se drželo vlhko a dopadalo do nich jen málo světla. V noci, jak Laurel věděla, je taková ulice nebezpečná - člověk se jí raději vyhne, nebo jí rychle projde a ohlíží se při tom přes rameno. Z otevřeného okna přes ulici se ozývala hádka, která přehlušila i poškrábanou desku, z níž se linul jazz. Na plošince nad schody se

rozvalovala kostnatá kočka a tiše, nepřátelsky zavrčela, když Susan otevřela dveře.

Laurel ji obezřetně obešla a Susan se omluvně usmála. „Tohle místo má svoji... atmosféru."

Matt se rozhlédl po zšeřelém vestibulu a zazubil se. „Měla byste vidět byt, v jakém jsem vyrostl v New Yorku."

Susan se přestala nuceně usmívat a otočila se ke schodišti. „No, měli tady volno a bylo to laciné."

Laurel šla jako poslední a mračila se na Mattova záda. Zachytila další záblesk citlivosti. Zvláštní. Přestože si to nerada přiznávala, jeho bezděčná poznámka o jeho mládí vzbudila její zvědavost. Kým vlastně byl? Jak žil? Vždycky si dávala velký pozor, aby nepopustila uzdu fantazii.

V hotelu panovalo takové ticho a bylo tam tak prázdno, že se jejich kroky na schodech bez koberce hlasitě rozléhaly. Popraskaný nátěr a počmárané zdi. Laurel studovala Susanin profil, když odemykala dveře. Do odpoledne ji odtud dostanu, slíbila si. Zachytila pobavený, vědoucí Mattův pohled a zaškaredila se na něho.

„Chceš získat dalšího bobříka, Laurellie?" zamumlal.

„Sklapni, Batesi." Začal se pochechtávat a mezitím Laurel vešla do Susanina stísněného, tmavého pokoje. Bylo tam úzké lůžko, poškrábaná komoda a ani stopy po něčem pěkném.

„To je zvláštní, vím, že jsem roletu vytáhla." Su- san přešla přes pokoj, trhla za provázek, zaprášená bílá roleta vyjela nahoru a místnost zalilo slunce. Stiskla vypínač a rozvrzaný větrák u stropu začal čeřit horký vzduch. „Přinesu ty dopisy."

Laurel se posadila na kraj postele a vzhlédla na Matta.

„Z které části New Yorku pocházíš?"

Nakrčil obočí, tak jako to dělal vždycky, když se bavil - nebo když se chtěl vyhnout odpovědi. „Tam to nebudeš znát." Stiskl rty a posadil se vedle ní. „Bylas někdy na severu od Masonovy a Dixonovy čáry, Laurel?"

„Byla jsem v New Yorku několikrát," spustila dotčeně, ale když se začal ještě víc zubit, jenom si odevzdaně povzdechla. „Dvakrát," polepšila se.

„Empire State Building, Ellis Island, OSN, čaj v hotelu Plaza a muzikál na Broadwayi."

„Ty se hrozně rád vytahuješ, viď?"

Přejel jí prstem po bradě. „Jo."

Potlačila úsměv. „Víš, že čím jsem s tebou déle, tím jsi nesnesitelnější?"

„Dej si pozor," varoval ji. „Mám pro lichotky slabost."

Hleděl jí do rozesmátých očí, pozvedl její ruku a vtiskl jí rty do dlaně. Nespouštěl z ní pohled a potěšilo ho, když veselí v jejích očích vystřídal zmatek. Za nimi začala Susan horečnatě vytahovat zásuvky. Nevšimli si toho.

„Jsou pryč!" Susan vyhodila nějaké oblečení na podlahu a hleděla do prázdné zásuvky. „Jsou pryč, všechny jsou pryč."

„Cože?" Laurel, trochu omámená, se k ní obrátila. „Co je pryč?"

„Ty dopisy. Všechny Anniny dopisy."

Laurel okamžitě vyskočila a začala prohrabávat změť Susanina oblečení. „Možná jste je dala někam jinam."

„Ne - tady je není kam jinam dát," řekla a v hlase jí nebezpečně zazněla hysterie. „Dala jsem je všechny do téhle zásuvky. Bylo jich dvanáct."

„Susan," řekl Matt chladným hlasem, aby se nezačala hroutit. „Určitě jste je s sebou přivezla?"

Několikrát se dlouze, zhluboka nadechla a přesunula pohled z Laurel na Matta. „Všechny Anniny dopisy jsem měla u sebe, když jsem se zapisovala do tohohle hotelu. Potom, co jsem si vybalila, jsem je dala do téhle zásuvky. Byly tam, když jsem se dnes ráno oblékala." Ruce měla neklidné, jak si Matt všiml, ale hleděla pevně. Přikývl. „Zajdu si promluvit s recepční."

Když za ním zaklaply dveře, zadívala se Susan na pomačkanou halenku, kterou držela v ruce. „V tomhle pokoji někdo byl," řekla znejistěle. „Já to vím."

Laurel krátce pohlédla na roletu, kterou Susan vytáhla. „Postrádáte ještě něco dalšího?"

„Ne." Susan nechala s povzdechem padnout halenku na podlahu. „Není tady nic, co by stálo za ukradení. Asi si to uvědomili. Nedává to smysl, že vzali Anniny dopisy."

„My tomu s Mattem přijdeme na kloub," řekla Laurel a hned ji otrávilo, že mluví o sobě a o Mattovi jedním dechem. „Mezitím..." Sehnula se a začala sbírat Susanino oblečení. „Umíte psát na stroji?"

Susan se na ni roztržitě zadívala. „No ano. Pracuji - pracovala jsem jako recepční v ordinaci."

„Dobře. Kde máte kufr?" zeptala se a skládala dívčiny věci na postel.

„Ve skříni, ale -"

„Mám pro vás bydlení a práci - dalo by se říct. Jé, ta je pěkná." Roztřásla halenku, kterou Susan

zmačkala.

„Práci...? Nerozumím."

„Moje babička žije za městem. Co jsme se s bratrem odstěhovali, cítí se osaměle." Ta lež jí splynula se rtů tak snadno, že nevzbudila pochybnost.

„Ale tam bych přece nemohla bydlet."

„Zaplatíte si to. Babička vyhrožuje, že začne psát paměti, a mně už docházejí výmluvy, proč nemám čas jí je přepisovat. Nebudete se nudit. Je jí dvaaosmdesát a mužů se vzdala až... vlastně se jich vůbec nevzdala. Kdybych neměla tolik práce, ráda bych její paměti zapisovala sama. Popravdě řečeno mi uděláte velkou laskavost."

„Proč to pro mě děláte?" zeptala se Susan. „Neznáte mě."

„Máte potíže," řekla Laurel prostě. „A já vám můžu pomoct."

„Jenom tak?"

„Musí být pomoc složitá? Přineste svůj kufr," přikázala jí, než si Susan stačila vymyslet nějakou výmluvu. „Zabalte si a já se zatím půjdu podívat, co zjistil Matthew." Vyklouzla na chodbu a hned na něho narazila. Nechala dveře pokoje zaklapnout. „Tak co?"

„Recepční nikoho neviděl." Matt se opřel o zeď a zapálil si. „Ten ovšem místo aby hlídal recepční pult, tak si radši v zadní místnosti vykládá pasiáns a švindluje při tom." Vyfoukl sloupec dýmu, který se vznesl ke stropu a zůstal tam viset. „Mluvil jsem s pokojskou. Roletu nevytahovala."

„Pak tam někdo byl."

„Možná."

Laurel to pominula a zadívala se na protější zeď. „Susan si myslí, že to bylo obyčejné vloupání. Když je na tom takhle, tak je to dobře."

„Hraješ si na její mámu, Laurel."

„To teda ne." Zpražila ho naštvaným pohledem.

„Bude mnohem jednodušší tohle vyřešit, když si nezačne myslet, že se ji někdo záměrně snaží zastavit."

„Není důvod, aby si to v tuhle chvíli myslela," podotkl Matt tlumeně. „Co teď dělá?"

„Balí si," zamumlala Laurel.

Přikývl. Nebylo by moudré, aby tady zůstávala. „Kam půjde?"

Vystrčila bradu. „K naší babičce."

Matt bedlivě studoval konec cigarety a nepodařilo se mu tak docela potlačit úsměv. „Aha."

„Nech si to svoje aha. Nevidíš si na špičku nosu. A nezačínej s tím, že to beru moc osobně, nebo -"

„Dobrá." Zamáčkl cigaretu na zaprášené, poškrábané podlaze. „A nebudu nic říkat k tomu, že jsi moc milá, bezvadná ženská. Jdu obstarat taxík," dodal a Laurel za ním jen hleděla a nezmohla se na slovo.

Vždycky když si začnu myslet, že už se v něm vyznám, tak mě překvapí, pomyslela si. Jestli si nedáš pozor, napomenula se a naslouchala jeho krokům na schodech, jestli si nedáš moc, moc velký pozor, tak ho začneš mít ráda. S tím znepokojivým pomyšlením se vrátila do pokoje, aby Susan pobídla ke spěchu.

Ani ne za deset minut seděla Laurel s Mattem v jednom taxíku a ohlížela se za druhým, kterým Susan posílala k babičce. „Přestaň si o ni dělat starosti," nařídil jí Matt. „Olivia ji zaměstná, aby na sestru a všecko ostatní tolik nemyslela."

„To nepochybuju, že zaměstná, ale pochybuju, že do těch mokřin šla Anne Trulaneová sama."

„Držme se toho, co víme. Kde máš motiv?" Bezmyšlenkovitě si obtočil kolem prstu pramen Laure- liných vlasů - tohle si poslední dobou navykl a moc se mu to líbilo. „Žádný se nerýsuje. Ženy nikdo neláká do bažin bezdůvodně."

„Potom nějaký důvod existuje."

„Žádné sexuální napadení," pokračoval Matt více méně pro sebe. „Neměla vlastní peníze a jejím jediným dědicem by v každém případě byla Susan... nebo její manžel. On taky má sestru, ale tady nevidím, co by komu kynulo za užitek."

„Louis a Marion Trulaneovi by byli ti poslední, které bych z vraždy podezírala. A existují ještě jiné důvody k vraždě než sex a peníze."

Nadzvedl obočí, ale nic k tomu, jakým tónem to řekla, nepodotkl a dál si pohrával s jejími vlasy. „Pravda, ale člověka vždycky napadnou jenom tyhle. Většina z nás si potrpí na sex a na peníze."

„Někteří uvažují mimo tvůj duševní obzor, Matt- hewe. Co třeba žárlivost...? Vraťme se k tvým dvěma oblíbeným motivům. Louis je bohatý a pohledný. Někdo by mohl chtít zaujmout Annino místo."

Zachytil něco - náznak čehosi, čemu tak docela nerozuměl. A nelíbilo se mu to. „Znáš ho dobře?"

„Louise?" Něžně se pousmála. Připomnělo mu to, že takhle se na něho Laurel nikdy nepodívala. „Asi jako všichni - nebo spíš jsem ho znávala. Učil mě jezdit na koni, když jsem byla holka, a dovolil mi, abych se za ním táhla jako stín, když mi bylo deset a jemu dvacet jedna, dvacet dva. Byl to krásný muž a s dívčím poblouzněním měl velkou trpělivost."

Zjistil, že mu prsty strnuly, a tak pustil její vlasy. „Předpokládám, že jsi to překonala.

Pronesl to cynicky a Laurel se k němu otočila pořád s tím jemným úsměvem na rtech. „Tys nebyl nikdy zamilovaný, Matthewe?"

Dlouze, obezřetně se na ni podíval, a přitom se v něm svářelo několik protichůdných pocitů. Oči měla něžné, stejně tak ústa a pleť. Kdyby byli sami, třeba by jí na tu otázku vůbec neodpověděl a prostě si vzal to, po čem tak prahl. „Ne," řekl nakonec.

„Zanechá to v tobě citlivé místo, cit k té určité osobě nikdy tak docela nevymizí." S povzdechem se opřela. Už to bylo dlouho, co si dopřála vzpomínku, jak to bylo sladké, a jak bolestné. Byla ještě dítě, a přestože její sny nebyly víc než pohádka, věřila jim. „Louis byl pro mě velice důležitý. Chtěla jsem rytíře, a tomu, myslím, natolik porozuměl, aby se mi nevysmál. A když se oženil..." Pozvedla ruce a

nechala je volně spadnout do klína. „Zlomilo mi to srdce. Víš o jeho první manželce?"

Matt upřeně hleděl na její ruce, drobné, elegantní, s nehty nalakovanými jemným, korálově červeným lakem a na smaragd, zasazený do složitě propracovaného starožitného prstenu, který měla na prstě. Asi dědictví, pomyslel si. Ona bude mít dědictví a vznešené předky - a vzpomínky na hodiny jízdy, které jí dával vysoký mladý muž, jenž ji natolik uchvátil, že se stal jejím pohádkovým rytířem.

„Něco málo," zamumlal, právě když taxi zastavilo u chodníku. „Později mi to povíš."

Vystoupila z vozu a pečlivě si oprášila sukni. „To se až nebezpečně blíží rozkazu, Batesi. Jelikož Don nestanovil žádná pravidla, možná bychom si je měli vyjasnit mezi sebou."

„Fajn." Nevěděl, proč má vztek. Pozoroval ji očima přivřenýma proti slunci. „Tohle je můj případ."

Pracně potlačila výbuch zlosti. „A můj článek."

„Jestli s tím chceš pohnout," řekl klidně, „tak necháš některé věci na mně. Kdy ses naposledy probojovala k něčemu tady?" trhl hlavou k policejní stanici, před níž stáli.

„Přes různé byrokraty jsem se už leckams dostala."

„Tady ne," odpověděl a uchopil ji za paži.

„Minutku, Batesi." Odstrčila mu ruku a postavila se proti němu. „Chci, abys pochopil jedno, a to, že nemám na vybranou a musím s tebou na téhle věci pracovat. Důležité slovo zní s tebou, ne pro tebe. Momentálně jsme partneři, i když mi to není milé."

Pousmál se, jako by ho to pobavilo, už se nehněval. „To zní pěkně. Partneři," přitakal a vzal ji za ruku. „Z toho by se mohl stát zvyk."

„Nebezpečí něčeho takového je přímo nulové. Přestal bys na mě sahat?"

„Ne," řekl přívětivě, když se pustili po schodech nahoru.

Ode zdí policejní stanice se odrážely nejrůznější hlasy. Nabručené, drzé, podrážděné. Ve vzduchu byl cítit vlhký, zamřelý pach člověčiny. Pot, káva, cigarety, alkohol. Pět členů znesvářených pouličních gangů se opíralo o stěnu a měřilo se zlými pohledy. Nějaká žena s ošklivě potlučeným obličejem se choulila na židli a tlumeně mluvila s uštvaně vyhlížejícím policistou, který přikyvoval a dvěma prsty zapisoval její

výpověď. Mladá dívka v přiléhavých šortkách znuděně natahovala žvýkačku.

To všechno už Matt viděl - a nejenom to. Zběžně se rozhlédl a začal se proplétat mezi lidmi a stoly. Policisté, oběti ani obvinění mu nevěnovali o nic víc pozornosti než on jim. Štíhlá brunetka v uniformě si přidržovala ramenem telefon u ucha a zvedla ruku na pozdrav. Matt se usadil na roh jejího stolu. Laurel stála vedle něho a pozorovala dva postarší muže, kteří se málem začali prát, než je od sebe odtrhli.

„Tak, Matte, copak tě přivádí do ráje?" Brunetka odložila telefon a usmála se na něho.

„Jak se vede, Carolyn?"

Brunetka se zaklonila na židli a dlouze, důkladně si ho změřila. „Nezměnila jsem si telefonní číslo ani sem, ani domů."

„Město nás oba pěkně zaměstnává, viď? Bylas v poslední době u Nugetu?"

Vzala do ruky propisovačku a poklepala si jí na ústa.

„Od minulého měsíce ne. Chceš mě pozvat na skleničku?"

„Přímo mi čteš myšlenky, ale potřeboval bych nějakou maličkost."

Krátce se zasmála, upustila propisovačku na blok popsaný jmény a čísly.

„Jasně. Copak bys rád, Matte?"

„Rychle nakouknout do složky jednoho případu - uzavřeného případu," dodal. „Potřebuju se na něco podívat kvůli článku, který jsem napsal. Možná napíšu ještě pokračování."

Přivřela oči. „Jakého případu?"

„Anne Trulaneová."

„To je citlivá záležitost, Matte." Zabloudila pohledem k Laurel.

„Laurel Armandová, seržantka Carolyn Bakero- vá. S Laurel na tom pracujeme spolu," prohodil Matt, jako by se nechumelilo. „Je dlouholetá rodinná přítelkyně Trulaneových. Myslel jsem, že bychom se na to mohli trochu důkladněji podívat. Případ je uzavřený, Carolyn, a já o tom psal od začátku až do konce."

„Zprávu už jsi viděl."

„Potom nemůže škodit, když se na ni podívám ještě jednou." Vrhl na ni okouzlující úsměv. „Víš, že hraju na rovinu, Carolyn,

nevyžaduju žádné zvláštní informace, nedělám v článcích žádné narážky, které by mařily vyšetřování."

„Jo, hraješ na rovinu, Matte." Uštědřila mu pohled, který podle Laurel souvisel víc s osobními záležitostmi než s těmi profesními, ale pokrčila nad tím rameny. „Při předběžném přelíčení vyšlo stejně všechno najevo." Zvedla se a zmizela ve vedlejší místnosti. Vedle nich si ti dva starci nadávali.

„Vždycky pracuješ takhle, Matthewe?"

Matt se otočil a dobromyslně se na Laurel usmál. „Jak takhle?" Když to neupřesnila a jenom na něho hleděla, zazubil se. „Žárlíš, lásko? Máš moje srdce ve svých rukou."

„Radši bych je měla pod botou."

„Strašná představa," zamumlal a sklouzl ze stolu, neboť se vrátila Carolyn.

„Můžeš se na tu složku podívat. Vezmi šiji do první vyšetřovací místnosti, je tam prázdno." Rychle přejela pohledem místnost, kde byla hlava na hlavě. „Prozatím," odtušila. Otevřela sešit a přistrčila mu ho. „Podepiš se."

„Dlužím ti skleničku, Carolyn."

Čekala, až naškrábne svůj podpis. „Vyberu si ji."

Matt se uchechtl a začal si razit cestu do vyšetřovací místnosti. Zajímavá ženská, ta seržantka Bake- rová. Jenom je zvláštní, že to není ona, kdo se mu v nestřežených chvílích vkrade do myšlenek. Ona ne, ani žádná jiná... z těch zajímavých žen, které poznal. Jenom jedna žena...

„Posaď se," vyzval ji Matt a zavřel dveře, čímž vytěsnil skoro všechen hluk. Židle, kterou si vybral, zaškrábala na podlaze, když ji odtáhl od dlouhého, otřískaného stolu.

„Radostné místo," zamumlala Laurel a rozhlédla se po špinavě bílých stěnách a zašlém linoleu.

„Pokud chceš úpravné kanceláře a bílé límečky, drž se městské radnice." Otevřel složku a začal v ní rychle listovat.

Zapadá sem, uvědomila si Laurel s jakousi zdrá- havou úctou. Pod lehkomyslným vystupováním se skrýval tvrdý, nesmiřitelný muž, kterého jen krátce zahlédla. Muž z výtahu. Ano, tam mi ukázal, že umí

být bezohledný a necitlivý, přemítala. A ještě něco navíc. Ale o tom zatím nechtěla přemýšlet.

Nemohla si ovšem zastírat skutečnost, že Matt je mnohem složitější člověk, než se jí chtělo věřit. Bylo jednodušší považovat ho za mělkého, bezvýznamného člověka, který je shodou okolností skvělý novinář. Když ho teď pozorovala, jak v pohodě sedí v té malé, ponuré místnosti, vrtalo jí hlavou, kolik už toho viděl, co všechno zažil. Den po dni se setkával s potížemi, zármutkem, lidskou ničemností, a nezdálo se, že by ho to zatvrdilo, připravilo o citlivost nebo usmýkalo. A proč si je najednou tak jistá tím, že si to musí ověřit?

„Moc tady toho není," zabručel a obracel jeden list za druhým. „Pitevní zpráva... žádné sexuální zneužití, pohmožděniny, tržné rány připisované tomu, že se toulala mokřinou. Had ji uštkl do levého lýtka. Příčina smrti uštknutí jedovatým hadem, komplikované pobytem v bažinách bez poskytnutí pomoci. Doba smrti mezi půlnocí a čtvrtou hodinou ranní." Podal zprávu Laurel a zadíval se do policejního protokolu.

„Trulane pracoval do pozdních hodin ve své pracovně. Podle toho, co vypověděl, si myslel, že je manželka nahoře v ložnici. Kolem druhé šel nahoru a našel postel prázdnou. Prohledal dům, pak probudil sestru a služebnictvo a znovu prohledali dům a okolní pozemky."

Bezmyšlenkovitě sáhl po cigaretě, shledal, že je balíček prázdný, a mechanicky zaklel. „Nechybělo žádné její oblečení, všechny vozy tam stály. Na policii zavolal ve dvě padesát sedm ráno." Pohlédl na Laurel. „Skoro za hodinu."

Prsty, v nichž držela pitevní zprávu, jí trochu zvlhly. „Je to velký dům. Rozumný člověk nevolá policii, dokud si není naprosto jistý, že ji potřebuje."

Matt pomalu přikývl a znovu se začetl do protokolu. „Policie přijela ve čtvrt na čtyři... znovu dům prohledala, vyslechla služebnictvo..." Chvíli mumlal a přebíhal pohledem řádky. „Tělo Anne Trulaneové se našlo přibližně v šest ráno v jihovýchodní části mokřin."

Byl tam. Vzpomněl si na šedavé světlo, vedro, vlhké pachy, nepříjemný pocit z bažin ještě dřív, než narazili na mrtvou.

„Nikdo nemohl počítat s tím, že ji tam najdou. Podle Marion Trulaneové, švagrové, měla Anne z toho místa děs. Což souhlasí se Susaniným tvrzením. Trulane se držel toho, že pracoval pozdě do noci, a víc to nerozvedl."

„Našel jsi už manželku mrtvou?" zeptala se Lau- rel a vzala si od Matta protokol. „Zkrátka je možné, že byl rozčilený."

Nechal ta sžíravá slova po sobě sklouznout. „Dospěli k závěru, že měla nepřekonatelnou potřebu tam jít - možná aby se postavila svému strachu, ztratila se, uštkl ji had a potom se potulovala, dokud neztratila vědomí." Vrhl pohled na Laurel. Vraštila čelo a sama si četla protokol. „Pořád se s nimi přátelíš natolik, abys nás dostala do domu a mohli jsme se na něco zeptat?"

„Cože? Jo, ano, asi jo. Budou se mnou mluvit. S tebou taky," dodala, „pokud uplatníš trochu svého šarmu."

Ústa se mu zvlnila v úsměvu.

„Myslel jsem, že sis toho nevšimla."

„Všimla jsem si, že se s ním dovedeš vytasit docela úspěšně, když se ti zachce. Na můj vkus je to poněkud promyšlené, ale dost to zabírá."

„Prosím, Laurellie, komplimenty mě přivádějí do takových rozpaků."

Nevšímala si ho a odložila policejní zprávu stranou. „Louis to neměl jednoduché. Potom, co jeho první manželství ztroskotalo, se uzavřel do sebe, ale myslím, že se mnou mluvit bude."

Matt pomalu zmačkal prázdný balíček od cigaret. „Jeho manželka utekla s jeho bratrem?"

„Pro Louise to byla hrozná rána." Vytáhla ze složky další stránku, zatímco Matt se zadíval ke stropu a zabral se do myšlenek.

Zamrazilo ji po celém těle, žaludek se jí stáhl, ale nedokázala od stránky odtrhnout zrak. Policejní fotografie byla černobílá a chmurná. Už předtím smrt viděla, ale ne takovou. Něco podobného neviděla nikdy. Zděšeně, konsternované zírala na Anne Fisherovou-Trulaneovou. Přesněji na to, co se s ní stalo.

Ach bože, pomyslela si Laurel, hlava se jí zatočila a žaludek se jí zvedl. To je neskutečné. To je nějaký hrůzný žert. Něčí pokřivená představa žertu.

„Jak dlouho předtím, než -" Matt se odmlčel, když sklouzl pohledem na Laurel. Byla smrtelně bledá, v očích jí seděla hrůza. Zaklel, vytrhl jí fotografii a sklonil jí hlavu mezi kolena. „Zhluboka dýchej," přikázal jí ostře, ale ruka na její hlavě byla najednou něžná. Naslouchal, jak trhaně oddechuje,

a proklínal se o to víc. Kam dal, sakra, rozum? „Jen klid, lásko," zamumlal a masíroval jí krk, aby se uvolnila.

„Jsem v pořádku." Ale moc jistá si tím nebyla. Dopřála si ještě chvilku a pak teprve se pokusila posadit se zpříma. Když ji Matt objal, položila si mu hlavu na rameno. „Omlouvám se. To bylo ode mě hloupé."

„Ne." Zaklonil jí hlavu. „To já se omlouvám." Velice pomalu a pečlivě jí odhrnul vlasy z obličeje.

Pracně polkla. „Ty jsi na to asi zvyklý."

„Panebože, doufám, že ne." Znovu si ji přitáhl blíž, takže se mu tiskla obličejem ke krku.

Cítila se tak bezpečně. Chlad z ní vyprchával. Uvolnila se, nechala se od něho hladit po vlasech a dovolila, aby jeho teplo a vůně vytěsnily pachy té úřední místnosti. Vnímala, jak mu pravidelně buší srdce. Když jí přejel rty přes ucho, nepohnula se. Nabízel jí pouze útěchu, a tu také pociťovala. Říkala si, že o nic víc nejde, a tiskla se k němu, jako by ho teprve objevila.

„Matthewe?"

„Hmmm?"

„Nebuď ke mně moc milý."

S očima zavřenýma a obličejem přitisknutým k jeho hrdlu vycítila, jak se usmívá. „Proč ne?"

„Prostě nebuď." Když se ještě trochu vzpamatovala, odtáhla se, protože to bylo tolik snadné to neudělat.

Uchopil její obličej do dlaně. „Jsi krásná," řekl zdušené. „Říkal jsem ti to už?"

Opatrně se odtáhla z jeho dosahu. Ber to, jako že o nic nejde, napomenula se. A přemýšlej o tom až potom. „Ne." Usmála se. „Vždycky si takové věci zapisuju."

„Jsi krásná," opakoval. „I když bradu máš trochu špičatou."

„To tedy nemám!" Automaticky ji vystrčila.

„Zvláště z tohohle úhlu."

„Mám velice jemné rysy," prohlásila rozhodně a zvedla kabelku. A kruci, prsty mám ještě nejisté. Musím odtud, musím ven a pořádně se nadechnout.

Matt se k ní otočil zády, zastrčil fotografii do složky a zaklapl ji.

„Až na tu bradu," souhlasil, vzal ji kolem ramen a vykročil ke dveřím.

S rukou na klice se Laurel zastavila a zvedla k němu pohled. Oči měla tmavé a ne už tak nedotčené, jako když sem přišli. „Matthewe." Na chviličku se o něho opřela, opravdu jenom na chviličku. „Nikdo si nezaslouží umřít takhle."

Krátce ji stiskl, opravdu jenom krátce. „Ne."

ČTVRTÁ KAPITOLA

V baru bylo chladno a panovalo tam šero. Na večerní provoz bylo ještě moc brzy a na odpolední pravidelné hosty už pozdě. Matt, který měl pořád ještě plnou hlavu složky Anne Trulaneové, zavedl Laurel dovnitř. Ne, nikdo si nezaslouží takhle zemřít, ale život a smrt nehrají vždycky podle pravidel. Už dávno se naučil, že to tak prostě je.

Od chvíle, kdy vyšli z policejní stanice, byl Matt stejně zamlklý jako Laurel. Přemýšlel, analyzoval, vzpomínal.

Telefon zazvonil časně ráno. Jeho informátor na policejní stanici mu dal tip, že Anne Trulaneová zmizela. Do Heritage Oak dorazil pár minut po policii. Vybavil si, že byla mlha, řidší a ošklivější než déšť, a všude panovalo ticho. Vycítil, že Louis Trulane nechtěl volat nikoho zvenčí, aby jim pomohli. Odpovídal stručně a tvářil se nepřítomně. Ne, nevypadal jako utrápený, ustaraný manžel, ale jako člověk, kterého vyrušili v tom, co si na večer naplánoval. Jeho sestra a svita sloužících se kolem něho shlukli a postávali pár kroků za ním, jakoby v obranném postavení, než se rozešli hledat do mokřin. Bylo to vlhké místo plné zátočin, zabydlené stíny a tichými tajemnými zvuky. Matt tam k tomu pocítil odpor, ani vlastně dost dobře nevěděl proč.

Věděl jenom, že by raději prohledával ulice a zastrčené kouty města, než to pařící se bludiště stínů a močálů, kde z větví padala voda.

Našli ji příliš pozdě, stočenou na zemi u líně tekoucí řeky, právě ve chvíli, kdy začalo svítat. Mlha, našedlé světlo, ostré vlhké pachy. Z dálky k němu dolehl trylek nějakého ptáka, možná slavíka. A uslyšel vrány. Pamatoval si, jak Trulane zareagoval. Byl bledý, chladný a mlčel. Pokud pociťoval hněv, zármutek nebo zoufalství, nedal to na sobě znát. Jeho sestra omdlela, sloužící se rozbrečeli, ale on tam jenom stál...

„Zavolám Louisovi."

„Cože?" Matt vzhlédl a uviděl, že ho Laurel pozoruje.

„Zavolám Louisovi a zeptám se, jestli za ním můžeme přijít."

Pomalu stáhl obal z nového balíčku cigaret.

„Dobře." Díval se za ní, jak prochází mezi stoly k telefonnímu automatu v rohu. Není to pro ni jednoduché, pomyslel si Matt a škrtl zápalkou s mnohem větší silou, než bylo nutné. Je to pro ni příliš osobní, příliš bolestné. Ať už v dětství pociťovala k Louisovi Trulaneovi cokoliv, pořád to pro ni hodně znamenalo, takže se na něho nedokázala dívat objektivně.

A co ty, Batesi, položil si otázku a vyfoukl sloupec dýmu. Nemůžeš ho vystát kvůli tomu, jak Lau- rel vyslovuje jeho jméno. Nejvyšší čas, řekl si, abychom si oba vzpomněli, o co nám v první řadě jde. Na prvním místě je reportáž. Jinak to nejde. Pokud je Laureliny vztahy s Trulaneovými dostanou k nim do domu, tím lip. Už se pohyboval v branži příliš dlouho, než aby mu zůstaly ještě nějaké iluze. Lidé jako Trulaneovi můžou reportérovi házet klacky po nohy tak, že si bude připadat, jako když kráčí minovým polem.

Ne že by mu to zabránilo, aby ten článek napsal - jenom by si to vyžádalo víc času a pochůzek. Tak nebo tak, chystal se nadělat několik děr do té posvátné zdi, kterou Trulaneovi kolem sebe a svého jména vztyčili.

Díval se, jak se Laurel vrací, v očích stopy smutku, na lících jen dechnutí červeně. Překonala to, řekl si, a jako by se v něm něco trhalo. Vždyť jí nic jiného nezbylo. Počkal, až vklouzla do boxu naproti němu.

„Tak jak?"

„Přijme nás zítra v deset."

Zamáčkl cigaretu a opakoval si, že se jí nesmí dotknout. „Neříkáš to zrovna nadšeně."

„Musela jsem na něho zatlačit a využít našeho dlouholetého přátelství." Teprve teď zvedla hlavu a pohlédla mu s jakousi unavenou vzdorovitostí do očí. „Dost mi to vadilo."

„Máš před sebou práci," řekl tlumeně a sáhl po její ruce dřív, než se dokázal zarazit.

„Já vím. Nezapomněla jsem." Instinktivně se chytila jeho prstů. „Nemusí se mi to líbit, abych to udělala dobře." Věděla, že teď už by toho nedokázala nechat, ne potom, co viděla tu fotografii - ne po tom, co si představila, jak by asi bylo Susan Fishe- rové, kdyby tu fotografii uviděla.

U jejich stolu se zastavila číšnice a Laurel vzhlédla. Musela nějak otupit to, jak na ni ta fotografie zapůsobila. „Martini," řekla z náhlého popudu. „Suché martini s trochou vermutu."

„Dvakrát," objednal Matt a pokřiveně se na Laurel pousmál. „Pomůže to jen na chvíli, Laurellie."

„I to prozatím postačí." Opřela se lokty o stůl a předklonila se. „Chystám se do sebe nalít spoustu alkoholu. Říkám to předem a nijak se neomlouvám. Nicméně slibuju, že se nenamažu. Přirozeně toho budu zítra litovat, ale myslím, že mi to udělá dobře."

S úsměvem přikývl, protože viděl, že to potřebuje. „Protože se k tobě přidávám, vynasnažím se udržet s tebou krok. V každém případě..." přiklonil se k ní, „jsem často přemýšlel, jaké by to bylo, kdyby ses opila a já si s tebou mohl dělat, co bych chtěl."

Za celé hodiny se poprvé zasmála. „Tolik ginu tady nemají, Matthewe."

„Uvidíme, jak to za pár hodin bude." Opřel se a zapálil si další cigaretu. „Nechceš mi povědět o Trulaneových?"

„Co bys o nich chtěl vědět?"

„Všechno."

Povzdechla, zvedla sklenici, kterou před ni číšnice postavila, a usrkla si. „To martini je možná jediná suchá věc v celém New Orleansu."

Matt to vzal na vědomí tím, že cinkl okrajem své sklenice o její. „Trulaneovi, Laurellie."

„No dobře. A neříkej mi tak. Tak nejdřív něco z historie," začala. „Heritage Oak postavili zkraje devatenáctého století. Plantáže byly rozlehlé a úrodné. Trulaneovi v téhle části Louisiany pořád ještě vlastní víc půdy než kdo jiný Kromě pěstování bavlny a chovu dobytka ještě stavěli lodě, což po válce udrželo plantáže v chodu. Kam jen paměť sahá, byli Trulaneovi významnou součástí New Orleansu společensky, finančně i politicky. Babička má určitě v zásobě spoustu historek."

„To nepochybně," přitakal Matt. „Trošku to urychlíme. Něco z dvacátého století."

„To jenom aby sis udělal představu." Laurel maličko upila ze sklenice a pak si pohrávala se stopkou. „Beauregard Trulane -"

„Beauregard -?"

„Vždycky se někdo z rodiny jmenuje Beauregard," řekla exaltovaně. „Zdědil Heritage Oak hned, jak se oženil. Měl tři děti: Marion, Louise a Charlese." Oči se jí přes okraj sklenice usmívaly. „Byl to ohromný člověk, hlučný, vzrušující. Babička ho milovala. Vlastně mi někdy vrtalo hlavou... no..." Usmála se a pokrčila rameny. „Jeho žena byla krásná, velmi tichá a vážná žena. Marion se jí hodně podobá. Teta El^en - tak jsem jí říkala - zemřela ani ne za půl roku po mé matce. To mi bylo asi šest... vždycky se mi v hlavě trochu pletly."

Pokrčila rameny, vyprázdnila sklenici a ani nepostřehla, že Matt dal znamení, aby jim přinesli další.

„V každém případě to šlo se starým Beau, potom co umřela, trvale z kopce. Podnikání začal přebírat Louis. Popravdě řečeno byl příliš mladý, aby čelil takovým tlakům, ale neměl na vybranou. Tehdy mu mohlo být tak osmnáct devatenáct a už tehdy jsem ho asi zbožňovala. Pro mě byl něčím mezi krásným princem z pohádky a Robinem Hoodem. Byl ke mně hodný, vždycky se smál a byla s ním legrace. Takhle na něho ráda vzpomínám," řekla zdušené a zadívala se do sklenice.

„Věci se mění," odtušil Matt stručně. Jak může muž soupeřit se vzpomínkou z dětství? ptal se v duchu a při pohledu na výraz v jejím obličeji si připadal bezmocný. Ale ať se propadne, jestli to tak nechá. „Už nejsi malá, Laurel."

Odtrhla pohled od sklenice a pevně se mu zahleděla do očí. „Ne, ale na Louise se pořád ještě hodně dívám jako ta někdejší malá holka."

Naklonil hlavu a říkal si: dej si pohov, kamaráde. „Pověz mi o Marion."

„Je o nějaký ten rok starší než Louis, a jak jsem říkala, vypadá jako její matka. Když jsem byla malá, považovala jsem ji za svoji osobní pohádkovou dobrou vílu. Byla vždycky taková klidná, taková krásná."

Vybavila se mu její tmavá elegance, bezchybná pleť. „Ano, všiml jsem si."

„Je pro tebe moc stará," pleskla Laurel bez přemýšlení, pak se zakabonila, když Matt propukl ve smích. „Buď zticha, Batesi, a nech mě, ať to dopovím."

„Prosím za prominutí," řekl se strojenou vážností.

„Marion mě zvávala, ať jdu dál," navázala Laurel a hodila do sebe zbytek druhého martini. „V salonu mě hostila čajem a koláčky. Věděla, že Louise zbož- ňuju, a říkávala mi, abych si pospíšila a vyrostla, aby si mě mohl Louis vzít. Ji jsem také zbožňovala."

„Nikdy se nevdala?"

„Ne. Babička říkala, že byla moc vyběravá, ale já myslím, že měla nějakou lásku, která nevyšla. Jednou jsem tam byla za takového šedivého, ponurého dne a ona mi řekla, že když má žena v životě jednu velkou lásku, tak že to stačí. Tehdy jsem si samozřejmě myslela, že mluví o Louisovi a mně, ale když jsem byla starší a vzpomněla si, jak se tvářila..." Laurel s povzdechem sáhla po sklenici. „Ženám, jako je Marion, se dá snadno ublížit."

Pohlédl na ni, na její jemnou pleť, hebká ústa, něžné oči. „Opravdu?"

„Charles byl jiný." Setřásla ze sebe nostalgii a opřela se se sklenicí v ruce. „Asi byl trochu jako Curt a já na něho myslela jako na dalšího bratra. Byl zasněný a roztržitý. Měl se stát umělcem, a když ne- skicoval, studoval, nebo se potloukal kolem Jackson Square. U nich v hale visívalo několik jeho obrazů - dokud neodešel."

„S první paní Trulaneovou," dopověděl Matt.

„Ano, před deseti lety. Byl to ošklivý skandál, takový co nadělá spoustu bolesti a zlé krve a smlsnou si na něm noviny." Zavrtěla hlavou, po martini se začala uvolňovat. „Babička by ti toho mohla povědět o moc víc, ale co já si pamatuju, tak se Louis vrátil ze služební cesty a Elise a Charles byli pryč. Mezi služebnými se šuškalo, že zanechali dopis. Zmizela většina jejich oblečení a Charlesovy malířské potřeby."

Laurel se zadívala někam mimo něho a nevnímala, že se bar plní lidmi, nevnímala hluk. Na druhém konci hrál někdo na piano. „A tehdy se Louis změnil. Přestal se se všemi stýkat. Párkrát jsme se přece jen potkali, ale všechna jeho veselost byla ta tam. Pokud vím, tak se mu ani Charles, ani Elise víckrát neozvali. Asi tak před čtyřmi lety konečně podal žádost o rozvod. Marion mi říkala, že to byl čistě právní krok, že byl zahořklý, velice zahořklý. Měla o něho obavy. Jeho druhý sňatek všechny překvapil."

Lenivě pozorovala, jak se dým z Mattovy cigarety vine ke stropu. Větráky se tiše otáčely, rozháněly dým a čeřily vzduch. Už delší dobu neřekl Matt slovo, ale ona si neuvědomila, že právě tím, jak jí umí naslouchat, se mu mnohem snadněji svěřuje. „Zavolala jsem mu, za prvé proto, že jsem opravdu doufala, že je šťastný, a potom, že nové manželství Louise Trulanea znamenalo dobrý článek. Mluvil skoro jako za starých časů - pochopitelně byl starší, ale něco z někdejší jiskry se vrátilo. Odmítl poskytnout mi rozhovor, řekl..." Vraštila čelo a vybavovala si jeho slova. „Řekl, že se oženil s dítětem a že si potřebuje nechat ten životodárný pramen ještě nějakou chvíli pro sebe."

Ach bože, ví vůbec, co mu provádí, když má oči tak mladé a zranitelné? Chtěl by ji někam odvést, kamkoliv, tak aby jí nic nemohlo ublížit. A kdyby to zkusil, myslela by si, že se zbláznil. Zamáčkl cigaretu a dal si na tom zvláště záležet. „Co víš o první paní Trulaneové?"

„Vlastně nic." Znovu vzhlédla a nevesele se usmála. „Jedině že jsem na ni strašně žárlila. Byla líbezná takovým tím něžným, éterickým způsobem, s nímž nemůže nikdo soupeřit. Ale na svatbu se pa- matuju - růžové a bílé magnólie, velký, nadýchaný svatební dort a krásné šaty. Elise měla na sobě hedvábí a strašně dlouhý krajkový závoj. Vypadala jako porcelánová panenka - zlatá a bílá a drobná. Vypadala jako..." Hlas se jí vytratil, oči rozšířily, ruka zůstala se sklenicí na půl cestě k ústům. „Ach bože, vypadala jako..."

„Jako druhá paní Trulaneová," dopověděl Matt. Opřel se a znovu dal znamení číšnici. „No jo, no."

„To nic neznamená," vyhrkla. „Jenom to, že Louise přitahuje určitý typ ženy. Podoba s jeho první ženou ještě neznamená motiv k vraždě."

„Blíž jsme se k žádnému motivu ještě nedostali. A ještě máme hodně daleko do toho, abychom si byli jistí, že byla Anne Trulaneová zavražděna." Matt pozorně pátral v Laurelině obličeji. „Hned se stavíš na jeho obranu, Laurellie. Bude to pro tebe těžké jasně uvažovat, pokud se nezbavíš té pobláznění z dětství."

„To je směšné."

„Opravdu?" Na rtech mu zahrál posmutnělý úsměv.

„Poslouchej, Batesi, vždycky uvažuju jasně, a ať už chovám k Louisovi jakékoliv city, do mojí práce mi zasahovat nebudou." Sklopila pohled na svoji prázdnou sklenici. „Dopila jsem."

„To vidím." Tentokrát nezapřel, že z toho má legraci. Nejvíc se mu líbila, když se tvářila tak pobouřeně. Pro dnešek už má Laurel Trulaneových tak akorát dost, usoudil Matt. Měl jich taky plné zuby. Číšnice jim nenápadně vyměnila prázdné sklenice za plné. „Tak, to bychom měli zítřek. Co kdybys mi teď pověděla, co je nového s tvým oblíbeným městským radním? Dělám si výstřižky a lepím si je do sešitu."

„Proč nenecháš Jerryho na pokoji?" namíchla se a pustila se do další sklenice.

„Každý má právo na nějakého koníčka."

„Nebuď takový samolibý a nafoukaný," zamumlala do sklenice. „Jerry je velice - velice..."

„Nadutý osel?" navrhl zdvořile Matt, pak se zazubil, když se rozhihňala.

„Hrom do tebe, Matthewe, kdyby mi to víc myslelo, tak bych na něco připadla." Odfoukla si vlasy z očí, postavila sklenici a založila si ruce. „Tvé neustálé hrubé narážky na Jerryho osobnost mi dost vadí."

„Protože mám pravdu?"

„Ano, hrozně mě štve, když máš pravdu."

Uličnicky se usmál, hodil pár bankovek na stůl a zvedl se.

„Doprovodím tě domů, Laurel. Doufejme, že ti čerstvý vzduch nevyčistí hlavu - takhle bys ke mně mohla být vstřícnější."

„To by chtělo víc než tři martini." Zvedla se

a dlouze vydechla, když se jí podlaha mírně zhoupla pod nohama.

„Čtyři," zamumlal a uchopil ji za paži. „Ale kdo by to počítal?"

„Držím se tě jedině proto, že musím," prohlásila, když vyšli ven. „Stačí pár bloků a půjdu zase svým tempem."

„Stačí, když mi dáš vědět, až budeš chtít jít sólo."

„Kolik jsi jich měl?"

„Stejně jako ty."

Zaklonila hlavu, aby se na něho bedlivě podívala, a zjistila, že se jí po martini docela příjemně točí hlava. „No, jseš vyšší a těžší," prohlásila a uculila se. „Mám velice delikátní stavbu těla."

„To jsem si všiml."

Míjeli právě pouličního trumpetistu. Jazz zněl tesklivě a měkce.

„Opravdu?"

„Mohla bys říct, že jsem si to nastudoval - žurnalisticky řečeno."

„Co zas má tohle znamenat?"

Zastavil se jen na tak dlouho, aby se mohl rty dotknout jejích rtů. „Nepokoušej štěstí."

„Ty tak legračně líbáš," řekla s hlavou opřenou o jeho rameno. „Nevím, jestli se mi to líbí."

Muselo se mu nechat, že jí nezajel rukou ke krku a nepřiškrtil ji.

„Tohle téma můžeme prohovořit později."

„Opravdu jsem si myslela, že budeš mít jinou techniku," pokračovala. „Agresivnější, víš?"

„Trávila jsi čas přemýšlením o mé technice líbání?"

„Věnovala jsem tomu jistý čas - žurnalisticky řečeno."

„Bude bezpečnější tenhle hovor odložit, až budeš schopná jít rovně." Odbočil do patia domu, kde oba bydleli.

„Víš, Matthewe..." Pevně se držela zábradlí, když stoupali do schodů. Schody nebyly tak nehybné jako ještě ráno. „Po třech martini nejseš zas tak špatný."

„Po čtyřech," zamumlal.

„Nebuď takový hnidopich, když jsem se rozhodla, že tě budu snášet." Rozepnula zip na kabelce a začala lovit klíče. „Tumáš, podrž mi to."

Za chvíli držel peněženku, pudřenku, zápisník, polámané náušnice a několik útržků od lístků. „Ještě něco?" zeptal se suše.

„Ne, tady jsou - vždycky zapadnou až na dno."

Bez velkých cirátů nahrnul věci zpátky do kabelky a vzal jí klíče z ruky. „Pustíš mě dál?" Konvice kávy, řekl si, když se opřela o dveře. Pár aspirinů a tmavý pokoj. Nebyl si vůbec jistý, že něco z toho zvládne sama. „Jsme sousedé už skoro rok a ještě jsi mě nepozvala."

„Jak úchvatné způsoby." Prchavě se na něho usmála a pokynula mu, ať vstoupí.

Pokoj byl jejím obrazem, měl v sobě jemnost, eleganci a jiskru. Vonělo tam levandulové potpourri. Z barev převládala krémová a růžová. Na oknech krajka, na pohovce samet. Na zdi nad lesknoucím

se servírovacím vozíkem zarámovaný plakát z roku 1890 s kabaretním výjevem.

„Tenhle pokoj se k tobě hodí."

„Opravdu?" Rozhlédla se, nevysvětlitelně se cítila spokojená sama se sebou. „Zvláštní, kdybych viděla tvůj byt, nevěděla bych, jestli se k tobě hodí." Prohrábla si vlasy a snažila se na něho zaostřit. Měla ruku zabořenou ve vlasech a docela maličko se kymácela. „Vlastně se v tobě vůbec nevyznám. Zarámované noviny nebo Picasso. Svým způsobem jsi fascinující muž."

Stála od něho jenom na délku paže a usmívala se. V tuhle chvíli si Matt nebyl jistý, zda ho záměrně provokuje, nebo jestli to za ni dělá martini. Neměl to jednodušší, ať tak nebo tak. Neměl mnoho zásad, ale jedna z nich striktně vyžadovala, aby si nic nezačínal se ženou, která by si to nemusela na druhý den pamatovat. „Kávu," řekl stručně a vzal ji za paži.

„Chtěl bys trochu?"

„Ty bys chtěla," procedil se zaťatými zuby. „Černou."

„Tak dobrá." V kuchyni se se svraštělým čelem zadívala na automatický kávovar. Bývala by přísahala, že ví, jak s ním má zacházet.

„Já ji uvařím," řekl Matt a znovu se na ni zářivě usmál. „Zvládneš podat šálky?"

„Samosebou." Hrabala ve skříňce, a i když s nimi nebezpečně chrastila, podařilo se jí postavit na pult šálky s podšálky zdobené fialovou obrubou. „Nemám žádné koblihy."

„Kafe bude stačit."

„Asi bych mohla nějaké udělat, kdybys je moc chtěl."

„Nechám si to na příště."

„Jseš bezvadný kamarád, Matthewe." Se smíchem se otočila a vklopýtala mu do náruče. Položila mu paže kolem krku. „Máš úžasné oči," vzdychla. „Vsadím se, že ti to říká každý."

„Neustále." Položil jí ruce kolem pasu s úmyslem ji od sebe odstrčit. Nějak se ale stalo, že se k němu tiskla a on cítil pod dlaněmi s roztaženými prsty tenkou látku její halenky. Touha ho sevřela jako pěst. „Laurel..."

„Možná bys mě měl znovu políbit, abych přišla na to, proč si myslím, že nechci, abys mě políbil."

„Zítra se budeš nenávidět za to, žes to řekla," zamumlal a sklonil se k ní. „Pokud si na to vzpomeneš."

„Hmm, já vím." Sklopila řasy, když jí přejel ústy přes rty. „Tohle není polibek." Zhluboka se nadechla. „Je to úžasné." Její prsty se mu vkradly do vlasů. „Ještě..."

K čertu se zásadami, blesklo mu divoce hlavou. Jestli bude muset zaplatit za to, co si teď vezme, tak ať. A, dobré nebe, bude to stát za to. Zaklel, přitáhl ji k sobě a zmocnil se jejích úst.

Oheň vzplanul. Přeskočil z ní do něho - nebo z něho do ní. Nezáleželo na tom, jenom výsledek byl podstatný. Zasténala, a nebyla za tím bolest nebo údiv, ale pouze a jedině nepokrytá touha. Jednoznačně se k němu přitiskla. Takhle je to správné, a vždycky bylo. Vyhledala jazykem jeho jazyk a dovolila vášni a intimitě, aby se slepě propojily, ale pořád jí to bylo málo.

V tuhle chvíli se jí hlava točila a krev jí v těle zpívala a co na tom, že je to právě on, kdo v ní ten oheň, všechna ta tajemství, která v ní bouří, probudil. Ještě se to nikdy nikomu nepodařilo. Znovu nad rozvířenými myšlenkami převládla jediná: víc.

Začínal prohrávat. Možná prohrává od chvíle, kdy poprvé uviděl tu tvář. Kousek po kousku sám sebe ztrácí a už mu na tom nezáleží. Může od něho dostat všechno, co si bude přát, pokud ji bude mít takovou, jaká je teď. Rozpálenou, poddajnou, žádostivou.

Neprojevovala se tak delikátně, jak vypadala, ale byla divoká a odvážná. Jemně, romanticky voněla, ústa měla vášnivá. Její ňadra se na něho poddajně tiskla, ale její ruce byly sebejisté a žádostivé. Tlumeně vyhrožoval, sliboval, žadonil, přitiskl jí ústa na hrdlo a přestal se držet zpátky.

Srdce jí splašeně bušilo. Cítil pod svými rty její tep, rychlý a silný. Stačilo, aby maličko stiskl její pokožku mezi rty, a tiše zasténala. Potom ji pevnýma, nedočkavýma rukama naléhavě hladil, až vydechla jeho jméno. Teď v sobě neměl ani špetku nenuce- nosti, po tom bezstarostném, mírně pobaveném muži, který den po dni sedával naproti ní, nezbylo ani stopy. Převládla v něm útočnost, kterou tak bedlivě skrýval. Bezohlednost. Vzrušení.

Chtěl ji - příliš ji chtěl, aby mu přinesla útěchu. Aby neztratil zdravý rozum. Možná nikdy nechtěl nic než ji, tu hebkost, ten oheň. Když se k němu takhle vinula, neexistovala minulost, neexistovala budoucnost, jenom přítomnost, a ta stačila na celý život.

Jak to, že má mysl tak zastřenou a tělo tak plné života? Připadalo jí, že přímo cítí, jak jí krev kolotá v žilách. Na tohle čekala? Na tuhle bezmyšlenkovitou svobodu? Prožívala víc, než o čem kdy snila, víc, než kdy pochopí. V tuhle chvíli nechápala nic, její myšlenky řídilo její tělo a jí to bylo jedno. S majet- nickým povzdechem a žádostivostí přitáhla Matto- va ústa znovu ke svým rtům. Připadalo jí, že ji nohy přestávají poslouchat.

Slyšela, jak s ústy u jejích úst zaklel, sevřel ji pevněji, pak se od ní odtáhl. Chytila se ho za ramena, jednak na protest, jednak aby neupadla.

„Matthewe..."

„Dveře." Hlas měl stejně roztřesený, jako byl sám. Jsem úplně rozhozený, uvědomil si Matt a držel Laurel kousek od sebe. A možná jsem ztratil rozum.

„Někdo je za dveřmi, Laurel. Snad abys otevřela."

„Dveře? Čí dveře?" Zvedla k němu oči, vzrušená, omámená.

„Tvoje dveře." Pousmál se.

„Ach." Rozhlédla se po sluncem zalité kuchyni, jako by ji viděla poprvé. „Měla bych otevřít?"

Málem ji k sobě znovu strhl. Zčervenala a zmámeně na něho hleděla, takže jí znovu křečovitě sevřel prsty paže. Pak ji opatrně pustil. „Jo." Celá popletená odešla. Moc nechybělo, pomyslel si, moc nechybělo a strhl bych ji na podlahu kuchyně a jako šílenec si ji vzal. Obrátil se k syčícímu kávovaru a nebyl si jistý, jestli má být tomu, kdo bušil na dveře, vděčný, nebo ho zavraždit.

Laurel se cítila, jako by plavala pod vodou a příliš rychle se vynořila. Je opilá? Přitiskla si pisty na spánek a sáhla po klice. To, co začaly martini, Matl dokončil. Pořádně potřásla hlavou, ale když to nepomohlo, vzdala to a otevřela dveře.

„Laurel, tak dlouho ti trvalo, než jsi mi přišla otevřít, že jsem skoro odešel."

Zíral na ni Jerry Cartier, v obleku s vestou a mírně otrávený.

„Ach." Vzrušení začínalo opadat, ale pořád ještě měla v hlavě. „Ahoj, Jerry."

Protože poodstoupila a víc otevřela dveře, tak vešel.

„Cos to dělala?"

„Co jsem dělala?" zopakovala... a pak si vzpomněla. Dlouze vydechla. „Kafe," zamumlala. „Vařila jsem kafe."

„Piješ moc kávy, Laurel." Otočil se, když zavřela dveře a opřela se o ně. „To ti nedělá dobře na nervy."

„Ne." Myslela na Matta. Ještě před chvílí ani netušila, že tolik nervů má. „Ne, nedělá, asi máš pravdu." Napřímila se a přitom ji napadlo, co by asi Jerry říkal, kdyby věděl, co pila a kolik toho vypila. Poslední, co mohla potřebovat, byla dvacetiminutová přednáška o škodlivosti alkoholu. „Posaď se, Jerry," vybídla ho a myslela na to, jak moc si potřebuje lehnout - do temného pokoje - do ticha. Jestli bude mít štěstí, moc velké štěstí, tak se jí podaří přejít přes pokoj a dostat se k pohovce, aniž by se zapotácela. Udělala váhavý krok.

„Nejsi připravená."

Strnula na místě. Jerry má samozřejmě pravdu, ale co vlastně chce? „Připravená?"

„Na večeři," sdělil jí Jerry a svraštil čelo.

„Ahoj, Jerry." Vešel Matt s podnosem s kouřící kávou a šálky.

Jerry si přehodil nohu přes nohu. „Zdravím, Matthewe."

Matthew odložil podnos a jakoby mimochodem přešel k místu, kde Laurel pořád ještě stála.

„Nechali jste poslední dobou zbourat nějaké dobré budovy?"

Nenápadně uchopil Laurel za paži a odvedl ji k pohovce. Dopadla na ni a vrhla na něho vděčný pohled.

„To nespadá do mojí kompetence," prohlásil Jerry a spojil prsty do stříšky. „Starosta mi právě tuhle říkal o nějakém domě na druhém konci města. Stoupačky jsou v dezolátním stavu."

„Skutečně?"

„Trochu kávy?" vložila se do toho Laurel. Martini nebo ne, nemohla tam jen tak sedět a nechat Mat- ta, aby popravil neozbrojeného muže. Kromě toho, jestli do sebe nenaleje trochu kafe, tak si potichu položí hlavu na opěrku pohovky a usne.

„Jenom půl šálku," pravil Jerry. „Určitě jsi dneska neměla už dost?"

Popadla ouško konvice a modlila se, aby se jí podařilo kávu nalít.

„Neměla jsem kafe ani nepamatuju."

„Tak jaký jste měl den, Jerry?" zeptal se Matt a položil dlaň na Laurelinu ruku, jíž svírala konvici.

Když uslyšel, jak si úlevou oddechla, měl co dělat, aby se nezasmál.

„Rušný, rušný. Jako by se nikdy nedalo nic pořádně stačit."

Matt sklouzl pohledem po Laurel a po jejích ústech. „Už to tak bude."

Jerry sáhl po šálku, který mu Laurel podávala, a musel se nahnout doprava, když se jí nepodařilo podat mu jej do ruky.

„Laurel..." Vrhl na ni divný, pronikavý pohled. „Ty jsi... pila?"

„Jestli jsem už pila?" Zaryla Mattovi podpatek do nohy, když se uchechtl. „Vždyť jsem právě nalila, Jerry." Zvedla si šálek k ústům a polovinu obsahu do sebe hodila. „Cos to říkal, proč že ses zastavil?"

Zatřepal hlavou, mezitím co se Laurel opřela a svírala šálek v obou rukou. „Máme jít někam na večeři, Laurel."

„Ach." Pravděpodobně mluví pravdu, pomyslela si mlhavě. Jestli Jerry říká, že se domluvili, že půjdou na večeři, potom měli jít na večeři. Jerry si všechno precizně zapisoval.

„S Laurel pracujeme na jedné reportáži," vložil se do hovoru Matt víc pro svoje pobavení, než aby zachránil Laurel. „Zabírá nám to dost času. Spravedlivě řečeno, právě jsme to rozpracovávali... ehm, do všech detailů, když jste zaklepal." Ani v nejmenším nedal najevo, že se mu Laurelin podpatek zarývá do nohy. „Novinařina společenskému životu neprospívá."

„Ano, ale -"

„Vy určitě dobře víte, co to je, když se blíží termín." Blahovolně se na něho usmál. „S Laurel asi těžko vyšetříme čas na něco jiného než na studený sendvič. Možná s tím budeme mít práci i několik... týdnů. Zavoláš Jerrymu, až bude trochu klid, viď, Laurel?"

„Cože? Ano, ano, samozřejmě." Dopila kávu a přála si, aby už šel a mohla si nalít ještě. „Hrozně moc mě to mrzí, Jerry."

„Chápu. Práce především." Matt měl co dělat, aby se neudusil vlastní kávou. Jerry se zvedl, odložil šálek a narovnal si kravatu. „Zavolej mi, až se věci vyjasní, Laurel. A snaž se omezit tu kávu."

„Ehm... hmm..." Na víc se nezmohla a zatínala přitom zuby do spodního rtu. Dveře za Jerrym tiše zapadly. „Ach bože!" Nevěděla, jestli má chuť se smát, nebo křičet. Zabořila si obličej do dlaní.

„To bylo o fous, Laurellie," zamumlal Matt a nalil jí ještě kávu. „Spolehni se na mě, že tě vytáhnu z maléru."

Udělalo by jí zvlášť dobře, kdyby mu chrstla kávu do obličeje, ale moc ji potřebovala.

„Tolik se toho dneska stalo - ta reportáž," zdůraznila, když se začal šklíbit. „Že jsem na tu večeři prostě zapomněla. A neprosila jsem se tě, abys mě z něčeho tahal."

„To je vděk." Potáhl ji za vlasy, až se na něho podívala. „Nejenom že jsem ti dovolil, abys mi zlomila tři prsty, ale ještě ti pomáhám zamaskovat před tvým přítelem, že máš v hlavě."

„Není to můj přítel."

Obrátila do sebe šálek číslo dvě na jeden ráz a s třesknutím jej odložila.

„Vodíš ho za nos."

„To není pravda." Začala se zvedat, zjistila, že na to musí vynaložit příliš velké úsilí, a zůstala, kde byla. „Dokonale si rozumíme. Jsme kamarádi. Je moc milý, opravdu, jenom je trochu..."

„Neříkej znovu neškodný, ten chudák si to nezaslouží. Takže ještě jednou, nešťastná láska mu zřejmě nehrozí."

„Jerry mě takhle nevidí."

Nespouštěl pohled z jejích našpulených úst a ospalých očí a naklonil se blíž.

„V tom případě můžeš z toho, jak jsem ho předtím popsal, vynechat nadutý."

Pevně mu položila ruku na hruď. Nechtěla riskovat, že by se s ní místnost znovu zatočila.

„Jdu si lehnout."

Nadzvedl koutek úst. „Mám rád agresivní ženy."

„Sama," prohlásila a dalo jí práci, aby se nerozesmála.

„To je strašná škoda," zamručel, uchopil ruku, kterou mu opírala o hruď, a zvedl si ji ke rtům. Otočil ji dlaní nahoru, přejel jí rty přes zápěstí a vnímal, jak se jí zrychlil tep.

„Matthewe, ne!"

Zadíval se na ni. Bylo by to snadné, tak snadné. Stačilo, aby ji k sobě přitáhl a jednou políbil. Oba to věděli. Ona to chtěla, on to chtěl, a přesto ani jeden netušili, jak se to vlastně stalo.

„Odteď se budu léta nenávidět, že jsem na to nešel jinak," zamumlal a zvedl se. „Na tvém místě bych si vzal aspirin, Laurellie. Ráno budeš mít co dělat, abys tu kocovinu zvládla."

Vykročil ke dveřím, pevně je za sebou zavřel a po celou dobu si v duchu nadával.

PÁTÁ KAPITOLA

„Aby do tebe hrom, Batesi."

V zrcadle v koupelně zírala na svůj unavený, sinalý obličej a hlava ji tupě bolela. Proč musí mít Matthew vždycky pravdu?

Popadla lahvičku aspirinů a přibouchla dvířka skříňky. Vzápětí žalostně zasténala a popadla se za hlavu. Věděla, že to hned tak nepřejde, jenom si to přála.

Zaslouží si to. Spolkla dva aspiriny a otřásla se. Každý, kdo odpoledne vypije čtyři martini, si zaslouží, aby ho postihlo to, co ji. Dokázala by to brát s jistou elegancí, jen kdyby neměl takovou pravdu. Že se upamatovala na to, co se dělo potom, co pila, jí náladu nevylepšilo. Prakticky se mu nabídla. Bože, takové šílenství! To on určitě nepřipustí, aby na to zapomněla. To ne! Bude si z ní kolik měsíců utahovat, bude ji trápit. Možná si to i zaslouží, ale... Ach bože, musí ještě k tomu všemu vzpomínat, jak to bylo nádherné, jak jedinečné? Musí tady stát a vědět, že by chtěla, aby k tomu došlo znovu?

No, nedojde k tomu znovu. Prohrábla si rukama vlasy a moc si přála, aby bušení v hlavě přestalo. Nezamiluje se do Matthewa Batese, aby se úplně znemožnila. No dobře, má ho na krku kvůli tomu článku, ale osobně to bude ruce pryč a drž se zpátky. Připíše to, jak na něho zareagovala, následkům pití. I kdyby to nebyla pravda.

S povzdechem se otočila ke sprše. Udělá něco inteligentního. Namočí si hlavu. Sáhla po kohoutku a bušení znovu začalo - u hlavních dveří a v její hlavě. Ať je to, kdo chce, zaslouží si pomalou, mučivou smrt, rozhodla se, když se štrachala otevřít.

„Dobré ráno, Laurellie." O dveře se opíral Matt a zubil se na ni. Pohled mu sklouzl po její krátké, tenké noční košili. „Líbí se mi tvoje šaty."

Byl oblečený neformálně, jako vždycky, ale byl svěží a hlava mu zřejmě fungovala jaksepatří. Cítila se, jako by se proplahočila pouští a cestou jí několik akrů snědla.

„Zaspala jsem," zamumlala, pak si založila ruce a čekala, že si na ní škodolibě zgustne.

„Už jsi měla kávu?"

Ostražitě si ho měřila, zatímco zavíral dveře. Možná čeká na ještě příhodnější chvíli, aby se jí pošklebo val.

„Ne."

„Já ji uvařím," řekl, jako by to byla samozřejmost, a odkráčel do kuchyně.

Zůstala za ním koukat. Žádná uštěpačná poznámka, žádné šklebení? Jak s ním mám proboha držet krok? říkala si a vlekla se zpátky do sprchy.

Nachystala se na bitvu, řekl si Matt a sáhl po skleněné nádobě s kávou. Ale popravdě řečeno by ze všeho nejradši zalezla do postele a zůstala tam. Neskutečná ženská. Hodně se podobá svojí babičce.

Myšlenky se mu zatoulaly k včerejšímu večeru. Protože měl dost rozumu, aby nezůstal u sebe v bytě, kde ho od Laurel dělila tenká stěna, nasedl do vozu a vyrazil. Trochu zapátrá, a to mu odvede myšlenky od Laurel. Olivia Armandová bude zdrojem informací a její názor na Trulaneovy nebude tak zaujatý jako Laurelin.

Olivia ho přivítala na terase a zatvářila se přemí- tavě i potěšené. „Tak teď už večer nabízí jisté možnosti," řekla radostně.

„Paní Olivie." Matt vzal její pokroucenou, prsteny ověšenou ruku do své a políbil ji. Voněla po jasmínu. „Jsem do vás blázen."

„To byli všichni," prohlásila a bujaře se zasmála. „Posaď se a dej si skleničku, Matthewe. Už ses někam s tou mojí vnučkou dostal?"

Matt si vzpomněl na tu vášnivou ženu, kterou ani ne před hodinou držel v náručí.

„Trochu," zamumlal.

„Jsi pomalý, chlapče."

„Vždycky jsem si myslel, že muž spíš uspěje, když si nejdřív všechno pořádně promyslí."

Podal jí skleničku a pak se vedle ní posadil.

„Ty si nedáš se mnou?"

„Už tak mám co dělat, abych si ve vaší společnosti udržel jasnou hlavu." Rozesmála se a on se mezitím posadil a zapálil si. „Kde je Susan?"

„Nahoře, je v šoku z mých deníků."

„Co si o ní myslíte?"

Olivia se pomalu napila. Drobné prsty měsíčního světla tančily na diamantech na jejích rukou. Kolem lucerny visící vedle dveří bzučel hmyz a narážel na sklo. Ze zahrady zvolna stoupaly vůně. „Chytrá dívka. Dobře vychovaná, trochu labilní a smutná, ale dost silná."

„Tvrdí, že její sestru zavraždili."

Nadzvedla tenké, bílé obočí, spíš zamyšleně než překvapeně, jak si Matt všiml. „Takže o to tady jde. Zajímavé." Ještě jednou se napila, pak poklepala prstem na sklenici. „Chudáka to děvče uštkl had v bažinách za Heritage Oak. Pověz mi, proč si Susan myslí, že to byla vražda."

Rychle a zevrubně, podobným stylem, jaký používal ve svých reportážích, shrnul Matt všechny události dne. Nízko nad stromy zahlédl netopýra, několikrát zakroužil, pak zmizel. Ze všech stran cvrčeli cvrčci a do toho se občas ozvala žába. Nad hlavami jim šustily vějíře palmových listů. Lehký vánek přinášel vábivou vůni magnólií. Kde je celý New York, pomyslel si.

„No, nebylo to tak jednoznačné, jak by to Trula- neovi chtěli mít," podotkla Olivia. „Takže, Matthe- we, vražda a tajemství dovedou člověku rozproudit krev, ale ty mi tohle všechno nepovídáš proto, aby mi nezkornatěly tepny."

Zeširoka se usmál. V její společnosti se vždycky musel smát. Opřel se v křesle a naslouchal nočním zvukům. „Povšechnou představu o Trulaneových jsem si udělal a Laurel mi nějaké podrobnosti řekla - ale dívá se na ně růžovými brýlemi," dodal zatrpkle.

„Trochu žárlit je zdravé," prohlásila Olivia. „Mohlo by tě to rozhýbat."

„Jde mi o to," odtušil Matthew, „že bych se od vás rád o nich něco dozvěděl."

„Tak dobrá. Projdeme se po zahradě. Jsem celá ztuhlá, když dlouho sedím."

Vzal ji za ruku, kterou k němu natáhla, a pomohl jí vstát. Zase znovu ho překvapilo, jak je drobná a křehká. Kráčela lehce. Pokud pociťovala nějaké nepohodlí nebo ji bolely klouby, nedávala to najevo. Nelhal, když prohlásil, že je do ní blázen. Oblíbil si ji do pěti minut potom, co se seznámili, a bez potíží si dovedl představit, proč

byla nejvyhledávanější dívkou, potom ženou a posléze vdovou v okrese.

„Marion poslali do Francie, aby si tam doplnila vzdělání a získala uhlazené způsoby," začala vyprávět Olivia. „Povídalo se něco o nějaké nešťastné lásce, ona ale o tom nikdy nemluvila. Je tichá, ale je rafinovaná, a vždycky byla. Nehledě na všechnu charitativní práci a eleganci je taky snob. Mám to děvče docela ráda, není ale jako její matka, i když by si to někteří rádi mysleli."

Matt se zasmál a pohladil ji po ruce, kterou do něho byla zavěšená.

„Já věděl, že je na vás spolehnutí, že budete upřímná, Olivie."

„Nesnáším chození kolem horké kaše. To Charles byl úplně po matce," navázala. „Pěkný mládenec, chodil s hlavou v oblacích. Měl talent. Nijak se s tím nevytahoval, ale nadaný byl. Jeden jeho akvarel visí u nás v obývacím pokoji."

Potom byl dobrý, usoudil Matt. Olivia by možná koupila malířský pokus chudého souseda, ale nikdy by ho nepověsila v Promesse ďAmour, pokud by si to nezasluhoval.

„Zklamal mě, že utekl se ženou svého bratra." Postřehla Mattův ironický pohled a zahrozila mu prstem. „Mám svoje zásady, Yankee. Jestli se Louisova žena a jeho bratr chtěli, měli to čestně přiznat, a ne se odplížit v noci jako zloději. Louis by se s tím lip vypořádal."

„Vyprávějte mi o něm."

„Laurelina první láska." Zachichotala se, když uviděla, jak se Matthew zatvářil. „Jen se uklidni, chlapče, každá žena má právo na jednu pohádku. Když byl mladý, byl to vzrušující muž plný života. Byl oddaný svojí rodině a rodinnému podnikání, ale nebyl vážný, ani se z něho nestal prkenný panák. To bych nesnesla. Jsem přesvědčená, že svoji první ženu hluboce miloval a její zrada ho zničila. Ještě mu dodalo, když se začalo šuškat, že čekala s Charlesem dítě."

„Setkala jste se někdy s Anne Trulaneovou?"

„Ne, Louis ji chtěl mít jen pro sebe a já to brala tak, že na to má právo." Povzdechla si a ulomila z azalky květ. „V září chtěli uspořádat party. Mari- on mi říkala, že to bude velká záležitost a že uvedou Anne do neworleanské společnosti. Říkala mi, že se chudák děvče při tom pomyšlení zmítalo mezi rozčilením a strachem. Přiznávám, že jsem se těšila, až si ji pořádně prohlédnu. Říkali, že se podobá Elise."

„Kdo to říkal?" zajímal se Matt.

„Sloužící. Bůh jim žehnej." Otočila se zpátky k domu a prchavě si vzpomněla na doby, kdy mohla chodit a běhat po zahradě dlouhé hodiny. „Když chci vědět, co se děje na Heritage Oak, zeptám se kuchařky. Poví mi, co jí říkala jejich kuchařka." Prudce vydechla. „Já hrozně ráda vyzvídám."

„Pamatujete se, jak vypadala Elise Trulaneová?"

„Moje paměť je dvakrát starší než tvoje." Zasmála se, svoje léta si spíš vychutnávala, než aby jich litovala. „Víc než dvakrát."

Obličej měla v měsíčním světle krásný, navzdory vráskám, jež do něj vetkal čas. Ruku, kterou držel, měla seschlou věkem, ale silnou.

„Kde najdu druhou takovou, jako jste vy, Olivie?"

„Máš ji přímo před nosem, ty natvrdlý Yankee." S potěšeným povzdechem se znovu usadila do křesla. „Ach, Susan. Pojďte sem." Pokynula na ženu, která váhala u branky do zahrady. „Chudák dítě," pravila k Mattovi. „Pořád se červená. Jak se vám líbily moje deníky?"

„Jsou velice - barvité. Měla jste..." Jak by to tak měla říct? „Žila jste naplno, paní Armandová."

Olivia zařičela smíchy. „Nemusíte to pentlit, dítě. Hřešila jsem a každou minutu jsem si užila."

„Dáte si skleničku, Susan?" Matt ji nasměroval ke křeslu.

„Ne, děkuji. Laurel s vámi nepřišla?"

„Nerad ji beru s sebou, když se dvořím Olivii," řekl šelmovsky a byl rád, že se dovede usmát. „Když už jsem tady, chtěl bych se zeptat, jestli si nevybavujete nějaké lidi, o nichž se Anne v dopisech zmínila, něco neobvyklého nebo mimořádného, o čem vám třeba napsala."

Susan pozvedla ruce a nechala je klesnout. „Psala hlavně o Louisovi a o domu... a samozřejmě o Marion. Marion si oblíbila. Ze sloužících... psala o Binney, Anne říkala, že vede domácnost." Susan se zamyslela, pátrala po podrobnostech, které po ní chtěl. „Měla jsem dojem, že se ještě necítila jako paní domu. Anne byla trochu vyvedená z míry, že má služebnictvo."

„Kromě rodiny se o nikom nezmínila?"

„Vlastně nikoho jiného neznala. Jo, přece jenom, znala jednoho Louisova účetního, Nathana Brewstera. Párkrát se o něm zmínila. Myslím, že chodil za Louisem domů s nějakými doklady. Anne z něho

byla nervózní." Susan se znovu usmála, tentokrát smutně. „Anne se před muži velice styděla. Jinak pro ni existoval jenom Louis. Učil ji jezdit na koni..."

„Nathan Brewster," mumlala Olivia. „Slyšela jsem o něm. Bystrý chlapec. Bude starý jako ty, Matthewe. Prý má hroznou povahu, před pár lety málem zabil nějakého chlapíka. Zřejmě si příliš dovoloval na Brewsterovu sestru."

„Je snad něco, co byste nevěděla, paní Olivie?"

„Vůbec nic." Zářivě se usmála a pokynula, aby jí připravil další skleničku.

Otočil se, aby jí nalil. „Nemáte, Susan, Anninu fotografii?"

„Mám, chtěl byste ji?"

„Rád bych se na ni podíval."

Zvedla se a šla do domu a Matt podal Olivii její drink.

„Nevíte něco o tom, že v bažinách u Heritage Oak straší?"

„Jen ne tak spatra, Matthewe," napomenula ho. „My kreolově máme pro nadpřirozené věci větší smysl než vy, yankeeové. Ve většině bažin straší," prohlásila s naprostým klidem a zakroužila bourbo- nem ve sklenici. „Duchové na Heritage Oak pocházejí ještě z předválečných dob."

Matthew se znovu posadil, věděl, že existuje jenom jediná válka, která stojí Olivii za zmínku. Vzpomněl si, že Laurel se vyjádřila přesně stejně.

„Vyprávějte mi o tom."

„Jedna z žen Trulaneovy rodiny se tam scházela se svým milencem. Moc nepohodlné místo na cizoložství," dodala se smyslem pro praktičnost. Matt se musel zasmát. „Když je přistihl její manžel, oba je zastřelil - tu zbraň uchovávají ve skleněné vitríně v knihovně - a těla vhodil do pohyblivých písků. Od té doby se tam příležitostně objevují světla nebo je slyšet ženský pláč. Velmi romantické."

„A děsivé, pro někoho, jako byla Anne Trulaneová."

„Je to jenom malá fotografie," řekla Susan, která se vynořila z domu. „Ale není ani rok stará."

„Děkuju." Matt si fotografii bedlivě prohlédl. Mladá, sladká, stydlivá. Tahle slova mu vyskočila v mysli. A plná života. Vzpomněl

si, jak vypadala v to ráno, kdy ji našli. V duchu zaklel a podal fotografii Olivii.

„Ať se propadnu," zamumlala a poklepala fotografií o dlaň. „Mohla by být dvojčetem Elise Trulaneové."

Zaslechl Laurel, jak štrachá v ložnici, a to ho vrátilo do přítomnosti. Přeskočil v myšlenkách jinam. Dnes ho čeká ještě jeden rozhovor. Louis Trulane. Odnesl kávu ven na terasu a čekal na Laurel.

Má ráda růžové begónie, přemítal. Uštípl si květ ze záplavy, která přepadala přes zábradlí, a nechal se obklopit její vůní. Růžové begónie, krajkové záclony. Kde do toho zapadá chlap, který vyrostl v děravých botách? Zvláštní, že co se zapletl s Laurel, připomíná si své začátky víc, než o nich přemýšlel za celá léta.

Když vyšla na terasu, shlížel dolů do patia, ale poznala, že nevnímá kapradiny ani květiny. Takový výraz na jeho obličeji zahlédla jen párkrát, když náhodou vzhlédla a uviděla ho za psacím strojem, ponořeného do psaní reportáže. Byl hluboce zaujatý a soustředěný. Zamyšlený.

„Matthewe?" Chtěla se zeptat, co ho trápí, na co myslí nebo vzpomíná. Ale když se otočil, ten výraz mu z očí nezmizel, a ona se ho zeptat nedokázala. Pak se mu oči vyjasnily, jako by v nich ten zvláštní výraz nikdy nebyl.

„Káva je horká," řekl prostě.

Přistoupila ke stolku, oblečená v průsvitné bavlněné sukni a halence, takže zadoufal, že vlna veder hned tak nepřestane. „Neuslyším žádné ‚já ti to říkal'?" zeptala se a posadila se na bílou židli z tepaného železa.

„Každý má máslo na hlavě," odpověděl a opřel se o zábradlí. „Taky jsem si odbyl svoje kocoviny. Je ti lip?"

„Trochu. Zavolám k nám, než pojedeme. Chci se ujistit, že se Susan dobře zabydlela."

„Nic jí nechybí." Matt přemýšlel, co asi žena jako Laurel nosí pod letním oblečením. Možná hedvábí- velice tenké hedvábí. „Včera večer jsem se s ní a s tvojí babičkou viděl."

Ruka s šálkem se jí zastavila na půl cesty ke rtům. „Ty jsi tam včera večer jel?"

„Nemůžu bez tvé babičky být."

„Sakra, Matthewe, je to moje reportáž."

„Naše reportáž," připomněl jí mírně.

„To je jedno, nemáš tam co chodit beze mě."

Přistoupil ke stolku a nalil si kávu.

„Jestli se dobře pamatuju, tak jsi včera večer neměla náladu na nějaký společenský život. Kdyby ano," dodal, jako by se nechumelilo, „kdyby ano, tak bych neskončil u tvojí babičky."

Přivřela oči a zvedla se.

„Včera jsem měla v hlavě, tak ať tě ani nenapadne, Batesi, že bych na tobě mohla něco vidět." Jenom se pousmál, a to ji rozčertilo. „Každý mužský by po čtyřech martini vypadal dobře. Dokonce

i ty."

Velice opatrně odložil šálek. „Teď už máš v hlavě jasno, Laurellie?"

„Dokonale, a -" Zmlkla, jako když utne, protože ji k sobě přitáhl.

„Ano, řekl bych, že máš." Sklonil se k ní a zlehka jí přejel rty po křivce brady. „Jsi žena, která přesně ví, co chce, a co ne."

Samozřejmě že jsem, blesklo jí hlavou a tělo jí v jeho náruči zvláčnělo. „Nechci - ach," vydechla přerývaně, když ji začal laskat na uchu.

„Copak?" Přejel jí po lalůčku jazykem, pak ho jemně stiskl mezi zuby. „Co nechceš?"

„Abys - abys mě mátl."

Pocítila, jak ji jeho řasy pohladily po líci, když se jeho ústa zvolna sunula k jejím rtům. „To dělám?"

„Ano." Jeho rty prodlévaly těsně u jejích. Věděla přesně, co se stane, jestli se setkají. O krok ustoupila a čekala, až se jí zpěněná krev uklidní. „Děláš to jenom proto, abys mi odvedl myšlenky od toho článku."

„Oba víme -" sevřel do ruky její vlasy, „- že tohle nemá s žádným článkem co dělat."

„No, ale na ten článek se musíme soustředit," začala ze sebe chrlit, dokud si nebyla jistá, že má zase pevnou půdu pod nohama. „Nechci, abys pátral beze mě. To já jsem objevila Susan a -"

„Svoje jméno pod reportáží máš jisté, jestli z toho něco bude, tak o co ti jde?"

Bylo jednodušší se vztekat, než být vzrušená, a tak se nechala vyhecovat.

„Se jménem pod reportáží to nemá co dělat. Nelíbí se mi, že taháš z babičky a Susan rozumy, když u toho nejsem. Kdybys mi řekl, co chceš udělat, nalila bych do sebe ještě trochu kafe, osprchovala se a dala se dohromady."

„Možná že i ano." Zastrčil si ruce do kapes a maličko se zhoupl na patách. „Jde o to, že jsem o Trulaneových potřeboval mluvit s někým, kdo je trochu objektivní."

Všechno v ní vzkypělo, pak se trochu zklidnila, měla na něho vztek, že má pravdu. „Tak pojďme," zamumlala a otočila se na patě.

„Laurel." Popadl ji za paži. Dostihl ji u dveří. „Tady nejde o článek," řekl tiše. „Nechci, aby se ti něco stalo."

Upřeně na něho hleděla a její ostražitost se začínala otřásat v základech. Nebezpečí, pomyslela si. Opravdu mi bude hrozit nebezpečí. „Už jednou jsem tě žádala, abys na mě nebyl milý," řekla tlumeně.

„Později si to u tebe vynahradím. To, co cítíš k Louisovi -"

„Nemá s tímhle nic společného," trvala na svém, a už ani dobře nevěděla, jestli se pořád ještě dohadují kvůli článku. „Svěř mi to, Matthewe. Já to dokážu."

Chtěl na ni naléhat, kvůli sobě, kvůli tomu, co od ní potřeboval. Přijde čas, kdy to jinak nepůjde.

„No dobrá," řekl prostě. „Pojďme."

Větřík jí udělal dobře. Když vyjížděli z města, konejšivě šepotal otevřenými okny. S hlavou opřenou o opěrku a očima zavřenýma poslouchala Mattovo vyprávění, jak předchozího večera u její babičky pořídil. „Podle pohrdavého tónu tvého hlasu soudím, že na žádné duchy v mokřinách nevěříš."

„A ty ano?" Vrhl po ní postranní pohled. Když hned neodpověděla, zpomalil a zadíval se na ni pozorněji. „Laurel?"

Pokrčila rameny a začala si uhlazovat sukni, jako by to byla momentálně ta nejdůležitější věc. „Řekněme, že mám kreolskou krev, Matthewe."

Nedokázal potlačit úsměv ani na rtech, ani v hlasu. „Duchové, Laurel?"

„Atmosféra," opravila ho. Donutil ji přiznat něco, co si nechávala pro sebe. „Byla jsem v té bažině. Na místech, kde bys to nečekal, rostou květiny, místy najdeš prérii, modré volavky, klidnou vodu." Natočila se na sedadle, takže vítr sebral konečky jejích vlasů a vytáhl je z vozu. „Také jsou tam pohyblivé písky, ohavný malý hmyz a hadi. Přítmí." Bezmocně se otočila a zadívala se předním sklem. „Nikdy jsem to tam neměla ráda. Je to tam skličující. Najdeš tam místa, kam se nikdy nedostane slunce."

„Laurel." Zastavil s vozem před bránou do Heri- tage Oak. „Zase se necháváš ovlivnit vzpomínkami z dětství. Je to jenom místo. Nic víc."

„Můžu ti povědět jenom o svých pocitech." Otočila hlavu a pohlédla mu do očí. „A tím si můžeš udělat představu, jak se asi cítila Anne Trulaneová."

„Dobrá." Zařadil jedničku a projel mezi vysokými cihlovými sloupy. „V tuhle chvíli se ale soustřeďme na lidské bytosti."

Příjezdovou cestu lemovaly mohutné staré duby, z nichž splýval houževnatý šedozelený španělský mech. To se nezměnilo.

A na první pohled Laurel zjistila, že ani dům se nezměnil.

Cihly byly staré dávno předtím, než se narodila. Čas na nich zanechal drobné stopy, ale ty tady také byly, co se jen pamatovala. Dům měl ostré a čisté linie, nikoli oblé a proměnlivé jako Promesse ďAmour, ale o nic méně krásné. Cihly měly matně růžovou barvu, balkony byly černé. Křehce působící balkony nijak neumenšovaly hrdý ráz domu. Pokud Laurel viděla dům svých předků jako ženu, pak byl Heritage Oak muž, smělý a bezvěký.

„Jak jen je to dlouho," zamumlala. Zaplavily ji emoce - vzpomínky. Rytíři a čajové dýchánky, lehounké šaty a koláčky s růžovou polevou. Byla ještě dítě, když tenhle dům viděla naposledy, snila v něm.

S povzdechem se otočila a zjistila, že hledí Mat- tovi přímo do očí. Nebyla v nich však už taková něžnost a mírnost. Střídaly se v nich jiné emoce, a toto byla skutečnost se vší svou bolestí i radostí. Opravdová skutečnost.

Podlehla chvilkové panice, zacloumala klikou u dveří a vystoupila.

Co se to se mnou děje, ptala se v duchu a třikrát se zhluboka nadechla. Pomalu se dostávala do stavu, kdy se na Matta nemohla ani podívat, aby neměla chuť utéct, nebo k němu vztáhnout ruce. Fyzická přitažlivost nebyla problém. Tu se jí dařilo rok potlačovat. Tohle bylo ale něco jiného a všechno ukazovalo na to, že tak snadno se s tím nevypořádá. Ale budu muset, řekla si, stejně jako se budu muset vypořádat se svými pocity k Trulaneovým.

„Matte, dovol mi, ať to vyřídím sama." Už se trochu uklidnila a teď s ním kráčela k široké bílé verandě. „Já Louise a Marion znám."

„Znala jsi je," opravil ji. Neuniklo mu, jak se dívala na dům. Ani jak se dívala na něho. „Lidé mají bezohledný zvyk se měnit. Nic ti neslibuju, Laurel, ale nezasáhnu, pokud nebudu muset."

„Ty jsi tvrdý chlap, Batesi."

„Jo." Zvedl klepadlo a nechal je dopadnout na dveře z honduraského mahagonu.

Dveře otevřela vysoká, hranatá žena. Krátce pohlédla na Matta a pak utkvěla oříškově hnědýma očima na Laurel.

„Slečinka Laurel," zamumlala a rozpřáhla hubené paže.

„Binney, tak ráda vás zase vidím."

Hospodyně Josephine Binnefordová za těch deset let, co ji neviděla, zestárla jen málo. Vlasy měla šedivější, ale pořád je nosila stočené do přísného drdolu na temeni hlavy. Možná měla v obličeji víc vrásek, ale Laurel je neviděla.

„Slečinka Laurel," opakovala Binney. „Dnes je z ní taková krásná, jemná dáma. Už žádná odřená kolena?"

„Poslední dobou ne." Laurel se s úsměvem naklonila a dotkla se její tváře. Voněla po škrobu a šeříku. „Vypadáte pořád stejně, Binney."

„Jste ještě moc mladá, abyste věděla, jak rychle utíká čas." Poodstoupila, pokynula jim, aby vešli, zavřela dveře a oslnivý jas a vedro zůstaly venku. „Řeknu slečně Marion, že jste tady." Kráčela

ztuhle směrem k salonu. *„Revenez bientot,"* zamumlala a znovu se obrátila k Laurel. *„Cette maison a beso- in de jeunesse.*" Otočila se a zamířila ke schodům.

„Co říkala?" zeptal se Matt, zatímco za ní Laurel hleděla.

„Že je hned zpátky." Sevřela si dlaněmi lokty, jako by jí byla najednou zima. „Říká, že dům potřebuje mládí." Vkročila do salonu.

Pokud se mění lidé, pomyslela si, pak tohle zůstává stejné. Pokoj se mohl přenést o století do minulosti, a bude vypadat stejně o sto let později. Slunce zářilo vysokými okny s tmavomodrými závěsy. Svítilo na mahagonové stoly a zvýrazňovalo sytě červené tóny. Jiskřilo na broušené váze, kterou nějaká dávno mrtvá nevěsta obdržela ve svůj svatební den. Jako milenec hladilo porcelánovou sošku ženy, navěky zachycené, jak bez partnera tančí valčík.

Matt pozoroval Laurel, jak si dlouze, mlčky prohlíží pokoj. Střídání pocitů v jejím obličeji ho naplňovalo zklamáním, žárlivostí, touhou. Jak by ji mohl přimět, aby se k němu obrátila, když tolik z jejího života bylo svázáno s minulostí, s tím, kým bývala?

„Vzpomínky jsou pěkné drobnůstky, Laurel," řekl chladně. „Pokud ovšem neignoruješ přítomnost, když si je vytáhneš, aby sis s nimi pohrála."

Chtěl ji rozzlobit, protože s jejím hněvem se dokázal jednodušeji vypořádat. Místo toho se k němu otočila s očima něžnýma a užaslým obličejem.

„Máš nějaké, Matthewe? Máš nějaké takové pěkné drobnůstky?"

Vzpomněl si na střechu, kterou zatékalo, a na ledové podlahy a talíř, na kterém toho nikdy nebylo dost. Vzpomněl si na ženu, která kašlala, v noci pořád kašlala a oslabovala už beztak chatrné plíce. A vzpomněl si, jak si slíbil, že odtamtud vypadne a tu ženu odvede s sebou. Dokázal splnit jen první část toho slibu.

„Mám," řekl zachmuřeně. „Dávám přednost dnešku."

Pod jeho zahořklostí něco vycítila. Zranitelnost. Automaticky k němu vztáhla ruku. „Matthewe..."

Takhle ne, řekl si. Ať se propadne, jestli se k ní dostane přes soucit. Uchopil ruku, kterou k němu vztáhla, ale přitáhl si ji ke rtům. „Vždycky jsem si myslel, že je lepší žít v přítomnosti, než znovu prožívat to, co bylo."

Spustila ruku k boku.

„Ty mě k sobě nepustíš, viď?"

„Dnes je dnes." Pročísl jí prsty vlasy. „Soustřeďme se na dnešek."

Nevysvětlitelně ji to zasáhlo, odvrátila se od něho. „Bez včerejška žádný dnešek není."

„Proboha, Laurel -"

„Laurel, moc se omlouvám, že jsem tě nechala čekat."

Marion vplula do místnosti, jak to umí jenom žena, která se učila chodit. Nosila lehké šaty v pastelových barvách, jež jako by se kolem ní vlnily. Když ji Laurel uchopila za malé, jemné ruce, nevycházela z údivu, jak může být někdo tak chladně krásný. Marion se blížila čtyřicítce, ale pleť měla bezchybnou, struktura kostí svědčila o ušlechtilosti. Nevtíravé voněla, hebké ruce, hebké vlasy, něžné oči.

„Vypadáš báječně, Marion."

„Jsi tak milá." Marion jí stiskla ruce a pustila je. „Naposledy jsem tě viděla na té charitativní slavnosti před dvěma měsíci. Bylo to zvláštní vidět tě tam s blokem a tužkou v ruce. V zaměstnání se ti líbí?"

„Ano, vždycky jsem tohle chtěla dělat. Tohle je můj kolega Matthew Bates."

„Ráda vás poznávám, pane Batesi." Marion podržela jeho ruku ve své o poznání déle, váhala a pátrala mu v obličeji. „Nesetkali jsme se?"

„Oficiálně ne, slečno Trulaneová. Byl jsem tady, když minulý měsíc našli vaši švagrovou."

„Aha." Nakratičko se jí oči zastřely bolestí. „Bohužel si z toho dne moc nepamatuji. Posaďte se, prosím, Binney připravuje nějaké občerstvení. Louis přijde ve chvilce." Sama si vybrala židli ve stylu Hepplewhite, s rovným opěradlem, matně se lesknoucí. „Právě telefonuje. Vlastně jsem ráda, že tě mám chvilku pro sebe, než přijde." Složila ruce do klína. „Dlouho jsi Louise neviděla, Laurel."

„Deset let."

„Ano, deset let." Marion se na chvíli zahleděla z okna a povzdechla si. „Tady člověk ztrácí pojem o čase. Ani tebe jsem tady nemívala, potom co Charles a Elise... odešli. Pro citlivou mladou dívku nebyl Louis dobrý společník."

Deset let, pomyslela si Laurel, a pořád mě to trápí. Co to provedlo s ním? „To chápu, Marion. Už nejsem dívka."

„Ne, to nejsi." Odtrhla pohled od zastřiženého trávníku a dubů. „Viděla jsi jenom začátek změny, která se s ním udála, Laurel, ale jak míjely měsíce, jak míjely roky, byl čím dál zatrpklejší," řekla ostře. „Začal být náladový, roztržitý. Bývaly chvíle, kdy by si nevzpomněl -" Znovu se odmlčela a rozpletla ruce, které měla v klíně. „Nezapomněl," opravila se s posmutnělým úsměvem. „Prostě se rozhodl, že nebude vzpomínat. On a Charles bývali - no, už se stalo."

„Dovedu si představit, jak to pro něho muselo být těžké, Marion." Laurel se natáhla a položila jí dlaň na ruku. „Vždycky jsem to věděla. Pravda je taková, že jsem se nedržela stranou proto, žes mě nepozvala, abych přišla, ale proto, že jsem věděla, že by mě tady Louis nechtěl."

„Vždycky jsi byla chápavá," zamumlala Marion. S povzdechem se pokusila setřást zádumčivou náladu. „Když přivedl domů Anne, nikdo nemohl být víc překvapený a víc se radovat než já. Nějak tu jeho tvrdost oslabila."

„Taky jsem měla ten dojem." Usmála se, když se na ni Marion tázavě podívala. „Zavolala jsem mu čtrnáct dní po tom, co se oženil."

Marion přikyvovala a znovu si propletla ruce. Nehty měla oválné, nenalakované, ale naleštěné. „Možná byl až příliš ochranitelský, majetnický, ale Anne byla tak mladá a on tolik vytrpěl. Říkám ti to teď, protože chci, abys -" obrátila pohled na Matta. „Chci, abyste oba pochopili, v jakém stavu dnes Louis je. V jeho životě už bylo tolik bolesti. Pokud vám bude připadat chladný a odtažitý, jenom se tak snaží naložit se svým zármutkem." Otočila hlavu, když vjela Binney se servírovacím stolkem. „Ach, ledový čaj. Pořád ještě tolik sladíš, Laurel?"

Usmála se. „Ano. Ach." Zahlédla drobné koláčky s růžovou polevou, narovnané na tácu. „To je od vás strašně milé, Binney."

„Jenom jsem řekla kuchařce, že slečna Laurel přijde na čaj." Rychle na Laurel zamrkala. „Ne abyste snědla víc než tři, to by mi vaše babička dala co proto."

Se smíchem se Laurel do jednoho zakousla a hospodyně odešla. Jemná, sladká chuť koláčků přivolala spoustu vzpomínek.

Poslouchala, jak ve sklenicích cinká led, když Marion nalévala čaj. „Binney se nezměnila. Ani dům se nezměnil," dodala a usmála se na Marion. „Jsem tak ráda."

„Dům se nikdy nemění," pravila Marion a nabídla Laurel čerstvý čaj ve starožitné sklenici. „Jenom lidé, co v něm bydlí."

Laurel ho neslyšela přijít, ale vycítila jeho přítomnost. Opatrně postavila sklenici, kterou držela v ruce. Otočila hlavu a pohlédla Louisovi do očí.

ŠESTÁ KAPITOLA

Může být deset let tak dlouho? řekla si zděšeně. Myslela si, že je na to setkání připravená. Doufala, že ano. Ve vlasech měl šediny, na spáncích. To by dokázala přijmout. V obličeji se mu udělaly hluboké vrásky kolem úst a očí. I s tím by se dokázala smířit. Avšak v očích neměl nic z té někdejší vřelosti a humoru, které tolik milovala.

Byl hubený, příliš hubený. Vypadal tak starší než na třicet šest let. Zvedla se a se směsicí bolesti a soucitu k němu vykročila. „Louisi."

Vzal ji za ruku a na rtech se mu objevil stín úsměvu. „Už dospělá, Laurel? Proč jen jsem očekával, že tady najdu dítě?" Lehounce jí špičkou prstu nadzvedl bradu. Chtělo se jí pro něho plakat. „Vždycky bylo znát, že z tebe vyroste krasavice."

Usmála se a přála si, aby se mu do očí vrátila vroucnost.

„Chybělo mi, že jsme se nevídali." V jeho očích se ale vlídnost neobjevila a ruku spustil k boku. Vycítila v něm napětí dřív, než si uvědomila, že je sama napjatá. „Louisi, tohle je můj kolega Matthew Bates."

Pohlédl na Matta a oči mu ochladly. „Tuším, že jsme se setkali."

„Trochu čaje, Louisi?" Marion sáhla po džbánu.

„Ne," řekl břitce, ale Marion na sobě nedala nic znát, jenom krátce stiskla rty. Nikdo z mužů to nepostřehl, protože oba hleděli na Laurel. „Nesešli jsme se tady na čaj a koláčky, viď, Laurel?" zamumlal Louis, přešel přes místnost a šel si stoupnout před prázdný krb. Nad ním visela olejomalba jeho matky. Laurel se na ten obraz dobře pamatovala. Visel tam léta, až na krátké období, kdy jej nahradil portrét Elise Trulaneové. „Co kdybychom se do toho pustili?" navrhl Louis. „Souhlasil jsem, že se s tebou a panem Batesem setkám, abychom udělali přítrž těm klepům, které začala šířit Susan." Dlouze se na Laurel zadíval. „Ptej se. Svého času jsem ti na všechny otázky uměl odpovědět."

„Louisi..." Chtěla k němu jít, nějak ho utěšit, ale zabránil jí v tom výraz v Mattových očích. „Omlouvám se, že takhle obtěžuji. Moc se omlouvám."

„Není zapotřebí se omlouvat." Louis vytáhl tenký doutník, chvíli si jej prohlížel a pak si zapálil. „Nikdy nic nezůstává stejné. Pusť se do toho, proč jsi přišla."

Cítila, jak se jí stahuje žaludek. Stále ještě v sobě měl sílu, tu sílu, kterou rozpoznala dokonce už jako dítě. Hnala ho, aby se chopil otěží multimilionářské firmy ještě předtím, než dokončil vysokou. Umožnila mu, aby okouzlil mladičkou dívku tak, že žena, která z ní vyrostla, na něho nikdy nedokázala zapomenout. Dnes v sobě neměl ale žádnou vřelost. Stála uprostřed salonu a propast mezi vzpomínkou a dnešní skutečností se rozšířila.

„Susan má naprostou jistotu, že Anne by nikdy sama do mokřin nešla," začala, a poznala, že začala špatně. „Susan tvrdí, že Anne měla hrůzu z temných míst a že dopisy, které od ní dostala, svědčí o tom, že měla z toho místa velký strach."

„A je přesvědčená, že Anne někdo přinutil, aby tam šla," zakončil Louis. „O tom všem už vím, Laurel."

Je novinářka a má před sebou úkol. Na to nesmí zapomínat. „Měla Anne z mokřiny strach, Louisi?"

Potáhl z doutníku a pozoroval ji oblakem dýmu. „Ano. Ale šla tam. Jelikož tam zemřela."

„Proč by tam měla chodit?"

„Možná proto, aby mně udělala radost." Lhostejně odklepl popel z doutníku do vyčištěného krbu. „Začala si připadat hloupě kvůli tomu strachu, kterým trpěla od dětství. Když jsem byl s ní," zamumlal, „nepotřebovala, aby se v noci na chodbě svítilo." Náhle zvedl v arogantním úhlu hlavu. To gesto u něho vídala, když byl mladý. „Představovala si všechno možné, když se doslechla o přízracích v bažinách. Neměl jsem s tím trpělivost." Znovu, tentokrát důkladněji, potáhl z doutníku. „Chtěla, abych... potřebovala, abych s ní byl spokojený."

„Myslíš, že se mohla uprostřed noci sebrat a jít tam jenom proto, aby ti udělala radost?" zeptala se Laurel a o krok k němu přistoupila.

„Dává to větší smysl, než předpokládat, že se někdo vloupal dovnitř, vytáhl ji ven a nechal ji tam, aniž bychom já nebo někdo ze služebnictva cokoliv zaslechli." Znovu se na ni chladně, neústupně podíval. „Četla jsi, předpokládám, policejní zprávu."

„Ano." Olízla si rty, když si vzpomněla na tu fotografii. „Ano, četla jsem ji."

„Potom není zapotřebí, abych to opakoval."

„Trpěla vaše žena často nespavostí?" vložil se do toho Matt a pozoroval, jak na Louisově čelisti tepe sval.

„Občas. Zvláště když jsem pracoval do noci." Vyhlédl přes Mattovu hlavu z vysokých oken. „Zdálo se jí, že vídá v bažinách světla."

„Viděl ta světla ještě někdo jiný?"

Louisovy rty se zvlnily do čehosi podobného úsměvu. „Během let to tvrdily spousty lidí - obvykle potom, co se spřátelili s lahví bourbonu."

„Pane Batesi," zasáhla Marion. „Anne měla z bažin strach, ale zároveň ji fascinovaly. Není neobvyklé, že lidi fascinuje to, čeho se bojí. Byla tou legendou úplně posedlá. Problém... naše zodpovědnost," opravila se pomalu, „tkví v tom, že ji nikdo z nás nebral dost vážně. Byla tak mladá. Možná kdybychom trvali na tom, aby tam šla za denního světla, nepociťovala by naléhavou potřebu vydat se tam v noci."

„Myslíš si, že by byla schopná tam sama v noci jít?" zeptala se jí Laurel.

„Nabízím jenom vysvětlení. Všichni jsme ji měli moc rádi, Laurel." Vrhla na Louise rychlý, neurčitý pohled. „Byla sladká a něžná, ale byla také velice nervní. Myslím, že ji znervózňovala vyhlídka na tu velkou party."

„Co to má teď za význam?" zeptal se Louis a odhodil doutník do krbu. Odrazil se, zůstal tam ležet a dál řeřavěl. „Anne je pryč a ani její dopisy, ani Su- san na tom nemůžou nic změnit."

„Ty dopisy někdo ukradl ze Susanina pokoje/' řekla Laurel tiše.

„To je směšné. Kdo by kradl dopisy? Někam je založila." Louis hněvivě pokrčil rameny, a tím to pro něho končilo.

„Byli jste manželé skoro rok," prohodil Matt jakoby nic. „A přesto se nikdo z vašich nejbližších sousedů s vaší ženou nesetkal. Proč?"

„To je moje věc."

„Louisi, prosím tě," udělala k němu další krok, „jestli tomu máme porozumět..."

„Porozumět?" zopakoval a zarazil ji pohledem. „Jak byste mohli? Byla skoro ještě dítě, málem jako ty, když jsem tě viděl naposledy. Neměla ale v sobě tvoji sebejistotu, tvoji smělost. Nechával jsem si ji pro sebe, protože jsem chtěl. Musel jsem. Mezi námi byl rozdíl celé jedné generace."

„Nedůvěřoval jsi jí," zamumlala Laurel.

„Důvěra je pro blázny."

„Není to zvláštní," podotkl Matt, odvedl Louisův hněv od Laurel a zaměřil ho na sebe, „jak se Anne podobala vaší první ženě?"

Rozhostilo se ticho, jedině Marion se sykavě nadechla. Louis sice svíral ruce v pěst, ale jinak stál nehybně. Aniž řekl slovo nebo na někoho pohlédl, otočil se a odešel.

„Promiňte, Louis není ve své kůži." Marion si nervózně pohrávala se sklenicemi. „Je velice citlivý na srovnávání Anne s Elise."

„To mohl čekat," odtušil Matt, „když je mezi nimi tak nápadná fyzická podoba."

„Nejenom fyzická," zamumlala Marion a potom ze sebe rychle vychrlila. „Byla to přirozená připomínka, ale Louis by se o Elise a Charlesovi nebavil. Pokud nemáte nic dalšího..."

„Znáš Nathana Brewstera?" zeptala se z ničeho nic Laurel.

Marion se rozšířily oči, načež je zakryla řasami.

„Ano, samozřejmě, je to jeden z Louisových účetních."

Matt nadzvedl obočí a vyměnil si pohled s Laurel.

„V dopisech se o něm Anne, kromě několika málo dalších lidí, zmínila."

„No to je, předpokládám, přirozené. Párkrát přišel pracovně sem k nám. Je pravda, že Anne se s mnoha lidmi nesetkala. Takže," zvedla se a omluvně se na ně na oba usmála, „se omlouvám, že jsem vám nemohla víc pomoct, ale možná teď rozptýlíte Susaniny pochybnosti." Znovu napřáhla ruce k Laurel. „Brzy se zase zastav, prosím, abychom si popovídaly jako kdysi."

„Zastavím se. Vyřiď Louisovi..." Laurel si povzdechla a pustila Marioniny ruce. „Vyřiď mu, že mě to moc mrzí."

Mlčky vyšli z domu a beze slova odjeli.

V Mattovi narůstaly hněv a zklamání a v duchu nadával, nahlas ale neříkal nic.

Ať už pociťuje Laurel cokoliv, je to její věc. Jestli se nechá vláčet emocemi, tak ať si smutní, s tím on nic nenadělá.

Zaklel, stočil volant, zajel ke kraji silnice a zastavil. „Krucinál, Laurel, přestaň."

Ruce jí spočívaly naprosto nehybně v klíně a hleděla přímo před sebe.

„S čím mám přestat?"

„S truchlením."

To už k němu obrátila hlavu, a i když měla oči suché, hovořily výmluvně.

„Ach Matthewe," zašeptala, „vypadal tak ztraceně."

„Laurel -"

„Ne, nemusíš nic říkat. Změnil se. Cekala jsem to, ale nebyla jsem na to připravená." Zhluboka se nadechla a přerývaně vydechla. „Nebyla jsem připravená na to, že ho uvidím, jak tolik trpí."

Matt poslal Louise Trulanea a všechno, co představoval, do horoucích pekel a přitáhl si Laurel blíž. Neprotestovala, když ji k sobě přivinul, ale poddala se tomu. Do vozu proudilo slunce. Slyšela křik a štěbetání ptáků na stromech opodál. Hladil ji po vlasech a ona zavřela oči a přijímala útěchu, kterou jí nabízel.

„Je mi z toho hrozně smutno," zamumlala. „Nevím, jestli chápeš, jak důležitý byl Louis pro moje dětství, moje dospívání. Když jsem ho dnes viděla v takovém stavu..." S povzdechem se mu dál opírala o rameno a pozorovala hru světla a stínu na silnici.

„Myslíš na něho jako na oběť, Laurel. Všichni jsme oběti toho, co život přináší. Důležité je, jak s tím naložíme."

„Když někoho miluješ a ztratíš ho, i v tobě to něco zabije."

„Ne." Vydechl do vůně jejích vlasů. „Šrámy na duši. Všichni se musíme vypořádat se ztrátami a bolestmi."

Měl pravdu, samozřejmě že měl pravdu, ale i tak to bolelo. Neříkala nic, ale dál seděla s tváří přitisknutou k jeho rameni, zatímco jí jeho ruka zvolna čechrala vlasy. Tělo má tak pevné a srdce mu tak pravidelně bije, tady bych se mu mohla poddat, uvědomila si, tady, na předním sedadle jeho vozu, a slunce by přitom proudilo dovnitř a ptáci by po sobě lenivě pokřikovali ze stromů.

„Pořád ti opakuju, abys na mě nebyl milý," zamumlala.

Naklonil hlavu, aby na ni viděl. V očích měl znovu vášeň a cit, ale už toho viděly příliš. Roztaženými prsty uchopil její obličej. Když pootevřela ústa, stisk jeho prstů zesílil. „Už mlč," řekl a políbil ji.

Tentokrát ne tak zlehka, ne tak něžně. Vycítila v něm zklamání, prohru, a nerozuměla tomu. Ale rovněž vycítila touhu, kypící, čekající, a nedokázala jí odolat. Tělo jí zvláčnělo, všechny kosti, všechny svaly jako by se poddávaly tomu, co navzájem od sebe potřebovali, po čem toužili. Bylo to tady od samého začátku, to věděla. Čím víc se tomu bránila, bojovala s tím, ignorovala to, tím to bylo silnější, až hrozilo, že to převládne nad vším ostatním. Jídlo, vzduch, teplo bylo ve srovnání s touto životní nezbytností nepodstatné. Pokud se nechá svést, tak ne něžnými slovy a zkušenými polibky, ale city, které se projevily dřív, než je stačila zamaskovat.

„Matthewe." Znovu si položila hlavu na jeho rameno a pokusila se uklidnit. „To není - já na to ještě nejsem připravená."

Doutnaly v něm netrpělivost a touha. Zvrátil jí hlavu.

„Budeš připravená."

„Nevím." Přitiskla mu ruce na hruď a přála si, aby ji pochopil. Aby sama pochopila. „Říkala jsem ti, že mě mateš, nevyznávám se v tobě. Je to tak. Nikdy předtím jsem muže nechtěla, a vůbec jsem nečekala, že to budeš ty."

„Ale jsem to já." Přitáhl si ji blíž. „Budeš si na to prostě muset zvyknout." Výraz v obličeji se mu pomalu měnil, stěží ovládanou netrpělivost vystřídala napjatá pozornost. „Nikdy jsi nechtěla muže," zopakoval. „Žádného muže? Nikdy - jsi s žádným mužem nebyla?"

Vystrčila bradu.

„Řekla jsem, že jsem nikdy žádného nechtěla. Nedělám nic, co nechci."

Nevinná? Dobré nebe, pomyslel si. Neměl jsem to poznat? Vycítit? Postupně uvolňoval objetí, až ji pustil docela. „Tím se ovšem mění pravidla," řekl tiše. Vytáhl si cigaretu a ona jenom seděla a mračila se na něho. „Mění se pravidla," opakoval šeptem. „Budu tvůj milenec, Laurellie. Dopřej si trochu času na rozmyšlenou."

„Ze všech nestoudností -"

„Jo, to probereme důkladně později." Vyfoukl sloupec dýmu. Už se trochu uklidnila, pomyslel si s lítostí. Chytil se do pasti. Udělá lip,

když jim oběma dopřeje trochu času, aby o tom přemýšleli. „Napadá mě několik teorií ohledně Anne Trulaneové. Dovol, abych ti je řekl."

Znovu nastartoval a Laurel se pracně snažila ovládnout své nálady a připamatovat si, co má přednost. Článek má přednost, řekla si a přestala zatínat zuby. Tuhle... osobní věc si nechají na později. „Povídej."

Řídil plynule a klidně a nevšímal si toho, jak se mu svírá žaludek. „Louis se oženil s Anne Fishero- vou, protože se podobala jeho první ženě."

„No to je objev, Matthewe."

„Nech mě domluvit. Teď nejde o to, jestli mu na ní záleželo, nebo ne. Jakmile se vzali, odvezl ji do Heritage Oak a tam ji držel z dosahu lidí zvenčí. Z dosahu mužů. Nedůvěřoval jí."

„Už jednou si vytrpěl svoje, a to tím nejkrutějším možným způsobem."

„Správně." Matt vyhodil cigaretu z okna. „Byl posedlý představou, že by si mohla najít mladšího muže. Byl vlastnický, žárlil. Co jestli se Anne vzepřela? Co jestli mu zavdala příčinu, aby pochyboval o její věrnosti?"

„Naznačuješ, že ji Louis zabil, protože zradila jeho důvěru." Nelíbilo se jí, že jí naskočila husí kůže, a vylila si ten nepříjemný pocit na něm. „To je směšné. Nedokázal by nikoho zabít."

„Jak můžeš vědět, čeho je schopný," nedal se. „Toho člověka, s kterým jsme se dnes setkali, neznáš."

Ne, nezná ho, ta pravda ji zasáhla. „Je to chatrná teorie," namítla. „Podívej se na časový sled. Anne zemřela mezi půlnocí a čtvrtou hodinou ranní. Louis zburcoval domácnost někdy mezi druhou a třetí."

„Mohl ji tam odvést před druhou," řekl Matt mírně. „Možná vůbec nechtěl, aby zemřela. Možná ji chtěl jenom postrašit, zavést ji do bažin a nechat ji tam." v

„Proč by potom svolával lidi, aby ji hledali?"

Otočil se, přejel jí pohledem přes obličej a znovu upřel oči na silnici. „Mohl zapomenout, že to udělal."

Otevřela ústa a zase je zavřela. Je roztržitý, říkala Marion. Byl duchem nepřítomný, vzteklý, za- hořklý. Obraz, který se jí utvářel v mysli, se jí ani trochu nelíbil.

Po celou cestu přes centrum města mlčela. Žádný muž by nezapomněl, že nechal manželku o samotě na neznámém místě. Žádný příčetný muž. Matt zajel k chodníku a zastavil.

„Kam jdeme?" zeptala se.

„Navštívit Nathana Brewstera."

Zvedla pohled k budově Trulaneových, jedné z nejstarších a nejvýstavnějších staveb ve městě. Možná se jim tady podaří objevit něco, co odvrátí pozornost od Louise.

„Marion nechtěla o Nathanovi Brewsterovi mluvit."

„Toho jsem si všiml." Matt vystoupil z vozu. „Pojďme zjistit, proč."

„Vím, co si myslíš," řekla tlumeně, když vykročili k hlavnímu vchodu.

„Hmmm, tak to by tě mohlo přivést do rozpaků."

Střelila po něm pohledem. Vešli dovnitř.

„Anne Nathan Brewster přitahoval, podlehla tomu a Louis to zjistil. Místo aby se s tím vypořádal, nebo se s ní rozvedl, odtáhl ji uprostřed noci do mokřin a tam ji nechal."

Matt se podíval na tabuli na zdi a našel účtárnu. „Napadlo mě to," připustil.

„Jsi proti Louisovi zaujatý."

„Tak to máš teda velkou pravdu," zavrčel, vzal ji za ruku a táhl ji k výtahu. „Podívej," spustil dřív, než se zmohla na slovo. „Promluvme si s tím mužem a uvidíme, co bude. Možná jenom defraudoval prachy nebo měl poměr s Marion."

„Máš čím dál směšnější nápady." Nastoupila do výtahu a založila si ruce.

„Ty trucuješ."

„To teda ne!" Odevzdaně vydechla a sežehla ho pohledem. „Nesouhlasím s tvojí teorií, nic víc."

„Tak mi řekni tu svoji," navrhl Matt.

Pozorovala, jak se na dveřích výtahu střídají čísla pater. „Až potom, co si promluvíme s Brewsterem."

Vystoupili na hustý vysoký koberec. Aniž by Mattovi věnovala ještě jediný pohled, přistoupila Laurel k recepční.

„Laurel Armandová, Matthew Bates z *Heraldu,"* oznámila rázně. „Chtěli bychom mluvit s Nathanem Brewsterem."

Recepční otevřela záznamník. „Máte sjednanou schůzku?"

„Ne. Vyřiďte panu Brewsterovi, že bychom s ním rádi mluvili o Anne Trulaneové."

„Kdybyste se, prosím, posadili. Podívám se, jestli je pan Brewster k dispozici."

„To teda bylo, Laurellie," podotkl Matt, když vykročili přes recepci ke stolku s křesly. „Uvažovalas někdy o tom, že by ses dala k armádě?"

„Tímhle způsobem jsem se dostala do různých městských úřadů."

Posadila se pod palmu v květináči a přehodila si nohu přes nohu.

Zůstal stát a zubil se na ni. Po té smutné, zranitelné ženě, která mu kladla hlavu na rameno, nebylo stopy. „Máš styl," nadhodil a sklouzl pohledem níž. „A nádherné nohy."

Loupla po něm očima. „Jo."

„Pan Brewster vás teď přijme."

Recepční je vedla chodbou kolem řady dveří, jedny otevřela a neslyšně se vrátila k recepčnímu pultu.

První dojem, který si z Nathana Brewstera Laurel udělala, byl, že je to velice eroticky založený muž. Sex z něho přímo vyzařoval. Byl tmavovlasý a snědý, a přestože nebyl vysoký, sálala z něho mužnost, jež nemohla žádné ženě uniknout. I když byl pohledný, tak na pěkném zevnějšku nezáleželo. Byla to tato primitivní maskulinita, která buď přitahovala, nebo odpuzovala.

„Slečno Armandová, pane Batesi." Pokynul jim na dvě malá kožená křesílka, načež se usadil za psací stůl. „Chtěli jste se mnou mluvit o Anne Trulaneové."

„Správně." Laurel se posadila vedle Matta a snažila se uhodnout, jak asi žena jako Anne reagovala na Nathana Brewstera.

„Je mrtvá," řekl Brewster hluše. „Co že se o to tisk ještě zajímá?"

„Poznal jste Anne na Heritage Oak," spustila Laurel. „Takovou příležitost moc lidí nemělo."

„Byl jsem tam pracovně." Uchopil tužku a protáhl si ji mezi prsty.

„Mohl byste nám říct, jaký na vás udělala dojem?"

„Byla mladá, ostýchavá. Já měl práci s panem Trulanem; s ní jsem prohodil sotva pár slov."

„To je zvláštní." Matt pozoroval Brewstera, jak znovu a znovu protahuje tužku mezi prsty. „Vaše jméno bylo jedno z mála, které ve svých dopisech zmínila." Tužka s tichým lupnutím praskla.

„Nevím, o čem to mluvíte."

„Anne o vás napsala sestře." Matt nespouštěl z Brewstera oči, čekal a odhadoval ho. „Její sestra nevěří, že Annina smrt byla nehoda."

Brewster polkl a Matt pozoroval, jak mu přitom na krku zahrály svaly. „Uštkl ji had, na to zemřela."

„V bažinách," dodala Laurel, fascinovaná vlnami zklamání a vášně, které z toho muže vyzařovaly. „Věděl jste, že měla z bažin strach, pane Brewstere?"

Vrhl na Laurel žhavý, rozzuřený pohled. Matt napjal svaly. „Jak bych mohl?" odpověděl otázkou. „Jak bych to mohl vědět?"

„Proč byste myslel, že se vydala do míst, která jí naháněla strach?"

„Možná už nedokázala vydržet, že je tam zamčená!" vybuchl. „Možná musela pryč, a bylo jedno, kam a jak."

„Zamčená?" opakovala Laurel a ignorovala chvění, které pociťovala v žaludku. „Tvrdíte, že ji Louis věznil?"

„Jak jinak byste to nazvali?" obořil se na ni. Svíral a rozvíral pěsti, v nichž v každé držel kus tužky. „Den po dni, měsíc po měsíci, a nikdy nevidět nikoho jiného než služebnictvo a muže, který sledoval každý její pohyb. Neudělala nikdy nic, aby se ho předtím nezeptala, jestli může. Bez něho nebyla mimo tu usedlost na krok."

„Byla nešťastná?" zeptala se Laurel. „Říkala vám, že je nešťastná?"

„To bych se nedivil," odsekl Nathan. „Trulane s ní jednal spíš jako s dcerou, než jako s manželkou. Potřebovala někoho, kdo by se k ní choval jako k ženě."

„Vás?" zeptal se Matt tiše. Laurel polkla.

Brewster pracně oddychoval. Zmítal se v prudkých citech a musel vynaložit úsilí, aby je ovládl. A ne vždycky se mu to daří, přemítal Matt.

„Chtěl jsem ji," řekl Brewster drsně. „Od první chvíle, kdy jsem ji uviděl venku na trávníku, ve slunečním světle. Patřila na slunce. Chtěl jsem ji a miloval jsem ji tak, jak by to Trulane nedokázal nikdy pochopit."

„Milovala ona vás?"

Při Mattově tiché otázce Brewster zbledl. „Bývala by ho opustila. Nezůstala by v tom - mauzoleu navěky."

„A přišla by k vám?" zeptala se tlumeně Laurel.

„Dříve či později." Stočil na Laurel pronikavý pohled, plný vášně. „Říkal jsem jí, že tam nemusí zůstat zamčená, že jí pomůžu dostat se pryč. Řekl jsem jí, že by jí bylo lip, kdyby byla mrtvá, než -"

„Než aby žila s Louisem," dořekla Laurel a místnost se naplnila jeho hlasitým, drsným oddechováním.

„Muselo vás to ničit," navázal Matt, když Brews- ter neodpověděl. „Milovat manželku svého zaměstnavatele, skoro nemít možnost ji vídat ani jí povědět, co k ní cítíte."

„Anne věděla, co k ní cítím," odsekl Brewster. „Ale co teď s tím? Je mrtvá. To místo ji zabilo. On ji zabil." Brewster je oba sežehl pohledem. „Klidně to napište do novin."

„Jste přesvědčený, že Louis Trulane svoji ženu zabil?" Matt pozoroval Brewstera, jak smetl zbytky tužky ze stolu.

„Docela jako by jí přiložil pistoli k hlavě. Unikla," zamumlal a zadíval se na své prázdné ruce. „Konečně unikla, ale nepřišla ke mně." Znovu sevřel ruce v pěst. „A teď mě nechte na pokoji."

Laurel se uvolnila, až když vyšli na slunce. „To byl ale smutný, zahořklý člověk," řekla tlumeně.

„A taky se nenamáhal to skrývat."

Zachvěla se, pak se opřela o bok jeho vozu. „Dovedu pochopit, proč z něho byla Anne nervózní."

Matt udělal z dlaní stříšku nad zápalkou a připálil si. „Pověz mi o základní ženské reakci."

„Vášnivost, virilita, dost primitivní, aby fascinovaly." Zavrtěla hlavou a zadívala se na řady oken.

„Některé ženy by tomu nedokázaly odolat jenom proto, že z toho jde docela strach. Anne Trulaneová by ho viděla jako některou ze svých nočních můr a držela by se od něho stranou." Krátce se zasmála

a prohrábla si vlasy. „Nejsem psychiatr, Matthewe, ale myslím, že určitý typ žen by Brewster přitahoval. Neřekla bych, že Anne Trulaneová mezi ně patřila."

Dlouze vydechla a otočila se k němu. „Teď je zase řada na mně, abych psala scénář."

„Tak do toho."

„Brewster je do ní zamilovaný - nebo si myslí, že je, u muže, jako je on, na tom nezáleží. Svěřuje se Anne, žádá ji, aby Louise kvůli němu opustila. Jak se asi cítila? Poděšená, ohromená. Možná jí to trochu zalichotilo."

Zaraženě nakrčil obočí. „Zalichotilo?"

„Byla žena. Mladá, nijak zvlášť zkušená." Znovu přejela pohledem okna. „Ano, myslím, že tohle všechno pociťovala. Je zmatená, on na ni naléhá. Je velice neodbytný, teatrální. Ona svého muže miluje, ale tohle je něco, čemu neví, jak čelit. Ani o tom nedokáže napsat sestře."

Matt přikývl a nespouštěl z ní pohled.

„Pokračuj."

„Předpokládejme, že ji Brewster kontaktuje, dožaduje se setkání. Možná dokonce vyhrožuje, že půjde přímo za Louisem. To by nechtěla. Na Louisově uznání a důvěře jí záleží. Musela vědět o jeho první ženě. Takže..."

Laurel přivřela oči a snažila se představit si to. „Souhlasí, že se s ním setká, někde venku, pozdě v noci, až bude Louis pracovat. Pohádají se, protože Anne Louise nechce opustit. Brewster je zdatný muž." Vzpomněla si na jeho silné prsty, jimiž svíral tužku. „Přesvědčil sám sebe, že ho Anne chce, ale bojí se odejít. Táhne ji pryč od domu, pryč ze světla. Teď už ji zachvátí strach, z něho, ze tmy. Vytrhne se mu a utíká, je ale tma a ona se ocitne v bažinách dřív, než si to uvědomí. Je ztracená. Brewster ji buď nemůže najít, nebo se o to nepokouší. A potom..."

„Zajímavé," zamručel Matt a odhodil cigaretu. „A bude to přijatelné jako cokoliv jiného. Moc bych rád, abychom měli ty zatracené dopisy," vyhrkl. „Něco v nich musí být, jinak by je nikdo nevzal."

„Ať tam bylo cokoliv, už to neobjevíme."

Přikývl a zadíval se do neurčitá. „Chci se dostat do těch bažin, porozhlédnout se tam."

Potlačila třes. „Dnes v noci?"

„Hmmm."

Nějak věděla, že na tohle dojde. Odevzdaně si odfoukla vlasy z očí.

„Pojďme koupit něco proti komárům."

Zářivě se usmál a přejel jí prstem po nose. „Jenom jeden z nás tam musí. Zůstaneš doma a dáš do okna svíčku."

Svrchu se na něho podívala. „Je to moje reportáž, Batesi. Jdu tam já, a ty můžeš se mnou, jestli chceš."

v,Je to naše reportáž," opravil ji. „Bůhví, jestli tam bude něco kromě odporného hmyzu a čvach- tavé půdy."

A hadů, pomyslela si. Polkla a ucítila chuť mědi. „To uvidíme. Už nám dochází inspirace, Matthewe."

Upřeně na sebe hleděli a mračili se. Dostali se do slepé uličky - prozatím. „Pojďme něco sníst," řekla Laurel a otočila se, aby nastoupila do vozu. „A musíme se vrátit do redakce, než oba přijdeme o práci."

SEDMÁ KAPITOLA

Přes hodinu strávila Laurel s Mattem v redakčním archivu, procházeli svazky a porovnávali si je, až ji bolelo za krkem. S trochou štěstí budou mít *Herald* během roku v počítači. Laurel možná bude chybět rozlehlý archiv, kde to páchlo po prachu a starém papíru, ale to nepohodlí postrádat nebude. Někteří ze zaměstnanců možná budou reptat, že se budou muset učit ovládat počítač. Mnula si krk, aby rozehnala křeč, a slibovala si, že ona k nim patřit nebude.

„Brewster se dostal se svými pěstmi na stránku dvě," zamumlala a přeletěla pohledem článek. „V dubnu to bylo dva roky." Krátce vzhlédla. „Nikdo nemá takovou paměť jako babička."

„Zmiňovala se o nějaké sestře."

„Správně. Jeho sestra se scházela s nějakým chlápkem, který si zřejmě potrpěl na bourbon. Zahlédl ji v nějakém baru s jiným mužem a udělal scénu - pokusil se ji odtáhnout ven. Brewster u toho byl. Chtělo to zhruba deset mužských, aby ho zvládli, a než se jim to podařilo, rozbil pár stolů, zrcadlo a tomu chlápkovi zlomil tři žebra, přerazil nos a čelist a sám si zlomil ruku."

Nadzvedl obočí, s jakým klidem vypočítává ten rozsah škod. „Obvinili ho?"

„Na prvním místě seznamu bylo napadení," sdělila mu Laurel. „Končilo to zaplacením pokuty, pokud jeho... eh... protivník nepodá žalobu." Udělala si poznámku do notesu. „Když zřejmě Brewster ztratí nervy, tak je konec. Zkusím, myslím, jestli bych nevystopovala tu sestru. Mohl s ní o Anne mluvit."

„Hmmm."

Zvedla oči a uviděla, že si Matt něco zapisuje do svého notesu. „Co máš?"

„Nic podloženého," zamručel a zvedl se. „Musím si někam zavolat."

„Matthewe," spustila, když se hnali po chodbě. „Nebyl jsi to náhodou ty, kdo tak krásně řečnil, jak si budeme všechno navzájem říkat?" Usmál se na ni a stiskl knoflík výtahu. „Až si zavolám."

„Stanovuješ průběžně svoje pravidla?" postěžovala si, když nastoupili do kabiny.

Díval se na ni a vzpomněl si, jak byla v jeho náruči vášnivá, jak zranitelné měla oči. Na její nevinnost si vzpomněl. „Možná prostě budu muset."

Pocítila, jak ji zamrazilo. Zahleděla se přímo před sebe. „Držme se našeho článku, Batesi."

„To rozhodně." Když výtah zastavil, uchopil ji za paži. Vešli do redakční místnosti a rozdělili se.

Novináři si musejí zvyknout, že jim lidé odpovídají hrubě, nebo vůbec ne, nebo se vymlouvají. Laurel se dočkala tohohle všeho, když vytáčela číslo za číslem a snažila se vystopovat Kate Brewsterovou.

Když ji konečně dostihla, tak to byla zase ta stará písnička.

Brewsterova sestra se rovnou odmítla o rvačce v baru bavit a o svém bratrovi měla máloco říct. Když padlo jméno Anne Trulaneové, vycítila Laurel zaváhání a postřehla něco v jejím hlasu - strach? - když Kate prohlásila, že nikoho toho jména nezná.

A vzápětí se dočkala Laurel dalšího rizika svého povolání. Najednou jí v uchu zazněl oznamovací tón. Zvedla pohled a uviděla, jak si Matt přidržuje ramenem sluchátko na uchu a dělá si poznámky. Alespoň jeden z nás se někam dostává, pomyslela si znechuceně, zvedla se ze židle a usadila se na roh jeho stolu. I když se sebevíc snažila, jeho zvláštní těs- nopis vzhůru nohama nepřečetla. Zvolna zvedla jeho kelímek se stydnoucí kávou a napila se. Když zaslechla, jak se zmiňuje o Elise Trulaneové, svraštila čelo.

Co má za lubem? Vrtalo jí hlavou, když ji ignoroval a dál si dělal poznámky. Vyptává se na Elise... kvůli podobnosti těch dvou žen. Co má ale první žena, která utekla, společného s druhou manželkou? Hlavou jí blesklo něco znepokojujícího. Zachytila Mattův pohled. Že by šlo o pomstu? Ale to by bylo šílenství. Louis by nechtěl - Louis by nemohl... Z Mattova pohledu vyčetla, že přesně ví, na co myslela, zatímco ona do jeho myšlenek proniknout nedokázala. Záměrně se otočila a zadívala se do kanceláře Dona Ballingera. Informace, které předali vedoucímu vydání, byly možná útržkovité, ale stačilo to, aby jim dal svolení pokračovat.

Matt zavěsil a zaťukal propisovačkou na hranu stolu. „Tak co máš?"

„Vůbec nic, pokud bys nepočítal dojem, že při zmínce o Anne Trulaneové Brewsterova sestra velice znervózněla. A další dojem mám, že našlapuje velmi opatrně, když jde o jejího bratra. A co ty, Matthewe?"

Protáhl si propisovačku mezi prsty, ale to gesto v sobě nemělo nic z té nervní vášnivosti a energie jako u Brewstera. Matt má ruce hubené, nikoliv elegantní jako Louis, pomyslela si, ani násilnické jako Brewster. Matt má ruce schopné, šikovné a silné - stejné, jako je on sám. Už se stávalo pravidlem, že ji myšlenky na něho zdržovaly od toho, co měli na práci.

„Matthewe?" ozvala se znovu, když se zadíval někam mimo ni.

„Vypadá to, že ty dvě paní Trulaneové toho měly společného víc, než se na první pohled zdá." Upustil tužku na stůl a vytáhl cigaretu. „Obě měly pouze jediného příbuzného. V Elisině případě je to teta. Právě jsem s ní mluvil."

„Proč?"

„Ze zvědavosti." Vyfoukl sloupec dýmu, reportér za nimi zaklel a práskl telefonem. „Svoji neteř popisuje jako ostýchavou, tichou dívku. Elise zřejmě Heritage Oak milovala a na rozdíl od Anne začala přebírat roli paní domu. Líbilo se jí plánovat, přemýšlet, jak co zařídí, předělá. Tetu velice překvapilo, když Elise utekla s Louisovým bratrem - od té doby neteř neviděla ani se jí neozvala. Myslela si, že je Elise oddaná svému manželovi."

„To si mysleli všichni," podotkla Laurel. „Takové věci se opravdu stávají, Matthewe, a nikdo zvenčí si to ani neuvědomí. Nedovedu si představit, že by Eli- se řekla tetě nebo někomu jinému, že má s Charlesem poměr."

„Možná ne. Ale je tady jedna věc, která mi připadá zajímavá," prohodil a hleděl přitom Laurel do očí. „Elise měla zdědit padesát tisíc dolarů, až jí bude jedenadvacet. Dvacet jedna jí bylo měsíc po tom, co odešla z Heritage Oak. Ty peníze," řekl zvolna, „si nikdy nevyzvedla."

Laurel na něho zůstala koukat a hlavou se jí honily otázky a odpovědi. „Možná - možná se bála si je vyzvednout, myslela si, že by ji Louis vystopoval."

„Za padesát tisíc se dá koupit spousta odvahy."

„Nevidím, co má vrtání do Elisiných záležitostí společného s Anne."

Pohled měl velice klidný, velice přímý. „Ale ano, vidíš."

Znovu byla bledá, vyčerpaná, tak jako ráno. Potlačil zaklení a zvedl se. „Budeme o tom přemýšlet. Prozatím se radši soustředíme na to, co nás čeká dnes v noci. Pojďme domů. Můžeme se pár hodin prospat, než se budeme muset připravit."

„Dobrá." Nechtěla se dohadovat, a i když to bylo zbabělé, nechtěla ani přemýšlet o tom, co jí právě řekl. Pro dnešek už toho bylo dost. Jestli měla vyhrát nad svými pocity, potřebovala na to čas.

Matt na ni nenaléhal a cestou domů jen tak neškodně mluvil. Uměl snadno zapadnout do uvolněné ležérnosti, a skrýt tak myšlenky a pocity. Byla to jedna z jeho největších profesních zbraní a zároveň se tím chránil. Pokud zuřil, že Laurel automaticky a neochvějně obhajuje Louise Trulanea, nedal to na sobě znát. Pokud měl zoufalé, téměř násilnické nutkání vzít ji někam stranou a postarat se, aby zapomněla, že nějaký Louis Trulane vůbec existuje, nebylo to na něm vidět. Hlas měl klidný, řídil plynule. Svaly měl napnuté.

„Zdřímnout si," řekla Laurel, když vystoupili z jeho vozu a pustili se přes patio k domu, „to zní báječně. Byly to dlouhé dva dny."

Dlouhý rok to byl, pomyslel si a znovu po ní zatoužil. „A bude to dlouhá noc," řekl mírně.

Poprvé od chvíle, kdy odešli z redakce, se na něho usmála. „Kdy vyrážíme na safari?"

„Podle mě to bude nejlepší o půlnoci." Dotkl se konečků jejích vlasů a vyrazil do schodů.

„Česnek proti duchům nezabírá, že ne?" přemítala. „Ani stříbrné kulky, ani dřevěné amulety. Co potom?"

„Zdravý rozum."

„Takže žádná romantika nebude."

Nahoře na schodech se na ni zazubil. „Chceš se vsadit?"

Se smíchem se sehnula pro zabalenou krabici přede dveřmi svého bytu. „Nepamatuju se, že bych si něco objednávala."

„Nepochybně od Jerryho - krabice tužek číslo dvě."

Zkusila se na něho zaškaredit, ale nedokázala to.

„Tak o půlnoci, Batesi." Chvilku hrabala v kabelce, našla klíče a odemkla. Ještě jednou na něho šibalsky pohlédla a zavřela mu dveře před nosem.

Vykročil ke svému bytu a úsměv mu z tváře sklouzl. Přiváděla ho k šílenství. To snad musí být slepá, pomyslel si, že to nevidí, a vrazil klíč do zámku. Možná byl až moc opatrný. Cestou do kuchyně si přetáhl košili přes hlavu a odhodil ji. Týdny mu trvalo, než si zvykl na skutečnost, že do něho uhodil blesk, když poprvé zvedla hlavu a upřela na něho ty temně zelené oči.

Tehdy si říkal, že to není možné, stejně jako si říkal dávno předtím, že není možné ztratit hlavu kvůli úhledně zarámované fotografii, kterou Curt postavil na společný psací stůl v pokoji, kde spolu na koleji bydleli.

„Moje sestra," řekl Curt tím svým roztržitým způsobem. „Přes léto pracuje v redakci otcových novin. Asi víš, jak to chodí."

Ta slova Mattovi unikla, protože se musel soustředit na dýchání. Tehdy stál na místě jako přibitý - a to byl v posledním ročníku vysoké, muž, který toho už zažil a přežil víc než většina lidí za celý život - v ruce držel košile, které právě vybalil, a hlava se mu točila kvůli děvčeti, kterému nemohlo být víc než patnáct. Nemožné.

Teď vytáhl z lednice pomerančový džus a napil se rovnou z láhve. Tehdy poprvé se přes to pobloužnění dostal rychle. Nebo si aspoň říkal, že to překonal. Když mu ale o tolik let později William Armand napsal, zmínil se, že s jeho synem bydlel v posledním ročníku na koleji, a nabídl mu místo v *Heraldu*, Matt nezaváhal. A nepoložil si otázku proč.

Bývalo by pomohlo, pomyslel si a odhodil prázdnou láhev do odpadkového koše, kdyby se za tou nádhernou tváří skrýval mdlý rozum. Případně nevýrazná nebo příliš afektovaná osobnost. Pomohlo by mu, kdyby naproti ní neseděl celý rok a nevěděl, že ona představuje všechno, co si kdy přál.

Usmyslel si, že ji dostane, i když její nevinnost ho nabádala, aby se jí klasicky dvořil - tiché večeře při svíčkách, něžné doteky. Pocítil nápor touhy a zaklel. Zadoufal, že se ovládne, vždyť sebeovládání bude moc potřebovat.

Usmyslel si, že bude jeho, i když pocházeli z tak rozdílného prostředí, až to někdy pociťoval jako výsměch. Už se prodral spoustou dveří, teď si musí zajistit, že mu štěstí vydrží.

Laurel bude jeho.

Zastrčil si ruce do kapes a zamířil do koupelny.

Vtom uslyšel její výkřik.

Později se nepamatoval, že se vyřítil z bytu a hnal se k ní. Pamatoval si, jak ji slyšel křičet, jak její křik neustával, ale nevzpomínal si, že bušil na dveře a nakonec že je v zoufalství vyrazil. Ale navždy si bude pamatovat, jak vypadala. Stála strnule na místě, ruce si tiskla k hrdlu, obličej měla jako pergamen a oči vyděšené.

„Laurel!" Popadl ji a objal, ale stála jako zkamenělá. „Co je? Co se stalo?"

Cítil, jak jí tluče srdce. Může vůbec srdce takhle rychle bít? Pokožku měla studenou a lehce zpocenou, ale netřásla se. Ještě ne. „Krabice," zašeptala. „V krabici."

Jednou rukou ji pořád držel za paži, ohlédl se a nakoukl do krabice na stole. V duchu řízně zaklel. „Neboj se, Laurel. Je mrtvý, nemůže ti ublížit."

Vzteky se třásl po celém těle, když vyndal z krabice jedovatého hada. „Už ti nemůže ublížit," zopakoval, ohlédl se a viděl, že ochromeně zírá na to, co držel v ruce. Na čele se jí perlil pot. Rychle, slyšitelně dýchala pootevřenými ústy.

„Matthewe... prosím tě."

Beze slova přiklopil krabici a vynesl ji z bytu. Vrátil se o dvacet třicet vteřin později a našel ji, jak se opírá dlaněmi o stůl a s hlavou skloněnou pláče.

Pořád beze slova ji zvedl do náruče a odnesl ji k pohovce, kde se s ní posadil jako s dítětem na klíně. V tu chvíli se roztřásla.

Uplynulo pět minut... deset, mlčky ji držel a ona se chvěla a její slzy mu smáčely holé rameno. Připadala mu tak drobná. I když už předtím párkrát zahlédl, jak je zranitelná, takhle by si ji představit nedokázal - úplně bezmocnou, bez nejmenší schopnosti se bránit proti čemukoliv a komukoliv. Pevně ji držel a slíbil si, že zjistí, kdo tu krabici poslal, a postará se, aby za to zaplatil.

Bezpečí. Věděla, že se jí nic nemůže stát, ale pořád hrozilo, že strach znovu vybublá - ten děsivý, dusivý strach, který se nedá popsat, jenom prožít. Pod dlaní cítila teplo jeho těla a vnímala, jak mu tluče srdce. Drží ji v náručí a všechno bude zase v pořádku.

„Promiň," vypravila ze sebe, ale dál se k němu tiskla.

„Ne, neomlouvej se." Políbil ji do vlasů a pohladil ji po nich.

„Nikdy to nepřekonám. Jednou mě uštknul had. Nepamatuju se na to, ani jak mi bylo špatně, ale nemůžu, prostě nezvládnu -"

„To nic. Je to pryč. Nemysli už na to." Třesavka ji skoro přešla, ale chvílemi jí ještě projel třes. Stále ještě přerývaně oddechovala. Pokožku měl mokrou od jejích slz. Chtěl, aby na to zapomněla - moc by si přál, aby se mu dostal do rukou člověk, který jí tohle provedl. „Přinesu ti trochu brandy."

„Ne," vyhrkla a ruce na jeho hrudi sevřela v pěst. „Jenom mě drž," řekla zdušené. Těžce nesla, že je tak slabá, potřebovala jeho sílu.

„Jak dlouho si budeš přát." Povzdechla si, cítil, jak uvolnila prsty. Ubíhaly dlouhé, tiché minuty, takže ho napadlo, že usnula. Dech se jí zklidnil, srdce jí už tak vyděšeně nebušilo, zahřála se. Věděl, že kdyby potřebovala, dokázal by ji takhle držet třeba celé dny.

„Matthewe..." Vydechla jeho jméno, zaklonila hlavu a zadívala se mu do obličeje. Oči měla ještě naběhlé a byla pořád bledá. Musel se poprat s přílivem pocitů, aby ji dokázal pořád jen tak zlehka objímat. „Nechoď pryč."

„Nepůjdu." Usmál se přejel jí prstem po tváři. Tváře měla pořád ještě vlhké a rozpálené od slz. „Nikam neodejdu."

Popadla ho za ruku a přitiskla si ji ke rtům. Zaplavily ho hřejivé, sladké pocity, v kterých ještě nerozpoznal něžnost. Vyčetla mu ji z očí.

Na tohle jsem čekala, uvědomila si. Tohle potřebovala a chtěla. Kdyby ji teď požádal - ale věděla, že to neudělá. První krok bude muset udělat ona.

„Miluj se se mnou," zašeptala.

„Laurel..."

To, co řekla, ho nevýslovně dojalo. Jak by se s ní mohl milovat teď, když je úplně bezbranná? Jindy, ach bože, co by jen dal jindy za to, aby od ní tahle slova uslyšel. „Měla bys odpočívat," řekl chabě.

Není si sebou jistý, uvědomila si. Zvláštní, vždycky si o něm myslela, jak je sebevědomý. Možná je zmatený z toho, co k ní cítí, stejně jako ona. „Matt- hewe, já vím, co po tobě chci." Hlas neměla nejpev- nější, ale měla ho jasný. „Chci tě. Chci tě už dlouho." Přejela mu dlaní po hrudi ke krku a dotkla se jeho tváře. „Miluj se se mnou - teď." Pozvedla rty k jeho ústům, jako by se tiše vracela domů.

Možná by dokázal odolat vlastní touze. Možná. Nedokázal ale odolat té její. Se zasténáním si ji k sobě přitáhl a jeho ústa jí všechno pověděla beze slov. Byla v jeho náruči tak vláčná, tak poddajná, až mu připadalo, že se rozplyne jako fata morgána, za níž cestoval dlouhé nekonečné dny a noci, jen aby zjistil, že zmizela. Se záchvěvem paniky ji začal líbat naléhavěji, ale zůstala v jeho objetí skutečná a vstřícná.

Její ústa, to byla ústa ženy, ne přeludu, ústa vlahá a sladká, takže se měl co držet. Její polibky, dotek drobné ruky na jeho tváři, její svěží vůně, to vše se smísilo a zastřelo mu smysly. Takový luxus si ale ne- mohl dovolit, ne teď, když jsou spolu poprvé.

Přitiskl jí obličej na hrdlo a pokoušel se alespoň maličko se ovládnout, ale nedokázal to. Musel se jí dotýkat. Rukama přejížděl po něžných křivkách jejího těla.

„Laurel..." Shrnul jí rozepnutou halenku z ramene, aby ji tam mohl políbit. „Toužím po tobě - až to bolí."

Přestože si opakoval, že musí postupovat pomalu, horečnatě jí stahoval halenku. Pohnula se, aby mu pomohla, něco nesrozumitelně zašeptala, pak si jenom povzdechla.

„Tady ne." Zavřel oči, když se rty dotkla jeho hrdla. „Tady ne," opakoval a zvedl se s ní v náručí. Tentokrát se jím nechá vést. Opřela si mu hlavu o rameno a on ji odnesl do ložnice.

Dřevěnými žaluziemi prosvítalo světlo a zvýraznilo mu najednou tolik soustředěné oči, když ji položil na postel.

„Neublížím ti."

Usmála se a natáhla k němu ruce. „Já vím."

Matrace zašustila, když se vedle ní natáhl. Pootevřenýma očima mohla sledovat hru světla, zatímco jí jeho rty putovaly po obličeji. Bylo to tak jednoduché. Měla vědět, že s ním to bude snadné. Přejela mu nejdříve dlaněmi, potom špičkami prstů po zádech, vnímala hru

svalů, napjatou pokožku, sílu. Tohle ji přitahovalo od samého začátku a ona to pracně potlačovala. Teď už nemusela.

Hladil ji rty. Hladil. Netušila, že je něco takového možné dělat jenom rty. On jí to ukázal. Pokožka jí zvláčněla, pak se jí vzrušeně rozechvěla.

Pozvolna... po celém těle.

Ústy jí přejížděl po hrdle a po ramenou, rukama jí zajel do vlasů. Jemný stisk, lehký dotek jazyka a začala se vznášet.

Zvenčí do pokoje dolehl zádumčivý zvuk trumpety. Hudba se jí v hlavě smísila s Mattovými tichými slovy. Laskal ji na hrdle a ona natočila hlavu, aby k ní měl volný přístup, a vdechovala sladkou vůni vanilky ze svíčky na nočním stolku. Dlouze, tiše vydechla, ale neměla tušení, že to samotné stačilo, aby se mu zpěnila krev.

Políbil ji a v něžnosti toho polibku byla i zvláštní beznaděj. Vycítila to a přitáhla si ho ještě blíž.

Když jí přejel hubenou, pevnou rukou po hedvábném živůtku, její povzdech se změnil v zasténání. Prohnula se v zádech a pocítila bolestivou plnost v ňadrech, kterou ještě nikdy nezažila. Zaplavila ji touha a pulzovala jí pod kůží. Nenechal se ale strhnout - ani jí, ani sebou. Zlehka ji laskal prsty. Vzrušoval ji, ale nenaléhal na ni. Chtěl, aby naléhavost vyšla od ní, vytryskla z její touhy, ne z jeho.

Pomalu, centimetr po centimetru jí stáhl hedvábný živůtek k pasu a kochal se její nádhernou pletí. S otevřenými ústy ji prozkoumával a naslouchal jejímu přerývanému oddechování, které značilo, že začíná ztrácet sebekontrolu. Tohle od ní chtěl, takovou ji chtěl mít, zatímco se sám vší mocí držel zpátky. Když začal ústy laskat její ňadro, svaly na zádech se mu uvolnily. Bože, jak je sladká.

Zatímco Laurel se pozvolna zmocňovala vášeň, on nespěchal, vychutnával si jejich vzájemnou slast a opájel se její vůní. Zlehka jí zuby stiskl bradavku a nepouštěl ji, pohrával si s ní jazykem, až poznal, že se propadla do vášně, do temné, bezmyšlenkovité slasti.

Pak pokročil dál.

Vnímala už jenom pocity - nedokázala vůbec myslet, zdravý rozum ji opustil, když v ní vyšlehly plameny a rozlily se jí po celém těle. Její tělo se pohybovalo instinktivně, vstřícně i prosebně. Dále ji laskal rty a přitom jí stáhl zbytek oblečení. Zalapala po dechu, když

pocítila na rozpáleném těle jeho rozpálené tělo. S každým rozechvělým nadechnutím ji opájela vůně, která z nich stoupala. Intimní, zemitá. Nádherná.

Tělo jí žhnulo, měla je vláčné a rozpálené, ale byla bezmocná. Cokoliv od ní chtěl, mohl si vzít, jakýmkoliv způsobem by se mu zachtělo. Rozhodnutí, která učinila - nejdřív, že mu bude odolávat, potom, že ho přijme - už neměla váhu. Neplatila v tomhle světě omamného světla a sálajícího tepla. Její tělo po něm toužilo. Duše hladověla. Byla jeho.

Věděl to. A s tím vědomím si usilovně připomínal její nedotčenost, když její vášeň rvala jeho sebeo- vládání na kusy. Byla pružná a útlá a v tuto chvíli bez zábran jako nějaké krásné, mladé zvíře. Rukama se ho bez váhání dotýkala, její ústa spěchala zmocnit se všeho, co jí nabídl. Přerývaně oddechoval, krev se mu pěnila v žilách a měl co dělat, aby udržel stejné tempo, jaké stanovil na začátku. Hlavně klid.

Laskal ji ústy a ona se pod ním vzepjala .A pak n se jenom chvěla a chvěla při svém prvním vyviclio lení. Přes vlastní touhu vnímal její ohromenou, bez mocnou slast. Žádný jiný muž jí tohle neposkytl, žádný jiný muž si tohle od ní nevzal. Žádný.

Přitiskl obličej k jejímu hrdlu a sténal. Tak vlhká, tak vstřícná. Připravená. Překulil se na ni.

„Laurel..."

Vznášela se na vlnách pocitů, až konečně otevřela oči a vpila se pohledem do jeho očí. Ona měla tělo vláčné, on napjaté jako tětiva. Clonou vášně k ní dolehla jediná jistota. Myslel jenom na ni. Nedokázala promluvit, zahlcená pocity a pronikavou sladkostí novosti lásky, již právě objevila. Přitáhla si jeho ústa ke svým. Dotkla se ústy jeho rtů a vzdala se své nevinnosti tak snadno, tak lehce, jako by sklouzla po dlouhém, chladném břehu do teplé řeky.

Spala. Matt ležel vedle ní a žaluziemi na okně pozoroval, jak se světlo mění z bílé na růžovou a šedou a pak dovnitř vklouzlo měsíční světlo. Tělo měl vyčerpané z vypětí, kdy se musel tak ovládat, i z toho, když se ovládat přestal, ale jeho mysl nedokázala spočinout.

V posledních měsících zažíval chvíle, kdy se skoro přesvědčil, že až ji jednou dostane, ta přetrvávající touha pomine. Když teď ležel v

její posteli a měsíc házel krajkoví světla a stínu na její tělo a její hlava mu spočívala na rameni, poznal, že ta touha v něm přetrvá, stejně prazákladní a podstatná jako potřeba dýchat.

Věděl, že fyzicky mu patří, dokázal roznítit její vášeň, těžit z jejích potřeb a uspokojit je. To mu ale nestačilo. Přemýšlel, jestli by stejným promyšleným a opatrným způsobem, jako probudil její tělo, dokázal probudit její city, její lásku. Přemýšlel, jestli bude mít trpělivost, které je k tomu zapotřebí.

Otočil hlavu a zadíval se na ni, jak přitisknutá k němu spí. Pleť měla jako porcelán, jen řasy jí spočívaly na tvářích jako stíny. Taková křehkost. Přejel jí prstem po lícní kosti. Ano, byla křehká a delikátní... takže si občas připadal jako nějaký neohrabaný kluk, který civí na dorty ve výkladní skříni pekařství. Ale měla v sobě i elán, energii a ctižádost. Tomu rozuměl, v tom byli naprosto stejní.

Partneři, pomyslel si a v očích mu zajiskřilo veselí a odhodlanost. To tedy opravdu jsou. Sklonil se a prudce ji políbil.

Laurel se probudila na vlně vášně s pocitem závratě a tělem rozechvělým. Pokožka jí ožila pod jeho rukama, jimiž ji horečnatě hladil, jimiž si na ni dělal nárok s takovou rychlostí, až se jí z toho zatočila hlava. S ústy na jeho ústech zasténala a tak rychle byla vržena z lehkého spánku do touhy, která neznala slitování, že se jí dokázala jenom poddat. Znovu určil tempo, ale tentokrát to bylo něco jiného než poprvé. Uchopil ji a smetl s sebou, nesl z vrcholu na vrchol a pak se jí zmocnil se vší naléhavostí, již předtím držel na uzdě.

Vyčerpaná a užaslá čekala, až se jí zklidní dech. Spočíval na ní s obličejem zabořeným do jejích vlasů. Měla vědět, že to bude takovéhle? Mohla? Tohle rychlé, náruživé milování jí víc než co jiného řeklo, jak byl opatrný, když spolu byli poprvé.

Miluju ho, pomyslela si a pevně ho objala. To by ho úplně porazilo, kdyby to věděl. S potutelným úsměvem si pohrávala s vlasy, které se mu kudrnatily na krku. Matthewe Batesi, na tebe budu muset jít hodně opatrně - a nakonec vyhraju.

Dlouze, slastně si povzdechla. To po milování se cítí tak nádherně líná? „Pokoušel ses mi říct, že je čas vstávat?" zeptala se zdušené.

Zvedl hlavu a zářivě se na ni usmál. „Nemyslím."

„Tohle se nemělo stát."

„Ale ano, mělo." Zlehka, neuspěchaně ji políbil na čelo. „Jenom jsme trošku předběhli časový plán."

Nadzvedla obočí, ale to hrdé gesto muselo soupeřit s pokožkou zrůžovělou milováním. „Čí časový plán?"

„Náš," řekl samozřejmě. „Náš, Laurel."

Bylo těžké něco namítat proti něčemu tak zřejmě logickému. Spojila mu dlaně za krkem a naklonila hlavu. „Vypadáš dobře, Batesi."

Oči se mu pobaveně zaleskly. „Jo?"

„Jo." Přejela si jazykem přes zuby. „Asi si začínám zvykat na ten tvůj vzhled plážového povaleče a yankeeskou mluvu. Nebo možná -" skousla si spodní ret, ale oči se jí smály „- možná se mi líbí tvoje tělo. Cvičíš?"

Povzbudivě se opřel o lokty. „Občas."

Zkusmo ho štípla do bicepsu. „S činkami?"

„Ne."

„No, velké svaly na mě nikdy nedělaly velký dojem," přejela mu dlaní k zápěstí a zase zpátky. „Zdá se, že jsi docela ve formě, abychom mohli uskutečnit naše plány na dnešní večer."

Zlehounka jí skousl spodní ret. „A to jaké?"

„Malou procházku mokřinami."

Zlehka se otíral ústy o její ústa a rychle uvažoval. Mohl by ji rozptýlit a počkat, až znovu usne, pak odejít bez ní. „Uvažoval jsem, že... že bychom to mohli odložit."

„Opravdu?" I když jí tělo začínalo vláčnět, myslelo jí to rychle. „Dokud by ses odtud neodplížil sám?"

Měl to vědět. „Laurel..." Zajel rukou k jejímu ňadru.

„Ale kdepak." Rychle se na něho překulila. „Na to zapomeň, že bys tam šel beze mě, Batesi. Jsme tým."

„Poslyš." Pevně ji uchopil za ramena a její vlasy mu pohladily hruď. „Není zapotřebí, abys tam chodila. Jde stejně jenom o to trochu se tam porozhlédnout. Bude to rychlejší a jednodušší, když tam půjde jenom jeden z nás."

„Potom zůstaň doma." Rychle ho políbila a posadila se. „Krucinál, Laurel. Mysli."

„Na co?" odtušila, nahá přistoupila ke komodě a začala se hrabat v zásuvkách.

„Před mými dveřmi nikdo ohavnou krabici nezanechal."

Silně si skousla ret a otočila se s tričkem a kalhotkami v ruce. „Ne, to nezanechal," opakovala poměrně klidně. „Nechali ji před mými dveřmi, a zřejmě to mělo svůj důvod. Někoho jsme znervóznili, Matthewe. A ten někdo bude mít co dělat se mnou

Zadíval se na ni, malou a vzpřímenou, s nahým tě lem, lesknoucím se v měsíčním světle. V tuhle chvíli vypadala, že je dokonale schopna se pomstít.

„No dobrá, ostrý hochu," řekl protáhle a spustil nohy z postele. „Až zjistíme, kdo to je, můžeš si to s ním rozdat. Mezitím nezapomínej, že v té bažině jsou hadi - a nejsou mrtví v krabici."

Dobře věděl, že je záměrně krutý, tak to chtěl. Když však viděl, jak pevně sevřela to tričko, co držela, musel si vynadat.

„Nebudu se rozhlížet." Se stisknutými zuby se na- soukala do kalhotek. „Měl by ses jít obléknout."

„Paličatá, umíněná, zaťatá," spustil zuřivě.

„Jo." Přetáhla si tričko přes hlavu a zarputile po něm loupla okem. „Ale ne pitomá. Ať už tu věc dal před moje dveře kdokoliv, chce, abych toho nechala. To ukazuje na Brewstera, nebo - nebo na Trula-neovy," dodala po krátké odmlce. „Pokud ten někdo chce, abychom toho nechali, tak k tomu musí mít důvod, a ten důvod by mohl být docela dobře k nalezení v té bažině."

„V tom ti nebudu odporovat," řekl klidně. „To ale neznamená, že tam musíš jít."

„Kdybych se nechala takovouhle výhrůžkou odradit, musela bych vrátit novinářskou legitimaci. A do takové situace se od nikoho vmanévrovat nedám." Dlouze, pevně na něho pohlédla. „Od nikoho."

Všechno v něm vzkypělo, a zase opadlo. Měla pravdu, to nemohl popřít. V nastalém tichu si natáhl džíny. „Zajdu si pro tričko a pro baterku," řekl stručně. „Buď připravená za deset minut."

„Dobře."

Hrabala usilovně v zásuvkách, až si byla jistá, že odešel. Potom si vtiskla prsty do očí a poddala se strachu. Byl to nepříjemný, přilnavý pocit, který nedokázala setřást, a byla potom celá rozklepaná. Když

strach pominul, opřela se rukama o komodu a soustředila se na pravidelné dýchání. Musí tam jít - teď o to víc než předtím, než se podívala do té krabice. Když se na výhrůžku neodpoví, znamená to kapitulaci. A výhrůžka znamená, že někdo dostal strach.

Anne Trulaneová se bažiny bála. Laurel si natáhla obnošené džíny a ruce se jí ani moc netřásly. Takovému strachu rozuměla, strachu, který nemá žádné rozumné vysvětlení, ale zkrátka je. Nevěřila, že Anne dobrovolně odešla na to tmavé, tajemné místo o nic víc, než že by ona sama šla dobrovolně na výstavu hadů. Ta jistota se plně ukázala až dnes večer, kdy se naplno projevil její vlastní strach. A ona prokáže, že tomu s Anne tak bylo.

Matt... rozsvítila v ložnici a začala hledat v nepořádku ve skříni boty. Choval se nerozumně jenom proto, že má o ni starost. Sice ji to těšilo, ale nemohla to připustit. Láska ji možná přiměla, aby se mu poddala v té jediné věci - ale kolika dalších věcí by se musela vzdát, kdyby teď ustoupila?

Ale záleží mu na mně, říkala si a podařilo se jí vyhrabat jednu botu, protože jsem taková, jaká jsem. A nejlíp pro nás pro oba udělám, když taková zůstanu.

Nadávala na vlastní nepořádnost a vecpala se do skříně, aby našla druhou botu.

Když se vrátil, našel ji, jak sedí na podlaze a za polí se zauzlenými tkaničkami. Byl oblečený velice podobně jako ona a tvářil se přívětivě, jak měl ve zvyku. Značně ho uklidnilo, když si řekl, že s ním bude v každém případě ve větším bezpečí - a když si slíbil, že až se budou pohybovat v bažinách za He- ritage Oak, bude každý její pohyb sledovat ostřížím okem.

„Nějaké potíže?"

„Já nevím, jak se tohle mohlo stát," zamručela a škubala za tkaničky. „Jako by se sem někdo vplížil, nadělal na nich uzly a schoval je pod hromadu krámů."

Mrkl na hromady věcí na podlaze. „Jsem rozčarován. Vždycky jsem si myslel, že jsi velice precizní a pořádná."

„To jsem - v práci. Sakra!" Zamračila se na ulomený nehet, pak se znovu pustila do boje s tkaničkami. „Ták - teď ještě potřebuju

baterku." Pružně vyskočila ze země a hnala se kolem něho do kuchyně.

„Víš, Laurellie," podotkl Matt, který za ní vykročil. „Stačí, aby zmizelo ještě pár molekul, a bude ti koukat zadek."

„Bude tma."

Plácl ji přes zadek. „Taková tma zase ne."

Celá rozesmátá vytáhla z kuchyňské zásuvky baterku a vyzkoušela ji.

„To potom budeš muset jít přede mnou a přestaneš myslet na moji anatomii."

„Radši bych se díval, jak se ti natřásají zadní kapsy." Objal ji kolem ramen a vykročili ke dveřím.

„Nenatřásají se." Zastavila se a zamračila se na roztříštěné dřevo. „Jak se tohle -"

„Bylas moc zaměstnaná vřískáním, než abys šla otevřít," řekl Matt a vystrčil ji ven. „Už jsem kvůli tomu volal správci domu."

„Tys je vyrazil?"

Otočila se a užasle na něho hleděla.

Zazubil se, že se Laurel tak legračně tváří, a táhl ji ze schodů.

„Dneska už dveře nejsou to, co bývaly."

Vyrazil dveře. Ta představa ji ohromila, ale příjemně. Dole pod schody se zastavila a objala ho kolem pasu.

„Víš, Matthewe, vždycky jsem měla slabost pro rytíře na bílém koni."

Uchopil její obličej do dlaní a políbil ji.

„Dokonce i pro ty na kulhavé herce?"

„Pro ty zvlášť."

OSMÁ KAPITOLA

Matt zaparkoval vůz ve stínu zdi, jíž bylo sídlo Trulaneových i s rozsáhlými pozemky obehnáno. Ve chvíli, kdy vypnul motor, rozhostilo se ticho. Přestože vystoupila z vozu stejně jako on, vycítil, že Laurel lituje, že si pořádně nepromluvili o tom, jak se potají dostanou přes pozemky, které patří Louisovi. Také věděl, že o tom už nebudou mluvit. Zasunul si baterku do zadní kapsy kalhot.

„Pomůžu ti nahoru jako první."

Přikývla, položila nohu do jeho spojených rukou a natáhla se k vršku zdi. Svižně se vyšplhala nahoru, pak si lehla na břicho a podala mu ruku. Ruku měla pevnou a suchou a pustila se ho, až když se oba ocitli na druhé straně zdi.

„Tak mě napadlo, že tohle pro tebe není žádná novinka," zamumlala a otřela si ruce vzadu o džíny.

Zazubil se.

„Řekněme, že už jsem v životě nějakou tu zeď zdolal."

„A není to jenom abstraktně myšleno," uzavřela.

„Jsem nucen podotknout, že jsi tu zeď přelezla značně zkušeně."

Krátce se rozhlédla a utkvěla pohledem na temné siluetě domu v dálce.

„Asi jsi nevzal v úvahu právní postih, kdyby nás tady nachytali."

To bylo vůbec nejvíc, co se oklikou zmínila o Louisovi. Vzal ji za ruku a táhl ji ode zdi.

„Potom se nenechme přistihnout."

Tiše jako stíny se vydali přes trávník na sever od domu. Tady baterky nepotřebovali. Srpek měsíce vydával sice slabý svit, ale stačil, aby viděli na cestu. Vzduch byl nehybný, ale zdaleka nepanovalo ticho. V korunách stromů šelestili noční ptáci a do toho občas zahoukala sova. Ze všech stran se ozývalo nepřetržité cvrčení cikád.

Sem tam nazlátle zazářily světlušky. Vzduch voněl letními květinami a svěží trávou.

Laurel už uviděla ponurou siluetu okraje bažin. Musela se přinutit, aby nezvolnila krok, natolik měla v sobě zakořeněný odpor k tomu místu. Pevně ale sevřela Mattovu ruku. Dlaň měl chladnou a suchou.

On to snad nevnímá? vrtalo jí hlavou, když jí mráz přeběhl po zádech. Nevnímá, jaká je tady v těch místech tma? Je plné tajemství, jež je nejlep- ší nechat na pokoji - tajemství, jež se zrodila z těch bažinatých trav. Otřásla se, když trávník přešel v mokřinu.

„Je to jenom místo," řekl Matt tiše. „Jenom místo, Laurel."

„Je to zlo," řekla tak prostě, že pocítil chvilkový neklid. Pak vkročila pod první převislé větve stromů.

Odhodlání ji přimělo potlačit strach. Držela se ho sice pořád, ale ne už tak křečovitě.

„Nedovedu si představit," řekla trochu uvolněni ji, „že si nějaká Trulaneová vybrala takové místo, aby podváděla manžela, ať už ji k tomu hnala láska, nebo chtíč. Myslím, že se jmenovala Druscilla."

Matt se zdušené zasmál a vytáhl baterku. „Možná měla Druscilla slabost pro vlhko a komáry. Takže..." Nerozsvítil baterku, ale ohlédl se za sebe, kde se mezi stromy dal jen tak tak zahlédnout obrys domu. „Řekl bych, že na tomhle místě by asi člověk vešel do bažin, kdyby šel nejkratší cestou od domu."

Laurel sledovala jeho pohled. „Souhlasím."

„Potom se nabízí, že Anne sem s velkou pravděpodobností vešla někde v těchhle místech."

„To se nabízí."

„Dobře, tak se podíváme, jestli něco neobjevíme. Drž se u mě."

„To mi ani nemusíš říkat, Matthewe," řekla Laurel a vytáhla baterku. „Až ucítíš, že ti něco leze po zádech, tak to budu já."

Neušli ani tři metry, když husté tlusté listy zastínily měsíční světlo. Obrys domu zmizel za změtí dalších stínů. Přes divoký rákos už nebylo vidět, ani co je uvnitř bažiny, ani co je mimo ni. Dvojité kužely jejich baterek vykrojily cestu tmou.

Byl to svět přilnavé vlhkosti, stínů a šepotavých zvuků, z nichž naskakovala husí kůže. Dokonce i pachy byly prosáklé vlhkem a mezi nimi prorážel hutný pach hnijících rostlin. Začínal chápat, proč tady Anne Trulaneovou popadla hrůza. Jemu by bylo

jedno, kdyby se sám ztratil ve tmě. Ale vrtalo mu hlavou, proč šla ještě dál, místo aby se otočila nazpátek. Zpanikařila? Mračil se na zarostlou, sotva patrnou pěšinu. Možná.

Měla odsud vypadnout.

„To nedává smysl," zamručel.

Laurel posvítila mimo cestu, kde něco zašustilo. Sevřela prsty Mattovo zápěstí a nechala se uklidnit jeho lehkým, pravidelným tepem. „Co nedává smysl?"

„Proč odtud nevypadla."

Laurel opatrně stočila světlo zpátky na cestu. Byla to pravděpodobně jenom vačice, ne každý šelest znamená hady. Znepokojeně si vzpomněla, že tady, v severní zalesněné části mokřin, se často vyskytují černí medvědi. „Ať už budeme sledovat kteroukoliv teorii, Matthewe, Anne se tady strašně bála. Zpanikařila a ztratila orientační smysl."

„Bojíš se?" Letmo pohlédl na ruku, kde se mu její prsty zatínaly do zápěstí.

„Ne." Pousmála se na něho a uvolnila stisk. „Ne, vůbec se nebojím, a už vůbec nemám tady z toho hrůzu."

„Dokázala by ses odtud dostat?"

„No, já -" Odmlčela se a popadla ho za ruku. Teď nebyla ta pravá chvíle na důstojnost. „Ty mě tady

nenecháš, Batesi."

„Co kdybych to udělal?"

„Zavraždila bych tě v tu minutu, co bych se odtud vymotala."

Zazubil se, uchopil ji za paži a znovu vykročili. „Jak?"

„Asi jedem. Počítám, že je to nejpomaleji nejbolestivější způsob."

„Ne, myslím, jak by ses odtud dostala?"

„Já bych -" Polkla při představě, že by se odtud sama měla dostat, pak se otočila. Obklopovaly je stíny, šustot a přilnavý pach mokré země a shnilé trávy. Věděla, že na východě a jihozápadě jsou pohyblivé písky. „Rozběhla bych se jako o život tamhle tudy," ukázala. „Držela bych se napravo od toho pařezu a šla dál."

„A za pět minut bys byla venku," zamumlal. Obrátil k ní obličej. Měsíční světlo se mu zalesklo v očích. „Proč šla pořád dál?"

Když se Laurel snažila uvažovat jako Anne, zjistila, že by ztratila veškerou odvahu a dala se na útěk. Prohrábla si vlasy a místo toho se snažila uvažovat chladnokrevně. „Uštkl ji had, možná jí bylo špatně, začala blouznit."

„Říkám si, jak rychle asi ten jed účinkuje." Pokrčil rameny a zapsal si do paměti, aby to zjistil, kdyby to potřebovali vědět. „Vypadá to, že by bývala měla čas se odtud dostat, nebo se dostat blíž ke kraji bažin."

„Našli ji u řeky, viď?"

„Jo." Pohlédl na ni. „Když jsme to tam prohledávali, naráželi jsme občas na její stopy tam, kde byla půda dost vlhká, aby se tam udržely. Nedalo se z nich nic vysoudit."

Úplně zpanikařila, pomyslel si znovu. Přesto nebyla v takovém šoku jako dnes odpoledne Laurel. Utíkala, zřejmě bezcílně, do míst, která ji nejvíc děsila... nebo utíkala před něčím, co jí připadalo ještě hroznější.

Laurel nadskočila, když ve křoví vedle nich něco zašustilo. Matt tam namířil baterkou a uviděl, jak do tmy mizí rys.

„Nerada ze sebe dělám pitomce," zamumlala, když se zase trochu uklidnila. „Pojďme dál." Otrávená z toho, že se tak pokořila, vykročila jako první.

Kráčeli mlčky a zacházeli hlouběji a hlouběji do mokřin. Laurel svítila na nerovnou cestu a Matt přejížděl světlem baterky ze strany na stranu, jestli tam něco nezahlédnou. Oba se však drželi svého tušení.

„Ne aby ses smál," přikázala mu Laurel a náhle se zastavila.

„Dobrá," řekl vlídně.

Váhala a hryzla si ret. „Myslím to vážně, Batesi, nesměj se."

„Mám se ti zadušovat?"

„Mám pocit - jako by nás něco pozorovalo."

„Další rys?"

„Matthewe -"

„Jen klid." Položil jí ruku vzadu na krk a masíroval ji. Záměrně to bral na lehkou váhu, protože měl ten nepříjemný pocit v zádech také. Duchař- ské historky, ubezpečoval sám sebe. Na chvilku dovolil, aby na něho zapůsobily Laureliny pocity z těchto míst.

Kdyby takovým věcem věřil, řekl by, že je něco zlověstného, něco zlého na změti pokřivených stínů, a zmizí to s prvními slunečními paprsky. On ale na

lyhle věci nevěřil. Když se dostavilo zlo, tak v/.dyi ky od lidí.

„Zemřelo tady příliš mnoho lidí," řekla a otřásla se.

Znovu se dotkl něžnou rukou jejího krku, i hlas měl něžný. „Chceš se vrátit?"

Ach bože, ano, chci, pomyslela si, ale narovnala ramena. „Ne, pojďme dál. Už je cítit řeka."

Když se přiblížili k břehům, ucítila mokré listy, vegetaci, ale samotná řeka tekla tak pomalu, že nebyla slyšet. Cypřiše vrhaly neforemné stíny. Převislými větvemi stromů se probojovalo pár měsíčních paprsků, které bledě pableskovaly na vodě, ale tím byla řeka ještě temnější.

Když se k ní přiblížili, skočila do vody žába.

Jsou tady aligátoři, pomyslela si a nakrčila nos.

„Tady to bylo." Matt posvítil na zem. „Dokázala by ses, Laurel, pořád ještě odtud dostat, kdybys musela?"

Sledovala světlo jeho baterky a vybavila si fotografii z policejní složky. Přitiskla si ruku na ústa a silou vůle si ten snímek vyhnala z hlavy. „Ano, cesta, kterou jsme přišli, je asi nejschůdnější, ale kdyby ses odtud pustil téměř kterýmkoliv směrem, tak se nakonec dostaneš ven."

„Jo." Začal přecházet sem a tam. „Je zvláštní, že si vybrala prostředek bažin, kde to vzdala." Zklamaně zaklel. Není tady nic, vůbec nic. Co, sakra, čekal, že najde? „Rád bych se dostal k těm dopisům."

„Ať je vzal kdokoliv, tak už je zničil, pokud v nich bylo něco, čeho by se dalo chytit."

„Říkám si, jestli Susan -" Odmlčel se, když se ve světle baterky něco zalesklo. Sehnul se a vydloubl ze země malý kousek kovu.

„Co je to?"

„Vypadá to jako ulomený kousek nějakého šperku. Je dost poničený." Narovnal se a převracel jej v rukou. „Že by to patřilo Anne?"

Laurel si od něho úlomek vzala a setřela z něho trochu bláta. „Nevím, měsíc na tomhle místě..." Posvítila na úlomek a hluboko v mysli se jí pohnula nějaká vzpomínka. „Vypadá to jako víčko medailonku - drahého, podívej, jaká zvláštní je na něm rytina." Paměť zapracovala, ale zase se stáhla. Zklamaně zavrtěla hlavou. „Je mi to

povědomé," zamumlala. „Možná to patřilo tetě Ellen - Louis to mohl dát Anne, když se vzali."

„Možná se nám podaří zjistit, jakou to má cenu." Vzal jí úlomek z ruky a zastrčil si ho do kapsy. Nespokojeně posvítil doprava a na břeh řeky. „Počkej tady minutku, chci se tamhle trochu porozhlédnout."

„Po čem?"

„Kdybych to věděl, neměl bych pocit, že se honím za chimérou."

„Půjdu s tebou."

„Laurel, je tam močál. Doposud ses úspěšně hadům vyhýbala. Nepokoušej štěstí."

Vzpomněla si na vodní hady, kteří se drží v řece. Lhostejně pokrčila rameny. „Máš dvě minuty, Bate- si. Jestli se zdržíš déle, jdu za tebou."

„Dvě minuty." Zlehka ji políbil. „Zůstaň tady."

„Ani se nehnu."

Pozorovala světlo jeho baterky, jak odcházel pryč a pustil se po kluzkém břehu. Nevěděl, co hledá, ale chápala, že má potřebu něco udělat. Doposud našli jen ulomený kousek šperku a objevily se další otázky.

Znovu se nad tím kouskem šperku zamyslela. Je to nějaká vzpomínka z dětství? Lámala si hlavu a odhrnula si vlasy z obličeje. Viděla ten medailonek, když byl čistý a lesklý - na nějakých bílých šatech? Přitiskla si prsty na spánek a snažila se ten obraz si vybavit. Že by to byly nějaké společenské krajkové šaty tety Ellen? Zklamaně spustila ruku k boku.

Ještě minutu, Batesi, řekla mu v duchu. Proč jí noční zvuky připadají hlasitější, když Matt nestojí vedle ní? Neklidně přešlápla a po zádech jí stekl pot, až ji zamrazilo.

Je to jenom místo, řekla si a potlačila nutkání ohlédnout se přes rameno. Za hodinu budeme zpátky doma a já se budu smát tomu, jak jsem tady stála a v tom vedru se klepala a představovala si za zády skřítky. Za hodinu...

Při tichém zašustění za sebou strnula. Zatracení rysové, pomyslela si znechucená sama sebou. Otevřela ústa, že na Matta zavolá, když ji kolem krku popadla paže.

Nejdřív přišel šok, pak na něj tělo zareagovalo, nebo zareagovalo na náhlý nedostatek vzduchu. Na svoji obranu se instinktivně ohnala loktem dozadu, ale rána vyšla do prázdna, jak ji ten někdo odstrčil. Baterka jí vyletěla z ruky, když padla do rákosí. Dopadla tvrdě, hlavou narazila do kmenu cypřiše.

Na břehu řeky uviděl Matt oblouk světla a potom na místě, kde zanechal Laurel, tmu. Vyřítil se nahoru po břehu, proklínal kluzkou trávu a volal ji jménem. Když ji uviděl ležet na zemi, srdce se mu zastavilo - před očima mu vyskočil obraz Anne Trulaneové. Ne zrovna jemně ji popadl a strhl k sobě. Když zasténala, začal znovu dýchat.

„Co to, ksakru, vyvádíš?" rozkřikl se na ni vztekle, strachy celý bez sebe.

„Mám otřes mozku," vypravila ze sebe a potřásla hlavou, aby si ji pročistila. Byla to chyba, protože se jí zem zhoupla pod nohama. „Někdo do mě strčil - popadl mě zezadu." Opatrně si ohmatala bouli vzadu na hlavě, potom s nečekanou silou popadla Mat- ta vepředu za košili, když chtěl vstát. „Ne, nikam nepůjdeš, nezůstanu tady sama."

Rozzuřený vlastní bezmocností se znovu posadil vedle ní.

„Tak dobře, ještě minutku poseď." Zajel jí rukama do vlasů a pozvedl jí obličej. „Jsi zraněná?"

Z očí mu vyčetla hněv, starost a pocit, že zklamal. „Ani ne." Usmála se na něho - hlava se jí mohla rozskočit, ale to bylo všechno. „Je to jenom boule. Neomráčilo mě to, jenom jsem viděla hvězdičky - docela se podobaly těm, co jsem viděla, když jsi mě poprvé políbil."

Pomohlo to, pomyslela si, když stisk jeho prstů na její paži trochu povolil. Ale ten hluboce zamyšlený výraz z jeho očí nezmizel, když jí pátral v obličeji.

„Neměl jsem tě nechávat samotnou."

„Matthewe, jestli začneš dělat ramena a obviňovat se, tak se naštvu." Předklonila se a políbila ho. „Uvidíme, jestli můžu stát."

Popadl ji v podpaží a jemně ji vytáhl na nohy. Chvíli počkala, hlava se jí netočila. Bušení v hlavě přešlo v tupou bolest.

„Je to dobré, fakt," řekla, ale nepřestával si ji dál zkoumavě měřit. „Už jsem měla horší boule."

Když u toho budu já, tak už žádné další mít nebudeš, slíbil si zarytě, ale usmál se. „Nebudu dělat žádné poznámky ohledně tvrdých hlav. A teď mi řekni, co jsi viděla, kromě hvězdiček."

„Nic," řekla otráveně. „Byla jsem tak zaměstnaná tím, že jsem si říkala, že nebudu husa a nebudu se rozhlížet, když za mnou něco zašramotilo a pak už mě někdo držel za krk. Dokonce jsem se nezmohla ani na žádnou sebeobranu, když mě ten člověk hodil proti tomu stromu. Když jsem se trochu otřepala, by jsi u mě a ten člověk byl pryč."

Hlavou se mu možná honily myšlenky na pomstu, ale hlavu jí ohmatával jemně. „Budeš tam mít pořádnou bouli," řekl nevzrušeně a přinutil se uvolnit svaly, „ale kůži nemáš roztrženou."

„Aspoň že tak."

Zvedl jí obličej a dlouze, tvrdě ji políbil. Ruce měl znovu pevné, ale ještě pořád v něm všechno vřelo. „Určitě můžeš jít?"

„Pokud se ptáš, jestli odtud, tak to rozhodně. Ztratila jsem baterku."

„Kup si novou," poradil jí a zvedl vlastní svítilnu. „Skončila v řece."

„No to je ohromné. Koupila jsem si ji teprve před měsícem." Mračila se kvůli tomu, ještě když se vydali zpátky stejnou cestou, jakou přišli. „No, asi jsme přece jenom něco zjistili," zamumlala.

„Jo. Někomu, kdo ví, po čem jdeme, se to ani trochu nelíbí. Zhrzení duchové nevrhají lidi na stromy, že jo, Laurel?"

„Ne." A přemýšlela stejně jako on o tom, že ten dům je blízko. A lidé, kteří tam žijí, se v bažinách vyznají.

Zpátky kráčeli mlčky, oba mnohem opatrnější než předtím, naslouchali každému šustnutí, odhadovali každý stín. Matt držel Laurel vedle sebe a pevně jí svíral ruku, dokud nevyšli na volné prostranství. Z domu v dálce neprosvítal ani ten nej- matnější záblesk světla. Odpor k místu, kde právě byli, ho neopustil ani potom, co se ocitli na druhé straně zdi. Potřeboval si dát sprchu - a to pořádnou.

Laurel promluvila, až když nechali Heritage Oak několik mil za sebou.

„Musíme si znovu promluvit s Louisem a Marion."

„Já vím." Stiskl zapalovač v palubní desce vozu. Možná když si naplní plíce kouřem, přestane cítit pachuť vzduchu z bažin. „Zítra."

Opřela se a zavřela oči. Bude na to myslet až zítra. „Já nevím jak ty, ale já mám hlad jako vlk."

Zadíval se na ni - byla pořád ještě trochu bledá, ale mohlo to dělat měsíční světlo. Hlas měla pevný, dýchala pravidelně. Nevycítil, že by měla strach, ani když ležela napolo omráčená na zemi. Zklamaná, otrávená sama ze sebe, že ji někdo takhle zaskočil, to ano, to byla, ale strach neměla.

Když tak seděla s hlavou zvrácenou a po tváři jí tančily stíny, veliče mu připomínala Olivii. Výjimečnou, nezdolnou, fascinující. Rozesmátou. Popadl její ruku a přitiskl si ji ke rtům.

„Koupíme si pizzu a vezmeme si ji domů."

I když netušila, co mu tak najednou zvedlo náladu, přidala se. „A ať je se vším možným," pravila rozhodně.

Bylo po druhé hodině ráno, když Laurel odstrčila židli od Mattova stolu s deskou z kouřového skla. Už by do sebe nedostala ani sousto. Nemohla by říct, že jeho byt neodpovídá tomu, co očekávala, protože neměla představu, co vlastně čekat. Poznala jedině, že je na všem znát pohodlný způsob života - měkké, nadýchané polštáře, hustý koberec, uklidňující barvy, to vše vypovídalo o vkusu a zálibě v pohodlí.

Na zdech neměl ani zarámované noviny, ani Pi- cassovy reprodukce, ale dvě olejomalby od umělce, kterého nepoznávala. Obě představovaly New York, jedna pohled na městské panoráma, na jeho eleganci a styl, na druhé byla ulice rozpadajících se domů s popraskanými chodníky. Oba obrazy byly výtečné, a ten kontrast ji zaujal. Předpokládala, že zažil obojí.

„Už se do mě nevejde nic," řekla, když jí Matt chtěl dát na talíř další kousek.

„To bylo řečí, jak to všechno zhltneš i s krabicí," podotkl a zakousl se do kousku, který jí nabízel.

Vzala do ruky svoji vinnou sklenku a zvedla se, aby se porozhlédla po místnosti. Bořila se do koberce. „Tvůj byt se mi líbí. Máš rád -" zavrtěla bosými prsty, „pohodlí."

„To většina lidí." Pozoroval ji, jak kráčí k jeho stereo věži a probírá se sbírkou jeho nahrávek.

„Hmmm. Ale ne každý to povýší na umění." Znovu se vrátila k obrazům, aby si je prohlédla důkladněji. „Jsou moc dobré," podotkla. „Nepoznávám, kdo je maloval, ale mám pocit, že o něm ještě uslyšíme."

„To by rád slyšel." Zvedl vlastní sklenku a přes okraj si ji pozorně prohlížel. Víno bylo těžké a sladké. „Vyrostli jsme ve stejné čtvrti."

„Opravdu?"

Naklonila hlavu, zaujalo ji to ještě víc.

„Chybí ti New York?"

Vrhl pohled na obraz, pak se znovu zadíval na víno ve své sklenici. „Ne."

„Ale nosíš ho s sebou."

„Všichni s sebou vláčíme svoje kufry," zamručel a zvedl se, aby dal zbytek pizzy do lednice. Dívala se za ním a mračila se. Jak na to vlastně přišla řeč? říkala si a znovu se zadívala na oba obrazy. Ve stejné čtvrti, přemítala, pohled upřený na špinavé ulice a staré budovy. Když se vrátil z kuchyně, pořád ještě si obrazy prohlížela. „Vyrostl jsi tady."

Nemusel se dívat, který obraz si prohlíží.

„Jo." Při chůzi si stáhl košili. „Musím se osprchovat."

„Matthewe." Šla za ním a přede dveřmi koupelny ho popadla za paži. Viděla, že je netrpělivý, a nevšímala si toho. „Bylo to těžké, viď?"

„Přežil jsem," řekl lhostejně. „To se každému nepodařilo."

Pocítila soucit zcela samozřejmě a byl jí znát na očích, v doteku na jeho paži, v jejím hlasu. „Vyprávěj mi o tom."

„Nech to být."

Zůstala na něho koukat, nečekaně tvrdě ji to zasáhlo. Udělala krok dozadu, jako by před tím chtěla uniknout, pak narovnala ramena. „No dobře, omlouvám se. Díky za pizzu, Batesi. Uvidíme se ráno."

Popadl ji za paži, aby ji zastavil. „Laurel, víš, že nemůžeš zůstat u sebe v bytě, dokud nebudou dveře spravené."

Klidně mu pohlédla do očí. „Ne všichni potřebujeme zámky a zástrčky, Matthewe."

„Sakra -" Vynaložil velké úsilí, aby nevybuchl. Věděl, že má pořád ještě vybičované nervy z toho, co se jí stalo v mokřinách, že je omámený tím, že se s ní pomiloval. S tím vším najednou se nedokázal dobře vyrovnat. „Poslyš, vyrostl jsem v drsné části East Side. S tebou to nemá nic společného. Vůbec nic."

Sype si do rány trochu soli, pomyslela si Laurel a upřela na něho pohled. „Je mi to jasné," řekla nevzrušeně. „Říkejme tomu profesionální zvědavost, a zůstaňme u toho."

„Proboha, Laurel!" Popadl ji za ramena, když se znovu otočila k odchodu. „Nebudeš přes noc sama u sebe v bytě."

„Neříkej mi, co mám dělat." „Říkám ti, co máš dělat," odsekl, „a tentokrát poslechneš."

Studeně, bezvýrazně na něho pohlédla. „Dej ty ruce pryč."

Začínal se ho zmocňovat hněv, ale i tak dokázal vycítit, že se jí dotkl, a proto že se na něho zlobí. Povzdechl si a opřel se jí čelem o čelo.

„Promiň."

„Nemusíš se mi omlouvat," řekla opatrně.

„Musím." Zvedl hlavu, oči měl temné a zamyšlené. „Ublížil jsem ti, to jsem nechtěl."

„Nic se neděje." Zlost ji přešla, když ji nic neživilo, a zbyl jen slabý pocit, že k ní byl nespravedlivý. „Byla jsem moc všetečná."

„Ne, já jenom -" Zaváhal, pak to nechal být. Ještě nebyl připravený vytáhnout všechno na světlo a znovu se na to podívat. Ne před Laurel. „Nechci se s tebou hádat, Laurel. Podívej, je pozdě. Oba toho máme pro dnešek dost. Já nemám na hovor o minulosti dnes večer dost sil."

Objala ho, bylo to silnější než zlost. „Dnes už žádné další otázky."

„Laurel..." Zmocnil se úst, která mu nabízela. Napětí v něm začínalo postupně opadat. „Zůstaň tady. Zůstaň se mnou," zamumlal.

Se spokojeným povzdechem souhlasila a položila si mu hlavu na rameno. „Můžu se jít osprchovat jako první?"

Tiše se zasmál a polaskal ji na hrdle. „Jistě, ale půjdeme pěkně spolu. Slyšela jsi o nedostatku vody?"

„Ani slovo."

„Opravdu ne?" Zatáhl ji do koupelny. „Situace je kritická. Budu ti o tom vyprávět."

Ještě se smála, když jí přetáhl tričko přes hlavu.

Když vyšla ze sprchy, byla celá rozechvělá a zrů- žovělá. Přidržovala si ručník na prsou a zvedla k němu oči. „To na mě udělalo dojem." Pousmál se a ona vemlouvavě pokračovala. „Že ti tolik leží na srdci přírodní zdroje."

„Šetření, to je můj život." Strhl jí ručník. „Taky prádlem musíme šetřit. Víš, kolik vody spotřebuje automatická pračka?" Přejel ji pohledem od hlavy k patě. „Raději si vlez do postele, ať nenastydneš."

Majestátně kráčela pryč a dovolila Mattovi, aby se pokochal pohledem. „Kdybych rozsvítila, to by asi bylo v rozporu s tvými zásadami."

„S občanskou povinností," opravil ji a pak ji překvapil, protože ji popadl kolem pasu a skulil se s ní na postel.

Sežehla ho pohledem. „Hele, Batesi -"

Rychle a dokonale ji umlčel. Chtěl ji pokoušet, pokračovat v té dráždivé hře, se kterou začali pod sprchou, avšak nohy měli propletené, byla poddajná a její ústa...

„Ach, Laurel, potřebuju tě." Zmocnil se jejích úst s nezkrotností, již jako by mu dodala ta zvláštní, divoká noc. Hodil za hlavu trpělivost, a ona také. Zapomněl na něžnost, a ona také. Plenil její ústa, jako by se v nich skrývalo něco, co mu zatím bylo odepřeno. Ona by mu ale neodepřela nic. Z mírného vzrušení přerostla její vášeň v nezkrotnou touhu a ústa měla stejně žádostivá a naléhavá jako on. Tentokrát se nenechávala svést nebo bezmocně unášet, ale brala si tolik, kolik dávala.

Netušila, že vášeň dokáže člověka vysvléct ze všech pozůstatků civilizovanosti, ale zjistila to. Bez zábran ho prozkoumávala rukama a rty stejně rychle a nenasytně jako on ji. Voněl po mýdle, kterým ho sama namydlila. Ta pronikavá vůně čistoty si zahrávala s jejími smysly a opájela ji, zatímco touha ji hnala dál a dál.

V posteli byli pouhými stíny, propojenými, prolnutými, ale jejich vášeň měla svoji podstatu. Možná je šepotavé hrozby uplynulých hodin pudily, aby si oba hladově brali to, co si jen mohou muž a žena navzájem nabídnout. Zvlhlá pokožka, kolotající krev, bezdeché steny.

Oběma jim záleželo právě na téhle chvíli, na této opojné přítomnosti. Včerejšek a zítřek byly zapomenuty.

Věděl, že není něžný, ale sebeovládání ho opustilo. Jako by z ní sálal žár, který ho vtahoval hlouběji a hlouběji do jeho vlastní divoké vášně. Její tělo bylo stejné, jako když se s ní před několika hodinami - ach bože, to uplynuly pouhé hodiny? - poprvé pomiloval. Štíhlé, hebké a plné života. Avšak změna vycházela zevnitř. Nyní v sobě neměla poddajnost, ale naléhavost a žádostivost, jež si nezadaly s tou jeho.

Poséval jí tělo hladovými polibky a jeho potřeba prozkoumávat byla stejná jako její potřeba poznávat. Tentokrát chtěla vše, co jí mohl poskytnout, to, co už prožila, i to, co zatím zůstalo tajemstvím. Všechno chtěla poznat, všechno se naučit.

Dychtivě ho pobízela, aby ji laskal na nejcitlivěj- ším místě, prohnula se v bocích a jeho jazyk ji přenesl přes první vlnu rozkoše a neustával, až se celá roztřásla a zaryla mu nehty do ramen.

Zalévaly ji vlny žhoucí slasti, ale on neustával, jako by ji chtěl udržet, jako by je oba chtěl udržet, na samém okraji naplnění. Blesklo jí hlavou, že víc už nemůže přijít, ale bylo toho víc, a ještě víc. Už měla být uspokojená, ale energie v ní stále pulzovala a bylo jí, jako by nějak vždycky věděla, že to bude takovéhle. Jeho srdce bilo ve stejném rytmu s jejím a její vášeň, to byl nevysychající pramen. „Matthe- we." Bezdeché zasténání. „Chci tě." Jeho ústa spěchala k jejím ústům a přitom ji hladila po těle a ona vnímala, jak se chvěje a jak divoce mu buší srdce. Jejich přerývaný dech jako by se mísil. Oči se mu zaleskly v měsíčním svitu a pak už pocítila na rtech směsici mýdla a soli na jeho pokožce.

„Potřebuju tě," vydechli společně a ona se prohnula v bocích a vyšla mu vstříc.

DEVÁTÁ KAPITOLA

Bachraté, cínově zbarvené mraky visely na nízkém nebi a nedovolovaly vedru a vlhkosti, aby se rozptýlily, takže déšť by nebyl hrozbou, ale požehnanou úlevou. Zplihlé listy se ani nepohnuly, ani ne- natáčely světlejší spodní stranu nahoru v očekávání vláhy.

Laurel se opřela a nechala na lepkavém vánku, který proudil do vozu oknem, ať dělá, co umí. Stíny stromů u silnice nabízely jen nepatrnou úlevu před palčivým vedrem. Klouzala po nich pohledem a přála si, aby seděla někde pod stromem na břehu chladné řeky na měkké, vlhké trávě.

Už potřetí během dvou dnů jela do Heritage Oak a pokaždé bylo o něco těžší postavit se tváří tvář tomu, na co tam mohla najít odpovědi.

Nepochybovala, že Louis bude zuřit. Muž, s nímž se včera setkala, se naštve, že ho znovu vyrušují - pokud s nimi vůbec bude mluvit. A Marion... Marion se to dotkne, pomyslela si provinile. Bude rozmrzelá, že se Laurel dál zabývá věcmi, jež jsou pro ni a jejího bratra tak bolestné, tak odporné.

Nebudu na to myslet, řekla si Laurel a zadívala se zamyšleně z okna. Mám vůbec na vybranou? Je tře ba se zeptat, vyslovit určité věci nahlas. Zašlo to příliš daleko, aby to mohla nechat být. Když už nic jiného, mělo to být jednodušší, když se ptala ona. Ale nebylo, nebylo to jednodušší, pomyslela si nešťastně. Pro nikoho z nás.

Věděla, proč Matt mlčí. Dopřával jí čas, aby se dala dohromady, aby si, než dojedou do Heritage Oak, utřídila svoje pocity. Je ohleduplný. Zvláštní, pomyslela si a pousmála se, že ještě před týdnem by přísahala, že Matt v sobě nemá ohleduplnosti, co by se za nehet vešlo. Hodně se toho o něm za několik posledních dní dozvěděla. Všechno sice ne, přemítala, a před očima jí vyskočily ty dva obrazy u něho v bytě, ale i tak se dozvěděla hodně důležitého - z čehož nejpodstatnější bylo, že ho miluje.

Ještě si musejí o tom, co se mezi nimi stalo, vážně promluvit. Nějak vycítila, že oba váhají, aby zjišťovali, co cítí ten druhý. Neber to moc vážně - nenalé- hej, honilo se jí hlavou. Přemýšlela, jestli Matt uvažuje stejně.

Všechno se to seběhlo tak rychle. Rok? Je to rychle? pousmála se. Ať už mezi nimi během měsíců pomalu vznikalo cokoliv, tvářili se, že tomu tak není, a ten náhlý výbuch vášně přišel naprosto nečekaně. A o to víc je to vzrušující. Je to i pro něho takové, nebo ne? Přála si, aby měla dostatek sebedůvěry nebo odvahy a zeptala se.

Otočila hlavu a zadívala se na jeho profil. Silný, pohledný muž s bezstarostným úsměvem a pobavenýma očima. To ho ale tak dalece nevystihovalo.

Z jeho článků ho znala i jako člověka ironického, hloubavého, který jde na kořen věci. Rovněž zjistila, že je bezstarostný, jenom když se tak rozhodne. To nebyla jeho pravá povaha. Byl to netrpělivý, neklidný muž, který hrál podle vlastních pravidel. Kromě toho, že se do něho zamilovala, zjistila, že se jí zkrátka a dobře líbí jeho styl.

Partneři, pomyslela si a usmála se ještě víc. Skoro aby sis na to zvykl, Batesi, protože takhle to s námi dvěma bude dlouho, hodně dlouho.

„Vidíš něco pěkného?" zeptal se suše.

Naklonila hlavu a dál si ho prohlížela. *Jen ne moc vážně,* zaznělo jí v hlavě.

„Vlastně ano - a pořád mě to překvapuje."

Uchechtl se, natáhl ruku, a aniž by spustil pohled ze silnice, zatahal ji za vlasy. „Úplně šílím po tvých poklonách, Laurellie. Nikdy nevím, jestli mi polichotíš, nebo mě usadíš."

„Aspoň jseš napnutý, Batesi."

„Jednou jsi mi řekla, že mám úžasné oči."

Nadzvedla obočí.

„Opravdu?"

„Fakt je, že jsi v sobě měla čtyři martini."

Zasmála se. Zajel do brány Heritage Oak. „No, v takovém stavu člověk říká ledacos. Jakou mají ostatně barvu?"

Přivřel oči a otočil se k ní.

„Modrou," řekla a povystrčila špičku jazyka. „Modré oči, světlé vlasy - to je docela obyčejná kombinace, ale děláš, co můžeš."

„Jo. Ale je škoda, že máš špičatou bradu."

Automaticky ji vystrčila. „Nemám špičatou bradu," prohlásila. Zastavil před domem.

„Sotva si toho všimnu." Zacinkal klíčky v ruce a vystoupil. Podařilo se mu zvednout jí náladu, ale jenom na chvilku. Už když přejela dům pohledem, viděl, že bojuje se svými pocity a svojí profesí. Byla ale, jaká byla, a tak profese vyhrála, nebylo to ovšem zadarmo. „Matthewe, Marion nás přijme, protože jí její výchova nedovolí jinak, ale..." Vyšli na verandu a tam zaváhala, „...ale pochybuju, že Louis s námi bude mluvit."

„Budeme ho muset přesvědčit," řekl hluše a nechal klepadlo ztěžka dopadnout na dveře.

„Nechtěla bych na něho zrovna teď moc naléhat. Kdyby -"

Prudce otočil hlavu, v očích mu blesklo, a to ji zarazilo.

„Kdy potom, když ne teď?" zeptal se naléhavě.

Chtěla něco říct, ale spolkla neuvážená slova, když viděla, jak je rozmrzelý a netrpělivý. „Tak dobře," zamumlala a otočila se ke dveřím. „Dobrá."

Cítí se provinile. Vnímal to, ale nebyl si tak docela jistý, co by s tím měl dělat. „Laurel -"

Dveře se otevřely, a tím nedořekl, co se jí chystal říct. Vykoukla Binney, přejela je pohledem a v očích se jí mihlo překvapení - a ještě něco.

„Slečinka Laurel, nečekali jsme, že vás tak brzy zase uvidíme."

„Ahoj, Binney, doufám, že nejdeme nevhod, ale rádi bychom mluvili s Louisem a Marion."

Očima šlehla po Mattovi, pak znovu pohlédla na

Laurel. „Pan Louis má moc špatnou náladu, teď na to není ta pravá chvíle."

„Špatnou náladu?" opakovala Laurel. „Je nemocný?"

„Ne." Zavrtěla hlavou, ale zarazila se, jako by to popřela příliš rychle. „Není..." odmlčela se a hledala správná slova. „Není mu dobře," řekla a propletla si dlouhé, kostnaté prsty.

„Omlouvám se." Laurel se na ni usmála, ale cítila se nepříjemně. „Nezdržíme ho dlouho. Je to důležité, Binney." Bez pozvání vkročila do haly.

„Dobrá." Laurel zachytila rychlý, vyčítavý pohled a pak hospodyně zavřela dveře. „Pojďte do salonu, řeknu slečně Marion, že jste tady."

„Děkuju, Binney." Laurel ji u dveří do salonu chytila za ruku. „Je Louisovi... často nedobře?"

„Tak se to střídá."

Sevřela hubenou, tvrdou ruku hospodyně v obou dlaních, jako by chtěla, aby jí porozuměla. „Měl tyhle špatné nálady, když Anne, když - když byl ženatý s Anne?"

Binney stiskla rty do tenké čárky a přejela rychlým pohledem halu a schody do patra, jako člověk, který je dobře zabydlený v domě, v němž žije, a zvyklý na lidi, s nimiž tam žije. Byl to tak rychlý pohled, že byl téměř nepostřehnutelný. Když znovu promluvila, mluvila překotně, tiše a francouzsky.

„Znávala jste ho, slečno Laurel, ale tolik věcí se změnilo, tolik bolesti přišlo. To už není, jako když jste sem chodívala na čaj a hodiny ježdění."

„Je mi to jasné, Binney. Ráda bych mu pomohla."

Binney znovu přejela pohledem halu. „Předtím," řekla, „potom, co odešel pan Charles a než si pan Louis přivedl domů to děvče, měl často... moc špatnou náladu. Chodil po domě a s nikým nemluvil, nebo se na několik hodin zamykal ve své pracovně. Měli jsme starosti, ale..." výmluvně pokrčila rameny. „Později začal jezdit na služební cesty a bylo to lepší. Nebyly to jednoduché roky, ale byly... klidné. Pak si přivedl to děvče, svoji ženu."

„A zase se to změnilo?" pobídla ji Laurel.

„Jenom k lepšímu." Hospodyně zaváhala. Laurel si myslela, že dokonale rozumí tomu, že jí chce Binney vyhovět, a přitom zůstat loajální. „Překvapilo nás to. Vypadala jako ta první," řekla Binney tak tiše, že měla Laurel co dělat, aby jí rozuměla. „Bylo to zvláštní mít ji tady na očích, dokonce i její hlas... ale pan Louis s ní byl šťastný, znovu omládl. Někdy, ale jenom zřídka, se zamyslel a zamkl se v pracovně."

Laurel ignorovala, jak se jí sevřel žaludek, a vyptávala se dál. „Bála se Anne, když ... když se Louis takhle choval?"

Hospodyně opět stiskla rty. „Možná nevěděla, co si o tom má myslet."

„Byla tady šťastná?"

Oříškově hnědé oči se zastřely. Několikrát otevřela a zavřela ústa, pak se zklidnila. „Říkala, že je to dům jako z pohádky."

„A mokřiny?"

„Těch se bála. Měla se od nich držet dál. To, co tam je," skoro zašeptala, „se má nechat na pokoji."

„Co tam je?" zeptala se Laurel.

„Duchové." Binney to řekla tak prostě, až se Laurel zachvěla. Zakořeněné legendy a pověsti měly tuhý kořínek. Nechala to být.

„Setkávala se Anne často s Nathanem Brewsterem?"

„Byla to věrná manželka." Tón jejího hlasu se maličko změnil, ale Laurel v tom rozpoznala, že Binney začala automaticky obhajovat tento dům a všechny, kteří v něm žili. Položila jí ještě jednu otázku a věděla, že tady už možná překročí hranici.

„Věděl Louis, že je Brewster do Anne zamilovaný?"

„Nepřísluší mi se k tomu vyjadřovat," odpověděla Binney upjatě a nesouh&sně. *Ani tobě, aby ses na to ptala.* Laurel ta nevyslovená slova slyšela naprosto jasně. „Řeknu slečně Marion, že jste tady." Chladně se k nim otočila zády a odešla.

„Zatraceně, už nám neřekne slovo," postěžovala si Laurel tlumeně.

„Posaď se," vyzval ji Matt a nasměroval ji ke křeslu. „A řekni mi, o čem byla řeč."

Laurel se posadila a nevýrazným hlasem mu začala přeříkávat, co se dozvěděla. „Louis prý měl potom, co Charles s Elise odešli, sklony ke špatným náladám a depresím. Což je pochopitelné," dodala automaticky - na Mattův vkus až příliš. „Služebnictvo mělo o něho obavy. Pak se z toho zřejmě trochu dostal, když začal služebně cestovat. Nečekali, že si přiveze Anne, a její podoba s první ženou vzbudila pozornost a mluvilo se o tom, ale Binney ji zřejmě měla ráda. Říkala, že Louis byl šťastný, nebyl tak náladový, a Anne že byla taky šťastná."

Povzdechla si, opřela se, ale prsty bubnovala do područek. „O mokřinách si myslí totéž, co ostatní místní lidé."

„Zase duchové?"

„Nebuď takový suchar," obořila se na něho. „To je... atmosféra toho místa," dodala už krotce.

Matt to nechal být. „Nepadlo náhodou Brewste- i ovo jméno? Zdálo se mi, že jsem je zaslechl."

„Říkala, že Anne byla věrná manželka. Zkusila jsem na ni zatlačit." Zvedla k němu pohled. „A to už se mnou přestala mluvit."

„Zapomeň na chvíli na city a používej hlavu." Promluvil na ni ostře, protože se lépe vyrovnával s její zlostí než zranitelností. „Jestliže hospodyně o Brewsterovi věděla - a podle toho, jak se uzavřela, tak musela - kdo další o tom věděl?"

„Před služebnictvem se nic neutají, Matthewe. Věděli to všichni."

„Přesto se o něm nikdo nezmínil, když je policie vyslýchala."

Laurel si propletla prsty v klíně, aby potlačila nervozitu. „Kdyby se o něm zmínili, vrhlo by to stín na Anninu pověst, a tím i na Louisovu. Nesmíš zapomínat, že vyšetřování nevedlo k ničemu jinému, než že šlo o nešťastnou náhodu. Co by to tehdy mělo za smysl tohle všechno rozvířovat."

„A teď?"

„Služebnictvo je loajální k Louisovi," řekla utrápeně. „Nebudou se s nikým zvenčí vybavovat o tom, co by mu mohlo způsobit ještě další trápení."

„Mám na policii styky," uvažoval Matt. „Asi by se mi podařilo někoho sem dostat, aby jim položil ještě pár otázek."

„Zatím ne, Matthewe, nech to ještě pár dní tak, jak to je." Vzala Matta, který stál vedle jejího křesla, za ruku. „Nechci, aby policie na Louise dotírala, dokud to nebude nevyhnutelné. V žádném případě toho nemáme dost, abychom dosáhli znovuotevření případu. A ty to víš."

„Možná ano, možná ne." Mračil se na ni a potlačil povzdech. „Dva dny, Laurel, víc ne."

„Laurel, pane Batesi." Vešla Marion a napřáhla ruce k Laurel. „Prosím, posaďte se, pane Batesi. Omlouvám se, že jsem vás nechala čekat, ale nečekali jsme vás."

Laurel zachytila náznak nesouhlasu a musela uznat, že je to Marion právem proti mysli.

„Omlouvám se, Marion, doufám, že jsme nepřišli úplně nevhod."

„Nu, mám trošku naspěch, ale..." Marion jí stiskla ruce a pak se posadila do brokátem potažené lenošky pro dva naproti ní. „Nedali

byste si trochu kávy? Možná něco studeného. Je takový neutěšený den."

„Ne, díky, Marion, nebudeme vás dlouho zdržovat." Společenské řeči, pomyslela si znechuceně. Jak snadné je maskovat ošklivost společenskými řečmi. „Potřebujeme si nutně s tebou a Louisem znovu promluvit."

„Ach..." Marion sklouzla pohledem na Matta a znovu na Laurel. „Louis bohužel není doma."

„Vrátí se?" zeptal se Matt. Jejího pozvání, aby se posadil, nevyužil.

„Nemůžu říct. Tedy, nemůžu říct, kdy se vrátí. Je mi to líto." Výraz v obličeji se jí trochu změnil, vraštila čelo, jako by byla nucena říct něco nepříjemného. „Pravda je taková, Laurel, že nevím jistě, jestli s tebou bude chtít ještě mluvit."

Čekala to, ale i tak ji to zabolelo. Sklopila oči. „Včera, Marion, jsme s Matthewem zašli za Nathanem Brewsterem."

Oba uviděli a uložili si do paměti směsici pocitů, která se Marion mihla v obličeji. Úzkost, rozčilení, rozmrzelost, pochyby. „Opravdu? Proč?"

„Byl do Anne zamilovaný," odpověděla Laurel. „A zřejmě se s tím nijak netajil."

Marion zledovatěly oči, což byl teď jediný náznak její rozmrzelosti.

„Laurel, Anne byla líbezná. Přitahovala by každého muže."

„Neříkal, že ho přitahovala," opravila ji Laurel. „Říkal, že byl do ní zamilovaný. Svým způsobem. Chtěl, aby Louise opustila."

Pozorovala, jak Marion polyká a jak jí na krku pracují svaly. Tenký zlatý řetízek, který nosila, se přitom zaleskl.

„To, co si pan Brewster řekněme přál, nic neznamená. Anne milovala Louise."

„Věděla jsi o tom," konstatovala Laurel a pozorovala přitom Marioniny oči, světle šedé, jako měl její bratr.

Chvíli neříkala Marion nic, potom si jenom povzdechla. „Ano," řekla konečně. „Věděla. Nebylo možné to nepoznat, když se na ni tak díval. Anne byla zmatená." Pozvedla sepjaté ruce a nechala je spadnout do klína. „Svěřila se mi, protože zkrátka nevěděla, co s tím má dělat. Anne by Louise nikdy neopustila," zamumlala, rozpletla

prsty a začala v nich mačkat látku sukně. To nervózní gesto neustávalo, ale Marioniny oči hleděly vyrovnaně, téměř klidně, jako by ruce ovládalo něco úplně jiného. „Milovala ho."

„Věděl Louis o Brewsterovi?"

„Nebylo nic, co by měl vědět," prohlásila Marion ostře, pak se pracně snažila najít svoji obvyklou vyrovnanost. „Anne mluvila jenom se mnou, protože ji ten člověk vyváděl z míry. Svojí sestře řekla, že je z něho nervózní. Anne Louise milovala," opakovala Marion. „Co na tom teď záleží?" Pohlédla na ně na oba zmučenýma očima a v prstech drtila jemný materiál své sukně. „To děvče je, chudák, mrtvé a tyhle klepy, tyhle ošklivé drby, Louisovi ještě dodají. Copak to, Laurel, nemůžeš zarazit? Přece musíš vědět, jak tenhle neustálý tlak na Louise působí."

„Kdyby to bylo takhle jednoduché," vložil se do hovoru Matt dřív, než stačila Laurel něco říct. „Proč byste řekla, že někdo zaslal Laurel varování?"

„Varování..." opakovala Marion a její nervózní prsty se konečně zklidnily. „Jaké varování?"

„Někdo mi nechal přede dveřmi krabici," řekla Laurel se zdánlivým klidem. „Uvnitř byl mrtvý jedovatý had."

„Ach můj bože! Ach Laurel!" Natáhla paže a uchopila Laurel za ruce. Maličko se chvěla. „Proč by někdo dělal takovou ohavnost? Kdy? Kdy se to stalo?"

„Včera později odpoledne. Pár hodin po tom, co jsme odjeli odtud."

„Ach holčičko, to ses musela... Anne uštknul had," zamumlala, jako by si na to právě vzpomněla. „Ty myslíš... to snad ne, Laurel! Snad bys nevěřila, že by ti Louis něco takového provedl. To ne!"

„Ne - nevěřím, že by něco takového udělal Louis," uvedla to na správnou míru Laurel. „Mysleli jsme si, že bude nejlíp, když o tom oba budete vědět."

Marion se nadechla, aby se uklidnila, a pustila Laureliny ruce. „To pro tebe muselo být hrozné. Sama se nervově sotva držím - a Louis..." Odmlčela se a zavrtěla hlavou. „Samozřejmě mu to řeknu, ty víš že ano, ale -"

„Slečno Marion?"

Ohlédla se přes rameno ke dveřím.

„Ano, Binney?"

„Promiňte, ale volá paní Hollisterová, kvůli tomu charitativnímu odvozu z nemocnice. Je neodbytná."

„Ano, ano, ovšem, vyřiď jí, že hned jdu." Otočila se a pohrávala si s límečkem šatů. „Všechno mě to moc mrzí, Laurel. Jestli chcete počkat, tak to vyřídím a jsem hned zpátky. Ale nevím, co ještě bych vám mohla říct."

„To je v pořádku, Marion, jen běž. Nemusí nás nikdo vyprovázet."

„Když se do něčeho zakousneš," podotkl Matt, jakmile zůstal s Laurel o samotě, „tak je radost se na to dívat."

„Viď?" Nepohlédla na něho a sebrala si kabelku. „To je zkrátka to povolání."

„Laurel!" Popadl ji za ramena a nepouštěl ji, dokud se na něho nepodívala. „Tohle si nedělej."

„Nedělala bych, kdybych nemusela," zamumlala, odvrátila se a upřela pohled z okna. „Nelíbí se mi, jak se Marion sesypala, když jsem se zmínila o Brewsterovi."

„Ví toho víc, než tvrdí." Dotkl se jejích vlasů a chtěl ji k sobě přitáhnout.

„Venku je Louis," řekla tiše. „Chtěla bych si s ním promluvit. Sama, Matthewe."

O krok ustoupil, překvapený, že ho taková obyčejná prosba dokáže tolik zabolet.

„Dobře." Když vyšla francouzským oknem na terasu, zastrčil si ruce do kapes a přistoupil k oknu. Bez nejmenších výčitek poslal Louise Trulanea do horoucích pekel.

Po chládku v salonu bylo vedro venku o to dusivější. Ve vzduchu byl cítit déšť, ale pořád ne a ne se spustit. Ptáci vyzpěvovali, ale bez valného nadšení. Procházela kolem růží a vdechovala jejich vůni, sytou a až příliš sladkou. Když k Louisovi přišla blíž, uviděla na jeho košili skvrny od potu.

„Louisi."

Prudce zvedl hlavu, když ji uslyšel, a zastavil se. V jeho pohledu ani postoji nebyla žádná vstřícnost, a dokonce ani ta chladná lhostejnost, s níž se u něho setkala včera. Zuřil. „Co tady děláš?"

„Musím s tebou mluvit."

„Není o čem."

„Louisi." Uchopila ho za paži, když vykročil pryč bez ní. I když se zastavil, otočil se k ní s takovým pohledem, že ho ihned pustila.

„Drž se ode mě dál, Laurel, ať si oba zachováme pár pěkných vzpomínek."

„Mám pěkné vzpomínky, Louisi, ale také mám práci, kterou musím udělat." Pátrala mu pohledem v obličeji a přála si, aby mohla něco udělat, něco říct, čím by zabránila roztržce, která mezi nimi bude znamenat naprostý konec. „Nevěřím, že šla Anne do bažiny o vlastní vůli."

„Je mi fuk, čemu věříš. Je mrtvá." Pohlédl přes její hlavu k okraji trávníku na severu, tam, kde přecházel v mokřiny. Zavřel oči. „Anne je mrtvá. Tím všecko končí."

„Opravdu?" Postavila se mu na odpor, ale musela se obrnit. „Pokud existuje sebenepatrnější možnost, že ji tam někdo vylákal, nebo ji tam dostal tak, že ji vyděsil, nechtěl bys to vědět?"

Ulomil větvičku z keře myrty. Připomnělo jí to Brewsterovy ruce, v nichž držel tužku. „To, co říkáš, je směšné. Nikdo nic takového neudělal - neměl by k tomu důvod."

„Ne?" Uslyšela, jak větvička v jeho prstech praskla. „Někomu se nelíbí, že do toho vrtáme."

„Mně se nelíbí, že do toho vrtáte," vybuchl Louis a odhodil poničenou větvičku i s květy. „Má to znamenat, že jsem zavraždil svoji ženu?" Odvrátil se od ní a znovu se zadíval k bažině. „Proboha, Laurel. Proč se do toho pleteš? Je po všem. Nic ji nemůže přivést zpátky."

„Vadilo by ti, že se do toho pletu, tolik, abys mi nechal přede dveřmi mrtvého hada?"

„Cože?" Potřásl hlavou, jako by si ji chtěl pročistit. „Cos to říkala?"

„Někdo mi poslal mrtvého jedovatého hada, pěkně úhledně v krabici."

„Jedovatého hada - jako..." Pomalu umlkl a znovu se k ní otočil. „To je ošklivý žert." Pohodil hlavou, aby mu vlasy nepadaly do obličeje; na tohle gesto se dobře pamatovala. „Bohužel nemám po-

slední dobou náladu na žertování, ovšem nevidím..." Zmlkl a zadíval se na ni. Výraz v jeho obličeji se změnil, ale stejně nevěděla, co si má z toho vybrat. „Už si vzpomínám, chudák malá Laurel. Vždycky ses bála hadů. Málem jsem zaškrtil jednoho svého bratrance, když ti tehdy na Marionině zahradní slavnosti strčil pod nos užovku. Kolik ti bylo? Devět, deset? Pamatuješ se na to?"

„Pamatuju."

Obličej mu maličko zvlídněl.

„Vyrostla jsi z toho?"

Polkla. „Ne."

„To mě mrzí." Dotkl se její tváře a bylo to první přátelské gesto. Připadalo jí to mnohem bolestnější než jeho rozhněvaná slova. „Kvůli hadům jsi to v bažinách nikdy neměla ráda."

„Nikdy se mi tam nelíbilo, Louisi."

„Anne to tam nenáviděla." Znovu zabloudil pohledem ke kraji mokřin. „Dělával jsem si z ní kvůli tomu legraci - stejně jako kdysi z tebe. Ach bože, byla tak líbezná."

„Vůbec jsi mi neumožnil, abych se s ní setkala," řekla zdušené. „Proč jsi nikomu nedovolil, aby se s ní seznámil?"

„Vypadala jako Elise." Pořád ještě se dotýkal její tváře, ale věděla, že si to ani neuvědomuje. „Když jsem ji poprvé uviděl, úplně mě to ohromilo. Ale nebyla jako Elise." Oči mu ztvrdly, že připomínaly šedou břidlici, oblohu, jež se nad nimi klenula. „Lidé by tvrdili, že ano, stačilo by, aby se na ni podívali. To bych nesnesl - to srovnávání, ty klepy."

„Oženil ses s ní proto, že ti připomínala Elise?"

Znovu ho popadl vztek, a to tak náhle a zběsile, že by od něho odstoupila, kdyby ji nepopadl za paži. „Oženil jsem se s ní, protože jsem ji miloval - protože jsem ji potřeboval. Oženil jsem se s ní, protože byla mladá a tvárná a byla by na mně závislá. Nebyla ten typ ženy, která by se rozhlížela jinde. Během našeho společného roku jsem zůstal s ní, tak aby se nezačala nudit a nebyla nespokojená, tak jako to tvrdila Elise v tom zatraceném dopisu, který tady zanechala."

„Vím, jak ti je, Louisi -"

„Opravdu?" přetrhl jí řeč tiše, tak tiše, že slova zůstala viset v nehybném vzduchu. „Chápeš, jaké to je, když někoho ztratíš? Když tě

zradí? Ne," odpověděl si dřív, než stačila promluvit. „To by sis to musela nejdřív prožít."

„Kdyby tady býval byl někdo jiný." Laurel si navlhčila rty, v hrdle jí vyschlo. „Kdyby tady byl jiný muž, co bys udělal, Louisi?"

Znovu na ni upřel chladný, mrazivý pohled. „Zabil bych ho. Jeden Jidáš chlapovi za život stačí." Otočil se a vykročil od ní a od domu pryč. V tom lepkavém vedru se zachvěla.

Matt už toho viděl dost. Vyšel francouzským oknem, potlačil nutkání vybít trochu zlosti a zklamání a došel k Laurel, která pořád ještě stála tam kde předtím.

„Pojďme," řekl stručně.

Přikývla. Dnes jako by se napětí ze vzduchu přeneslo i na ni, na Matta a Louise. I v nich jako by se schylovalo k bouřce. A stačilo málo, aby se strhla. Mlčky kráčeli přes udržovaný trávník k Mattovu vozu, nasedli a odjeli z Heritage Oak.

„Takže jak?" Matt si připálil zapalovačem z palubní desky a čekal.

„Binney mluvila pravdu, má hroznou náladu," řekla Laurel po chvilce. „Je podrážděný, vzteklý, nemá, na čem by si vybil zlost. Pořád ještě považuje Anninu smrt za nehodu. To, jak se díval k bažinám..." Pohlédla na Matta, na jeho ostře řezaný, nehybný profil, který se zase tolik nelišil od toho, jak se tvářil Louis. „Matthewe, přísahala bych, že ji miloval. Možná se s ní seznámil proto, že se podobala Elise, dokonce si ji možná vzal s představou, že dostane druhou příležitost, ale miloval ji."

„Myslíš, že v mysli mu někdy nesplývaly?"

„Jak už jsem říkala, nejsem psychiatr," odpověděla ostře a zaťala zuby. Nikam se nedostanou, jestli se na sebe začnou s Mattem utrhovat. „Můžu ti říct jenom to, co sama pozoruju," navázala už mnohem klidněji. „Tedy, že Louis Anne miloval a pořád pro ni truchlí. K tomu zármutku možná patří i pocit viny - dělal si z ní legraci, že se bojí bažiny," dodala, když po ní vrhl pohled. „Užírá se, že ji nebral vážně."

„Řekla jsi mu o té krabici?"

„Ano." Proč nezaprší, pomyslela si a odlepila si od zad halenku. Déšť by možná ze všeho smysl špínu. „Zpočátku si to nedal dohromady, ale když mu to došlo, znechutilo ho to ještě víc. Potom...

potom si vzpomněl, že jsem měla z hadů vždycky hrůzu. Na pár minut byl takový jako kdysi. Laskavý, milý." Polkla a zadívala se z okénka a Matt mezitím v duchu sprostě nadával.

„Ptala jsem se ho, proč Anne nedovolil, aby se s někým stýkala. Říkal, že nechtěl, aby ji srovnávali s Elise, a to že by se určitě stalo. Byl pořád s ní, protože nechtěl, aby se začala nudit a -"

„A začala se rozhlížet jinde," dopověděl Matt za ni.

„Ano, správně." Otočila se k němu. „Nemůžeš zapomenout na svoji zaujatost? Copak ti ho není líto? Nemáš pochopení, jaké to pro něho muselo být?"

Krátce jí pohlédl do rozzlobených očí. „Ty máš pochopení za nás za oba."

„Proboha, Matte, ty jsi tak nafoukaný. Hned jsi s každým hotový. To máš ale štěstí, žes nikdy neztratil nikoho, koho bys miloval."

Vyhodil cigaretu z okna.

„Mluvíme o Trulaneovi, ne o mně. Jestli se chystáš vytáhnout kvůli němu na křížovou výpravu, poslouž si, ale dělej to ve svém volném čase. Ne když jsi můj partner. Mě zajímají fakta."

Cítila, jak v ní bublá hněv a mírně, ale opravdu jen mírně, jej potlačila. „No dobře," hlas měla mrazivý. „Jedna nula pro tebe. Louis tvrdil, že by zabil každého mužského, s kterým by se Anne zapletla. Prohlásil to s chladnokrevností, jakou bys zajisté obdivoval. Přesto pro něho Nathan Brewster pořád ještě pracuje."

„A ještě jeden bod pro mě." Matt zajel na parkoviště před redakcí a otočil se k ní. „Ty jsi do něho tak udělaná, že sis z něho udělala románového hrdinu. Odmítáš podívat se na něho jinak. Je to bezcitný, zahořklý chlap, schopný chladnokrevného násilí. Jeho první žena se rozhodla pro jeho mladšího bratra. Položila sis někdy otázku proč?"

Vytrhla mu ruku ze sevření. „Ty nevíš nic o lásce a věrnosti, Matthewe."

„A ty ano?" odsekl. „Kdybys dospěla, tak bys viděla, že ho nemiluješ, jsi jím posedlá."

Zbledla, že by se v ní krve nedořezal, oči jí potemněly a zchladly. „Já ho opravdu miluju," řekla tichým, rozechvělým hlasem. „To ty nejsi schopný pochopit. Chceš mít všechno jenom černobílé. No dobře, tak ať je po tvém, ale mě nech laskavě na pokoji."

Vystřelila z vozu, ale popadl ji za ramena dřív, než se stačila vřítit do budovy. „Neodcházej ode mě." Hněv se z něho vyřinul a měl velice blízko k panice. „Mám Louise Trulanea plné zuby. Ať se propadnu, jestli dovolím, aby mi dýchal na krk pokaždé, když se tě dotknu."

Zadívala se na něho, oči suché. „Jsi blázen. Možná by ses měl znovu dobře podívat na to, jak se věci ve skutečnosti mají, Matthewe. A teď mě nechej na pokoji." Hlas se jí zlomil a oba zakleli. „Jenom mi jdi nějakou chvíli z cesty."

Když se od něho tentokrát odvrátila, nechal ji jít. Počkal, až zmizela v budově, a pak se opřel o kapotu vozu. Uprostřed vedra, které se kolem něho ve vlnách zvedalo, si vytáhl cigaretu a snažil se dát se trochu dohromady.

Co to do něho, ksakru, vjelo? Zaútočil na ni. Prohrábl si vlasy. Citový útok není o nic lepší než fyzický. Že by to dělalo to vedro? Zahýbal rameny pod provlhlou, lepivou košilí. To by k tomu mohlo přispět... Vedro samo o sobě stačí, aby člověk ztratil nervy.

Koho se to snaží obalamutit - sebe? Dlouze vydechl a pozoroval sloupec dýmu, jak visí v hutném, nehybném vzduchu. Podstata všeho tkvěla v tom, že s ním strávila noc, oddala se mu, dala mu vše, co potřeboval, co chtěl... a pak viděl, jak se Louis dotkl její tváře.

Je hlupák. Hlupák k pohledání. Připustil, aby do něho žárlivost zaťala dráp, a vylil si zlost na ní. Nedokázal se opanovat. Ne, opravil se, nepokusil jsem se o to. Bylo jednodušší se vztekat než dovolit strachu, aby ho ovládl. Bál se o ni od chvíle, kdy nahlédl do té krabice na jejím stole - měl strach z ní, když zjistil, že je do ní beznadějně zamilovaný. Nechtěl ji ztratit. Nepřežil by to.

Možná se do ní navážel v naději, že se stáhne a nechá další pátrání na něm. Kdyby býval připadl na způsob, jak jí zabránit, aby s ním šla do těch bažin, nebyla by zraněná.

Možná Louise využil jako překážku, protože se bál riskovat a povědět Laurel, co k ní cítí. Tak pečlivě všechno naplánoval - jako vždycky. A přesto se mu věci vymkly z ruky ve chvíli, kdy s ní začal pracovat na tomhle případu. Jak jí má říct, že ji miluje - že ji svým způsobem miluje od chvíle, kdy uviděl její fotografii opřenou na stole o Curtovy knihy? Pomyslela by si, jestli neztratil rozum. Rozdrtil cigaretu podpatkem boty. Možná ano, možná ho ztratil.

Ale pořád ještě je reportér a reportéři vědí, jak se krok za krokem dobrat cíle. Nejdříve musí Laurel poskytnout prostor, který požaduje. Tolik jí dluží. A potom musí vymyslet, jak by se jí omluvil, aniž by opět nevyplul na scénu Trulane.

A jako poslední, rozhodl se Matt a vydal se přes parkoviště, jako poslední jí musí vtlouct do té její zabedněné hlavy, že ji miluje. Ať už se jí to bude líbit, nebo ne.

DESÁTÁ KAPITOLA

Laurel považovala za štěstí, že ji hned, jak přišla do redakce, poslali do terénu. Stačila pouze popadnout čistý blok, domluvit se s fotografem a znovu vypadnout dřív, než Matt vyjel nahoru výtahem.

Nechtěla ho vidět, dokud ji trochu nepřejde vztek a bolest z jejich hádky. Na hlavní křižovatce v centru se srazily tři vozy, a tak by jí vedro, hluk a všechen ten zmatek kolem dopravní nehody mohly odvést myšlenky od osobních problémů. Na chvíli.

Seděla v redakčním voze vedle fotografa, který právě projel na žlutou a vjel do proudu vozidel, a přemýšlela o Mattovi. Choval se nerozumně, připomněla si rozhněvaně. Nerozumně a neústupně. Jak může být někdo tak dokonale neschopný soucitu, neschopný vžít se do situace druhých lidí? Jak to, že člověk, který jí byl takovou oporou a útěchou, když byla k smrti vyděšená, necítí nic k někomu, kdo si prožil to, co Louis Trulane? Copak nevidí, jak Louis trpí? Jak by mohla milovat někoho, kdo... a tady se zarazila, protože to nemohla popřít, miluje Matta, a je jedno, jak se to stalo a proč. Takhle jednoduché to je.

Protože ho milovala, zasáhla ji jeho slova a nedostatek soucitu o to bolestněji. Předhodil jí, že je Louisem posedlá. No to ji teda dožralo. Každý rozumný člověk by pochopil, že Louis Trulane je hrdina jejího dětství. Milovala ho otevřeně, dětskou láskou a dětským způsobem. Během času se ta láska změnila ne proto, že se změnil Louis, ale proto, že se změnila ona.

Pořád Louise měla ráda a možná nebyla dost objektivní. Milovala Louise tak, jako žena miluje vzpomínku na prvního chlapce, který ji políbil, který jí jako první přinesl kytičku. Bylo to něžné, bezpečné a prosté vší vášně, ale jak jen to bylo sladké. Matt po ní žádal, aby se k téhle vzpomínce otočila zády. Nebo aby ji pošpinila podezřením. Pro ženu, jako byla Laurel, nemohla mít vzpomínka na mladého muže, jenž se k ní choval jako k děcku a k jejímu pobláznění jemně, žádný kaz. Matt to ale využil a vmetl jí to do tváře kvůli něčemu, co

nechápala. Dokonce naznačil, že snad myslela na Louise, když byli spolu. Jak by vůbec mohl uvěřit...

Tady se jí myšlenky znovu rozběhly, když ji napadlo ještě něco jiného. Něco fascinujícího. Matt prostě žárlí.

„Ha!" Laurel tu slabiku vyrazila nahlas a žuchla sebou zpátky na sedadlo. Fotograf po ní střelil pohledem, ale neřekl nic.

Matt žárlí... no, to je opravdu zajímavá představa, ale i tak nerozumně a hloupě vyvádí. Jestli ale žárlí, neznamená to, že k ní chová mnohem hlubší city, než se domnívala? Možná. Nebo je možná jenom typicky nesnesitelný - při prvních omamných vlnách lásky skoro zapomněla, že je takový. Přesto má ovšem o čem přemýšlet.

Dostali se s vozem do husté zácpy a všude kolem nich naštvaně ryčely klaksony.

„Vystoupím a dojdu to pěšky," řekla roztržitě fotografovi. „Zaparkuj někde, jak jen to půjde." Vystoupila a pustila se do práce.

Matt byl také v ulicích. Rozruch ve Vieux Carré byl jistě o hodně příjemnější než to, co dostala na starost Laurel, ale vedro tam bylo jen nepatrně slabší. Ucítil řeku a květiny a směsice těchto vůní pro něho představovala New Orleans. Momentálně ale myslel na něco jiného, v posledních hodinách nevěděl, kam dřív skočit.

Zastavil se na policejní stanici a několik opatrně volených otázek mu vyneslo informaci, že po Elise ani Charlesi Trulaneových nebylo vyhlášeno oficiální pátrání. Ani na jednoho z nich nebylo vyplněno hlášení o pohřešované osobě. Dopis, chybějící oblečení a malířské vybavení stačilo k tomu, že se nikdo dál nezajímal. Mattovi to ovšem nestačilo.

Vyptával se dál a narazil na zeď naprosté lhostejnosti. Co na tom sejde, jak odjeli z města, nebo jestli je někdo viděl? Odjeli a deset let je dlouhá doba. Policie má v New Orleansu spoustu jiné práce, než aby se zabývala deset let starým cizoložstvím. No jistě, kluci z laboratoře si pohrají s tím jeho kouskem kovu, až jim vyjde chvilka. A o co mu vlastně jde?

Něco jim vyhýbavě odpověděl a odešel s méně odpověďmi než bylo otázek, s nimiž tam přišel. Možná něco vytáhne z Curta.

Zabočil za roh a vešel do zšeřelého malého baru, kde vyhrávala malá džezová kapela. Curta uviděl okamžitě v rohovém boxu. Před

sebou na stole měl rozevřené noviny. U lokte mu stála nedotčená sklenice piva. Najednou se Mattovi mihla hlavou vzpomínka na Curta ze studentských let. Usmál se - po dlouhých hodinách poprvé - a udělalo mu to moc dobře.

„Tak jak to jde, advokáte?"

„Cože?" Curt, vytržený ze čtení, zvedl pohled. „Ahoj." Jediným úsporným, plynulým pohybem noviny složil a zasunul je do desek. „Co se děje, Matte?"

„Dám si totéž," řekl číšnici a ukázal na Curtovo pivo. „Potřebuju menší právnickou radu," řekl a otočil se ke Curtovi.

„Ohoho." Curt se zazubil a pohladil si bradu, což byla, jak Matt viděl, jediná podobnost mezi ním a jeho sestrou.

„Potřebuju radu, ne abys mě zastupoval," zdůraznil Matt.

„No dobře." Když číšnice postavila Mattovo pivo na stůl, vzpomněl si Curt na to svoje.

„Kdybych se rozhodl vylepšit svoje portfolio, považoval bys za moudré investovat do společnosti Trulane Shipping?"

Curt zvedl oči od sklenice a jeho nepřítomný pohled zostražitěl. „Tohle je podle mého spíš otázka pro tvého makléře než pro právníka. V každém případě oba víme, že tvoje portfolio je solidní. To ty mi dáváš tipy, zapomněls?"

„Ber to jako hypotetickou otázku," řekl Matt nenucené. „Kdybych se zajímal o investice do nějaké společnosti se sídlem v New Orleansu, bylo by moudré vložit prachy do Trulaneova podniku?"

„No dobře. Potom bych řekl, že Trulaneova společnost je jedna z nejsolidnějších firem v zemi."

„Okay," zamumlal Matt. Myslel si, že tohle bude slepá ulička. „Proč bys myslel, že se nikdo nedotkl dědictví Elise Trulaneové?"

Curt postavil sklenici s pivem a dlouze, uvážlivě se na Matta zadíval. „Jak o tomhle víš?"

„Víš, že zdroj nemůžu prozradit, Curte. Padesát tisíc," uvažoval a jezdil prstem po opocené sklenici. „To je pěkná sumička. Úroky za deset let taky něco vydají. Myslím, že i chlápek jako Trulane by pro ty prachy našel využití."

„Nemá na ty peníze nárok. Je to přímé dědictví na Elisino jméno." Na nevyslovenou Mattovu otázku odpověděl pokrčením rameny. „Měla to na starosti naše kancelář."

„A dáma to prostě nechává být." Matt svraštil čelo. „Zvláštní. Nepokusila se ji vaše kancelář vystopovat?"

„Víš, že o tom nemůžu mluvit," odtušil Curt.

„Dobrá. Takže znovu čistě hypoteticky. Když někdo podědí velkou sumu peněz a nepřihlásí se o ně, jaké kroky vykonavatel závěti podnikne, aby dědice našel?"

„Základní postup," začal Curt, ale moc se mu nezamlouvalo, kam se hovor ubírá, „je podat inzeráty do novin. S velkou pravděpodobností se najme detektiv."

„Řekněme, že dědička má manžela, kterému se chce vyhnout."

„Vyšetřování a veškerá korespondence, která se k věci vztahuje, by byly naprosto důvěrné."

„Hmm, hmm." Matt si pohrával se sklenicí, do toho klavírista spustil temperamentní melodii. „Sepsala Elise Trulaneová poslední vůli?"

„Matte -"

„Jen tak důvěrně mezi námi, Curte. Mohlo by to být důležité."

Kdyby to byl někdo jiný, Curt by z toho nějak vykličkoval a odpovědi se vyhnul. Ale Matta znal dlouho a dobře. „Ne," řekl prostě. „Oba, ona i Louis, měli závěti připravené, ale Elise odešla dřív, než došlo k podpisu."

„Aha. A kdo dědil?"

„Byly to standardní závěti, kdy manželé vzájemně dědili, bez dalších dodatků. Marion a Charles mají vlastní peníze."

„Stojí to za řeč?"

„Mírně řečeno je Marion velice bohatá žena." Potom, protože očekával otázku dřív, než ji Matt vyslovil, dodal: „Charlesovy investice a úspory průběžně narůstají stejně jako Elisiny a nikdo s nimi nehýbe."

„To je zajímavé."

Curt na něho zpříma hleděl - neměl oči smaragdové jako jeho sestra, ale zelené jako moře a klidné. „Řekneš mi, o co tady jde?"

„Jen se na věc dívám ze všech úhlů."

„Má to něco společného s tím, na čem s Laurel pracujete - kvůli Susan?"

„Jo." Matt zakroužil pivem ve sklenici a pozorně se na přítele zadíval. „Setkal ses se Susan?"

„Stavoval jsem se u nás v domě." Curt mírně zrůžověl, a tím Mattovi připomněl dobu před dlouhými lety, kdy se Curt zamiloval do jedné studentky z přípravky na lékařskou fakultu. „Řekla mi o Anne a těch dopisech." Curt mu pohled oplatil a připomněl mu tím, že už není ten vnímavý, citlivý vysokoškolák, ale navzdory své zasněnosti muž s pronikavou právnickou myslí a nenápadnou sílou. „Dokážeš jí pomoct?"

„V téhle věci děláme, co můžeme. Protože ji znáš a svěřila se ti, možná bys ji mohl uklidnit a držet ji stranou toho všeho, dokud to nějak nedopadne."

„Už jsem si to tak naplánoval," řekl Curt prostě. „Dáváš pozor na Laurel?"

Matt se zašklebil, vzpomněl si, jak se před pár hodinami rozešli. „U Laurel to nejde," zamumlal.

„Ne, u Laurel asi ne," řekl Curt. Už byl zase v myšlenkách někde jinde. Zastrčil si desky do kufříku. „Mám nějakou schůzku, ale až bude víc času, rád bych si poslechl další podrobnosti."

„Jasně. A děkuju."

Matt tam zůstal sám sedět a zamyšleně hleděl do piva. Příliš mnoho nejasností. Příliš kousků do skládačky, které se nikam nehodí. Dva lidé by se mohli otočit zády k přátelům a příbuzným, zvláště v prvním zaujetí lásky, ale ne k takovým penězům, které většina lidí vydělá sotva za celý život. A nenechá to tak deset let.

Dospěl k názoru, že je láska buď připravila o rozum, nebo jsou mrtví. Víc mu dávalo smysl, že jsou mrtví.

Pohodlně se opřel a zapálil si cigaretu. Pokud by měli po odchodu z Heritage Oak nějakou nehodu, copak by je následně neidentifikovali? Vrtěl hlavou, promýšlel různé teorie a zase od nich ustupoval. Všechno se to nějak pospojovalo s Anne Trula- neovou. A pokud je jedna z jeho teorií správná, ta, k níž se opakovaně vrací, potom někdo zabíjel nejenom jednou, ale třikrát.

Sledoval tenký, modrý pramínek dýmu a v duchu nadával. Odpoledne už natolik pokročilo, že se mu dnes nepodaří důkladně prověřit, kde byl Louis v den, kdy Elise a Charles zmizeli. Zítra je neděle, což znamená, že se k potřebným informacím dostane až po víkendu. Takže v pondělí, pomyslel si a zamáčkl cigaretu. V pondělí, bez ohledu na to, jestli se do toho Laurel nebude chtít, se začnou hrabat v minulosti, a to důkladně.

Zvedl se, hodil na stůl několik bankovek a odešel. Možná je načase, aby si promluvili.

Když Matt vešel do redakční místnosti, byla Laurel zabraná do práce. Vykročil k ní, pohlédl na hodiny, načež zamířil k vlastnímu stolu. Uzávěrka je posvátná. Posadil se naproti ní a všiml si, jak se tváří. V obličeji se jí zračila nezřízená radost.

Měla co dělat, aby se při psaní hlasitě nezasmála.

Srazily se tři vozy a výsledkem je spousta zprohýbaného plechu. Normálně by jí na tom nepřipadalo nic zábavného, ale nikdo se nezranil. A v jednom voze seděla starostova manželka. Bylo to lepší než pouťová atrakce, pomyslela si Laurel a bušila do stroje. Starostova manželka zahodila veškerou důstojnost a dobré vychování a málem spráskala nešťastného řidiče, který na ni najel zezadu a přimáčkl ji na vůz, který před ní zastavil na světlech.

Než to všecko skončilo, tak už beztak nedýchatel- ný vzduch ještě zhoustl. Možná to dělalo vedro nebo tlak posledních dnů, ale Laurel nacházela v téhle vlastně komické události tolik potřebné uvolnění. Chtělo by to silnější osobnost, než byla ona, aby jí nepřipadalo legrační, když vidí upjatou, elegantně oblečenou ženu s potrhaným živůtkem, jak popadne chlapa jako hora za klopy a vyhrožuje mu, že mu dá jednu do nosu. A to bylo ještě předtím, než vybuchl chladič jejího vozu a začal chrlit vodu jako fontána.

Každému udělá jenom dobře, pomyslela si, když dokončila článek, když si přečte o tom, jak si vysoce postavení lidé nabourali vůz a pošramotili náladu. To chce na první stranu.

„Služba!" křikla a mrkla na hodiny. Těsně před uzávěrkou. Se spokojeným úsměvem se otočila a střetla se přímo s Mattovým

pohledem. Zaplavila ji směsice protichůdných pocitů, ale jeden nad všemi ostatními vyhrával. Miluje ho.

„Neviděla jsem tě přijít," pronesla opatrně a začala si uklízet nepořádek na stole.

„Jsem tu pár minut. Byla jsi ponořená do práce." Kolem nich panovala obvyklá vřava, halas hlasů, klapot psacích strojů, dusot pobíhajících lidí. „Už máš hotovo?"

„Jen co mi to schválí."

„Potřebuju s tebou mluvit. Mohli bychom zajít na večeři?"

Nečekala od něho takový opatrný, lehce formální tón, a nebyla si jistá, jak se k tomu má postavit. „Tak dobře, Matthewe -" Na stole jí zazvonil telefon. Zvedla ho, v myšlenkách pořád ještě u toho, co řekne Mattovi. „Redakce, Laurel Armandová."

Matt pozoroval, jak se výraz jejího obličeje mění, jak jí mizí barva z obličeje, šlehla po něm pohledem. „Promiňte," řekla a ukázala na telefon na jeho stole, ale to už sahal po sluchátku. „Musíte mluvit hlasitěji, je tady velký hluk." Uslyšela slabé cvaknutí, jak zvedl přípojku.

„Dostala jsi dvakrát varování." Hlas byl pouhý šepot, nedalo se určit, jestli patří muži či ženě, ale Laurel v něm vycítila strach a nemyslela si, že si to jenom vymýšlí. „Přestaň strkat nos do smrti Anne Trulaneové."

„To od vás přišel ten had?" Viděla, jak Matt na další přípojce rychle vytáčí číslo.

„To bylo varování. Ten další už nebude mrtvý."

Nedokázala zakrýt paniku, která jí projela, ale hlas ovládnout se jí podařilo.

„Včera v noci jsme se setkali v bažině."

„Nemáš tam co dělat. Ještě jednou a nevyjdeš odtamtud živá."

Laurel slyšela, jak někdo na druhém konci místnosti huláká na službu, že chce kafe bez cukru. Připadalo jí, že se jí to snad jenom zdá. „Bojíte se, že něco najdu?"

„Anne se měla držet od bažiny dál. Na to nezapomínej."

Ozvalo se cvaknutí a pak oznamovací tón. Pár vteřin nato Matt zaklel a zavěsil. „Byla to příliš krátká doba, aby se dal hovor

vystopovat. Jaký máš dojem z toho hlasu? Nebylo ti na něm něco povědomé?"

„Vůbec nic."

Sebral její blok, kam si Laurel automaticky těs- nopisem rozhovor zapsala. „Doslova," zamumlal, „někoho pěkně znervózňujeme." Někoho, kdo možná třikrát zabíjel, naskočila mu v mysli jedna z jeho teorií.

„Zase uvažuješ o policii," řekla přesvědčeně.

„To máš teda velkou pravdu."

Prohrábla si vlasy a přitom se zvedla od stolu. „Poslouchej, Matthewe, netvrdím, že nemáš pravdu, jenom bych potřebovala ještě trochu času, abych si to mohla promyslet. Podívej," zarazila ho, když chtěl něco namítnout. „Ať to byl kdokoliv, chce, abychom od toho dali ruce pryč. Přes víkend to z různých důvodů uděláme. Potřebuju trochu času, abych si prošla svoje poznámky, porovnala je s tvými, promluvila si o tom s tebou. Jestli opravdu půjdeme na policii... v pondělí," zdůraznila, „pak uděláme lip, když tam půjdeme se vším, co máme."

Měla pravdu, ale nelíbilo se mu to. Napadlo ho několik způsobů, jak ji od pátrání odradit. Bude mít víkend na to, aby zvolil ten nejlepší. „Stav se ještě u Dona. Já si zatím dám dohromady svoje poznámky."

Místo aby vzácně zašli na steak při svíčkách, jak měl Matt v úmyslu, zhltli hamburgery a hranolky u Laurelina sklápěcího stolu. Rozložili si svoje poznámky - Matt je měl nadrápané zkratkami, které Laurel připomínaly hieroglyfy, zatímco ona ty své měla zapsané perfektním těsnopisem. Neudělali si čas na to - a každý sám za sebe usoudil, že je to jedině dobře - aby se vrátili k předchozí hádce nebo důvodům, které k ní vedly. V tuhle chvíli byli profesionálové, kteří důkladně pracovali na článku.

„Řekla bych, že můžeme spolehlivě předpokládat, že máme dostatek nepřímých důkazů, abychom dospěli k názoru, že smrt Anne Trulaneové nebyla jenom nešťastná náhoda." Takhle to Laurel zapsala do bloku; statečně se snažila dát útržkům slov a vět nějaký smysluplný řád.

„Velmi dobře," podotkl Matt. „Zní to jako formulace, kterou by Curt přednesl před porotou."

„Nech si to, Batesi," řekla mírně. „A podej mi tu sodovku." Vzala si ji od něho, napila se rovnou z láhve a svraštila čelo. „Máme Susanino tvrzení, že Anne se bála tmavých míst - zvláště bažiny - což posléze potvrdili Louis, Marion a Binney. Máme dopisy, které někdo ukradl ze Susanina hotelového pokoje, tu ohavnou krabici, co jsem dostala, napadení v bažině a ten anonymní telefonát."

Protože psala, nevšimla si, že když Matt zamačkával cigaretu, úplně přitom odlomil filtr. „První rozhovor s Louisem a Marion... tady se nemáme moc čeho chytit, jenom pocitů, a s tím ty pracuješ nerad."

„Může být docela užitečné," řekl Matt klidně, „když se na to podíváš s určitou dávkou objektivity."

Už už chtěla něco odseknout, ale zarazila se. „Promiň, nechtěla jsem do tebe rýt. Brewster," pokračovala dál. „Víme, že byl do Anne zamilovaný a chtěl, aby Louise opustila. Tady nejsou žádné nejasnosti, protože to řekl sám." Tlustě podtrhla Brewsterovo jméno a pokračovala. „To první nám potvrdila i Marion a dozvěděli jsme se od ní, jak na to reagovala Anne. Druhý rozhovor s Louisem mě vede k přesvědčení, že buď o Brewsterových citech nevěděl, nebo je nepovažoval za důležité, aby mu dělaly těžkou hlavu, neboť je Brewster pořád ještě zaměstnaný v jeho firmě."

Promasírovala si vzadu krk, což byla jediná vnější známka toho, že je unavená. „Shodujeme se na tom, a to je podstatné, že se jeví jako nepravděpodobné, že by šla Anne do mokřin, aniž by musela, a není pravděpodobné, že by zacházela dál a dál, kdyby měla na vybranou. Podle mého názoru se jako viník nabízí jasně Brewster."

Matt nalistoval ve svém bloku další poznámky. „Dnes jsem mluvil s Curtem."

„Cože?" Zvedla pohled a snažila se skloubit to, co řekl, se svými poznámkami.

„Dospěl jsem k jisté teorii a potřeboval jsem, aby mi ji potvrdil."

„Co s tím má Curt společného?"

„Je to právník." Pokrčil rameny a zapálil si cigaretu. „Ukázalo se, že mám víc štěstí, než jsem čekal, protože pracuje v kanceláři, která má na starosti dědictví Elise Trulaneové."

Odložila láhev sodovky, kterou předtím zvedla. „Jak to s tímhle vším souvisí?"

„Začínám si myslet že značně. Poslouchej." Přeletěl pohledem poznámky. „Padesát tisíc dolarů plus úroky za deset let, na které se vůbec nesáhlo. Peníze Charlese Trulanea tam taky plesniví. Vůbec se z nich nečerpalo. Jsem si jist, že banka velice diskrétně a důkladně pátrala, aby je našla." Obrátil několik listů a zvedl pohled k Laurel. „Nikdo nikdy nevyplnil formulář o pohřešované osobě ani na Elise, ani na Charlese."

„K čemu míříš?"

Zvolna odložil blok. „Ty víš k čemu, Laurel."

Potřebovala změnit polohu, a tak se zvedla od stolu. „Myslíš, že jsou mrtví," řekla hluše. „Mohli mít nehodu a -" umlkla a poznal, že se její myšlenky ubírají stejným směrem jako jeho. Otočila se k němu a pevně na něho pohlédla. „Myslíš si, že byli mrtví předtím, než zmizeli z Heritage Oak."

„Je to víc než pravděpodobné, nemám pravdu?"

„Nevím." Přitiskla si prsty na spánky a snažila se uvažovat logicky. „Mohli odejít, změnit si jména, odjet do Evropy nebo na Východ nebo bůhví kam."

„Mohli," přitakal. „Ale je tady dost velký prostor na pochybnosti, viď?"

„No dobře, je." Zhluboka se nadechla. „A jestli se pustíme po téhle cestě, s tím, že je mezi nimi a An- ninou smrtí nějaká spojitost, pak je z toho Brewster venku. Ale proč?" ptala se naléhavě. „Kdo měl kromě Louise nějaký motiv, a Louis byl mimo město."

„Opravdu byl?" Matt se zvedl, věděl, že kolem Louise Trulanea musí našlapovat opatrně. „Má vlastní letadlo, ne? Sám ho pilotuje - nebo aspoň pilotoval. Víš, jaké možnosti se tady otevírají?"

Věděla to. Nečekaný návrat, milenci přistižení, aniž by o tom měli tušení. Chvilkové šílenství. V malém, soukromém letadle se mohla těla dopravit kamkoliv. Otočila se k němu, obličej celý bílý. Očekával, že se bude hádat, nebo se z toho vyvlékne. Samozřejmě neudělala ani jedno, ani druhé.

„Nebylo by jednoduché - a třeba to ani nepůjde, prověřit si přílety a odlety v určitou noc před deseti lety."

„Pustím se do toho v pondělí."

Přikývla. „Já zapracuju na Curtovi. Možná se dozvíme, která banka má na starosti Elisiny a Charlesovy peníze."

„Ne."

„Ne?" opakovala nechápavě. „Ale jestli na to půjdeme z tohohle konce, tak by to za zkoušku stálo."

„Chci, aby ses stáhla." Řekl to klidně a vyrovnaně. „Nepřeju si, aby ses dál vyptávala."

„O čem to, kčertu, mluvíš? Nenapíšeš článek, když se nebudeš vyptávat."

„Ať už z tohohle vytěžíme cokoliv, tak pokud jde o noviny, dělíme se na půl. Ale odteď to přebírám sám."

Naklonila hlavu. „Ty ses zbláznil."

Možná to způsobil ten velice klidný a mírný způsob, jakým to pronesla, co ho dostalo. Všechna rozumná zdůvodnění a pečlivě promyšlený přesvědčovací přístup se mu z hlavy vykouřily.

„Tak já jsem se zbláznil!" utrhl se na ni. „To se povedlo!" Záměrně od ní poodešel, aby ji nepopadl za límec a nezatřásl s ní. „Tohle není žádná hra, krucinál. Nehrajeme o to, kdo se dostane na první stránku."

„Nikdy jsem nepovažovala svoji profesi za hru."

„Nechci, aby ses mi pletla do cesty."

Přivřela oči.

„Potom nebudu. A ty jdi z cesty mně."

„Je to nebezpečné!" zařval. „Mysli trochu. Tobě vyhrožovali, a ne jednou, ale třikrát. Ať vězí za Anninou smrtí kdokoliv, nebude váhat zabíjet znovu."

Nadzvedla obočí - to zatracené, krásné namyšlené černé obočí. „Potom si musím dávat pozor."

„Ty hloupá, mně nikdo nevolal a neříkal mi, že od toho mám dát ruce pryč." V hlase měl paniku, nepokrytou paniku, ona ale tolik soptila, že si toho nevšimla.

„Chceš vědět proč, Batesi?" vychrlila na něho. „Protože jsem žena a nechám si nahnat strach. Stejně jako když ty si představuješ, že když budeš dost hlasitě křičet a dělat ramena, tak že ustoupím."

„Nechovej se hloupěji, než musíš."

„Na jedno ale zapomněli," pokračovala rozzuřeně, „na jedno jsi ty zapomněl, a to že jsem reportérka. A aby se reportér dobral pravdy a

napsal článek, dělá, co je zapotřebí. Většina z nás se tak nebo onak vystavuje nebezpečí. To už je naše práce."

„Já ale nejsem do většiny reportérů zamilovaný," odsekl. „Jsem zamilovaný do tebe!" Po těch slovech se přehnal kolem ní a zastavil se až u stolu, kde měl cigarety.

Jenom na něho zůstala koukat a on se mezitím přehraboval v papírech a hledal zápalky. Nedostávalo se jí dechu, jako by vyběhla do schodů a brala je po dvou. Teď, kdy doběhla nahoru, tak především zapomněla, proč vlastně tolik spěchala. Až když přestal klít a vrčet a otočil se k ní, zalily ji vroucnost, radost a štěstí.

Odložil nezapálenou cigaretu a upřel na Laurel pohled. Co to, proboha, plácnul? Všechno zničil tím, že vyložil karty na stůl dřív, než si pojistil svůj vklad? A jak tohle teď zvládne? Rozhodl se, že jí pro všechny případy poskytne ústupovou cestu.

„Řekl jsem... to, co si myslím, že jsem řekl?"

Neusmála se, ale založila si ruce. „Ano, mám na to svědka."

Nakrčil obočí. „Nikdo tady není."

„Nějakého podplatím."

Vrazil si ruce do kapes, protože se jí strašně chtěl dotknout. „Chceš to tak?"

Zvláštně se po něm podívala a o krok k němu přistoupila. „Nevím, proč jsem si myslela, že umíš dobře pozorovat a proniknout do podstaty věci. Je takové všeobecné pravidlo, Matthewe, že když je žena zamilovaná do muže, je mnohem radši, když je i on zamilovaný do ní."

Srdce se mu splašeně rozbušilo. Nevzpomínal si, že by se někdy předtím takhle cítil.

„Řekni mi to," zamumlal. „Nenech mě, abych se doprošoval."

„Matthewe..." Napřáhla k němu ruce a trochu ji mátlo, že nevidí to, co jí musí zářit z obličeje. „Jsi jediný muž, s kterým jsem se milovala, protože jsi jediný muž, do kterého jsem kdy byla zamilovaná. A nic z toho se nikdy nezmění."

„Laurel." Víc ale toho nestačil říct, protože pocítil na svých rtech její ústa, ústa vstřícná a dávající. Objal ji, přitáhl k sobě a v hlavě mu vířilo: tak dlouho - tak dlouho. Sotva si dokázal vzpomenout na dobu,

kdy nechtěl, aby to mezi nimi bylo takhle. Na dobu, kdy si nepřál uslyšet právě tohle. „Řekni mi to," žadonil, „řekni mi to ještě jednou."

„Miluju tě. Jenom tebe." Zajela mu rukama za záda. „Myslela jsem, že kdybych ti to řekla dřív, třeba před hodinou, myslel by sis, že jsem se zbláznila. Kdy...?" Zmámeně se k němu tiskla. „Kdy to začalo?"

„Kdybych ti to řekl, tak mi neuvěříš." Zmocnil se jejích úst, než stačila něco namítnout.

Jestli si předtím myslel, že ji miluje, až z toho šílí, tak to nebylo nic proti tomu, co v něm bouřilo teď. Jeho láska je opětována, Laurel ho miluje tolik, jako on ji. Všechno se mu vykouřilo z hlavy, všechno kromě téhle dívky, kterou nosil v srdci taková léta.

Mohla se ztratit v jeho polibku, propadnout se do té hebké, sametové temnoty, do níž ji poprvé vzal. Vzrušovalo ji vědomí, že po ní Matt touží. Jaká nádhera vědět, že ji miluje. Slova... kolik jen slov mu chtěla povědět. Ale to počká, až oba utiší svoji touhu. Cítila, jak jí celé tělo vláční, a stáhla ho s sebou na podlahu.

Rychle, rychle. Nemluvili, rozuměli si beze slov. Rychle. Pocítit na svém těle tělo toho druhého. Zamotané oblečení, z něhož se vyprostili. Ach, jak je to sladké, jaké blaho přináší pouhý dotek nahých těl. Vnímala jeho mužnou, pižmovou vůni, smíšenou s vůní mýdla. Opájela se jí se rty přitisknutými k jeho hrdlu. Cítila na rtech jeho tep, lehký a rychlý.

Zašeptal jí do ucha její jméno a jeho hlas ji jemně prostoupil. Ve srovnání s tou pozvolnou slastí, která ji zalévala, bledlo všechno, co prožila dosud.

Dlouhé, neuspěchané pohlazení, šepotavé laskání. Už nebylo zapotřebí spěchat. Vášeň se prolnula s úžasem. Jsem milována. Jsem milován. Touží po mně. Už jen to samotné stačí. Vnímala, jak z něho toto vše vyzařuje. Touha smíšená s takovými city má větší moc. A chvílemi je trpělivější. Dvořili se sobě navzájem, ucházeli se o sebe.

Přejel jí rty přes rameno a pokračoval dál, až vtiskl rty do jamky v ohbí lokte. V odezvu mu pročísla husté vlnité vlasy a pohladila ho prsty po krku. Zvedl hlavu a zadíval se na ni - dlouze, mlčky si hleděli do očí, dokud se s úsměvem znovu nepolíbili.

K té proměně došlo tak pomalu, že si toho možná ani jeden nevšimli. Touha ještě nebyla naléhavá ani zoufalá, ale narůstala. Postupně se tiché vzdechy změnily v tiché sténaní. S ústy zlehka přitisknutými k jejímu ňadru slyšel, jak se jí zrychlil dech. Smysly měl zastřené - její vůně, její chuť, její hedvábná pleť. Nasákly touhou a vzrušením, které plynulo z vědomí, že touha bude nasycena. Rukama sledoval křivku jejího těla.

Sametová, teplá a vábivá vnitřní strana jejích stehen. Hladil je špičkami prstů, jež vystřídaly rty. Zachvěla se, první vyvrcholení bylo tak snadné, trochu se nadzvednout a zklidnit se. Tělo se jí chvělo v očekávání toho, co přijde dál, a nemyslela na nic jiného než na něho. S hlavou zmámenou se na něho překulila, aby mu poskytla takovou slast, jakou poskytl on jí.

Jaké jen má teplé, pevné tělo. Dlaněmi mu přejela přes boky, přes stehna a cítila, jak se mu rozechvěly svaly.

Vznášela se, přestože vzduch byl hutný a přilna- vý. Údy měla těžké, ale hlavu lehkou a omámenou. Cítila, jak ji popadl, slyšela, jak chraptivě volá její jméno. Pak ho pocítila v sobě a přála si, aby tohle nikdy neskončilo.

Nespouštěl z ní pohled. Pracně se držel zpátky, aby se nepropadl do té svůdné temnoty, provždy si ji chtěl takhle zapamatovat. Světlo na ni přímo dopadalo. Zaklonila hlavu a vlasy jí splývaly po zádech. Myslela jenom na něho - na jeho prožitek. Takhle si ji vštípil do paměti. Pak ho obklopila tma a všechny její divoké slasti.

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Byla tma. Matt neměl představu, kolik je, a bylo mu to jedno. Nazí a zahřátí se k sobě tulili v Laurelině posteli. Oblečení nechali poházené na podlaze obývacího pokoje jako bezstarostné děti. Jak příjemné bylo představovat si, že takhle by mohli prožít celý víkend - podřimovat, milovat se, sytit se jeden druhým.

Věděl o ní všechno, co se dalo vědět. Věděl, co jí dělá radost, co ji otravuje, co ji rozesmává. Věděl, odkud pochází, jak vyrostla, znal útržky z jejího dětství, které vytáhl z Olivie nebo z jejího otce a Curta. Věděl, že si v devíti letech zlomila kotník i jak se připravovala na zkoušky na střední škole. A že spala do sedmi let s vycpávaným pejskem s jedním uchem. Musel se usmát, když o tom přemýšlel, i když si nebyl tak docela jistý, zda by uvítala, že o tom on ví.

Bylo toho tolik, co jí neřekl. Dobře se pamatoval, jak se jí dotklo, když její otázky zamluvil. Tolik jí toho neřekl, ale miluje ho i tak.

S otevřenýma očima se vedle něho zavrtěla a snažila se rozkoukat ve tmě. Z těla jí vyzařovala spokojenost. „Na co myslíš?"

Chvíli neodpovídal, pak zvedl ruku a dotkl se jejích vlasů. „Jak jsi viděla ten obraz, tak tam jsem vyrostl." Vložila mu ruku do dlaně a neříkala nic. „Večer staří lidé na ulici nevycházeli a ostatní chodili ve skupinkách. Bylo tam příliš zastrčených uliček a rozbitých lamp veřejného osvětlení. Policajti pat- rolovali ve dvojicích v hlídkových vozech. Nepamatuju se na noc, kdy bych neslyšel sirény."

Taková byla vedle něho něžná a teplá a v pokoji se udělalo takové ticho. Proč tohle všechno vytahuju? Protože se toho nikdy úplně nezbavím, odpověděl si. A nutně jí to musím říct.

„Pracoval jsem u jednoho chlápka, který prodával v novinovém stánku. Jednou v létě nás několikrát vykradli. Když přišli pošesté, měl toho dost a začal se prát. Mě pustili z nemocnice za dva dny, ale on si tam pobyl dva týdny. Bylo mu šedesát čtyři."

„Ach Matthewe," přitiskla mu tvář na rameno. „Nemusíš o tom mluvit."

„Chci, abys věděla, odkud pocházím." Znovu ale na dlouhé dvě minuty umlkl. „V domě, kde jsem bydlel, smrděly chodby potem a starým vařením. Nikdy to nevyčichlo. V bytě byla zima, okny táhlo, podlahy byly studené. V létě tam bylo jako v peci. Odpadky byly cítit z uličky až nahoru. V noci jsi slyšela ulici - dealery, prostitutky, výrostky, kteří hledali ty první i ty druhé. Od dealerů jsem se držel dál, protože jsem chtěl zůstat zdravý, prostitutky jsem vyhledával, když jsem dal dohromady nějaké peníze navíc."

Vyčkával a uvažoval, jestli vycítí, že se od něho odtahuje. Ruku z jeho dlaně nevyprostila. Vzpomněla si, jaký dojem na ni udělal jeho byt. Povýšil pohodlí na umění. Jak jen musel nenávidět to, že vyrůstal bez základního práva na teplo a bezpečí. A přesto... vzal si ten obraz s sebou. Nezapomněl na své kořeny ani neignoroval tuhle část svého života, která ho formovala. Ani ona je ignorovat nebude.

„Žil jsem s tetou. Ujala se mě, když matka zemřela a otec odešel. Nemusela." Propletl prsty s jejími. „Byla to ta nejméně sobecká osoba, jakou jsem poznal."

„Měla tě ráda," řekla Laurel zdušené. Pocítila k té neznámé ženě vděk.

„Ano. Peněz nebylo nikdy dost, i když těžce pracovala, a když jsem byl starší, něco jsem nosil. Nájem v té smradlavé díře stoupal..." Odmlčel se a pokrčil rameny. „Je to život," řekl prostě. „Slíbil jsem si, že nás odtamtud dostanu. Za každou cenu. Věděl jsem, co chci dělat, ale bylo to nedostižné. Chtěl jsem se stát novinářem, pracovat ve velkých newyorských novinách za plat, který by mi umožnil přestěhovat ji do pěkného malého domku v Brooklyn Heights nebo New Rochelle.

Takže jsem roznášel noviny a studoval, až mě oči bolely. Existovaly jiné způsoby," zamumlal, „rychlejší, jak přijít k penězům, které jsem chtěl, ale to by ji zničilo. Takže když přišlo stipendium, vzal jsem si je a vypadl jsem. Když jsem se přes léto vrátil, bylo takové vedro, že jsem zapomněl, jaké to je bydlet v tom bytě v lednu. Uprostřed posledního ročníku vysoké jsem měl ušetřeno skoro dost, abych ji mohl přestěhovat - ne do domu v Brooklyn Heights, ale do slušného bytu. Chtěl jsem ji přestěhovat v létě. Zemřela v březnu."

Otočila hlavu, aby mu mohla přejet rty přes pokožku, zlehka, něžně. „Byla by na tebe pyšná."

„Kdybych zvolil jinou cestu, mohla by být pořád ještě naživu."

„Kdybys zvolil jinou cestu," řekla pomalu a zvedla se na loket, „měl bys ji na svědomí ty."

Oči se mu v měsíčním světle, které vproudilo do pokoje, zaleskly. „Sám jsem si to říkal, ale jindy mě napadalo, že jsem jí mohl poskytnout alespoň půl roku pohodlí." Popadl do ruky Laureliny vlasy a vnímal jejich hedvábnou jemnost. „Ráda se smála. Nějak se vždycky dokázala smát. Jsem jí za to vděčný."

„Já také." Sklonila se a políbila ho. „Miluju tě, Matthewe."

„Když jsem přemýšlel o tobě a o sobě, říkal jsem si, jak nám to, proboha, půjde dohromady." Položil jí ruku na zátylek. „Nemohli jsme mít rozdílnější začátek. Bývaly chvíle, kdy jsem si myslel, že tě chci právě proto."

Zvedla hlavu a překvapilo ho, že se usmívá. „Ty hlupáčku," řekla láskyplně.

„Jsi tak krásná," řekl tiše. „Nikdy nezapomenu na tu tvoji fotografii, kterou měl Curt na psacím stole v našem pokoji."

Překvapeně chtěla něco říct, pak se zarazila. Říkal, že by tomu neuvěřila, teď, v záplavě pocitů, mu nechtěla vysvětlovat, že se mýlil. Chtěla mu to ukázat.

„Dovedl jsem si tě představit při nějaké takové té zahradní slavnosti, v hedvábných šatech a úžasném klobouku," řekl tiše. „Úplně se mi sbíhaly sliny. A viděl jsem tě s někým, kdo se pro to taky narodil."

„Nerada se opakuju," spustila, ale neusmála se, „ale máš na mysli Louise," řekla bezbarvě.

„Ne." Začal ji k sobě přitahovat. „Dnes večer ne."

„Teď mě poslouchej." Odtáhla se a veselí a něžnost jí z očí vyprchaly. „To, co k tobě cítím, nemá nic, ale vůbec nic společného s tím, co cítím k Louisovi. Měla jsem ho ráda od dětských let, a dětsky. Oba, on i Marion, byli nedílnou součástí mého dětství. Pohádkovou součástí. Každé děvče má na něco takového právo."

Vzpomněl si, jak její babička řekla v podstatě totéž. Svaly se mu začaly uvolňovat. „To, myslím, chápu, Laurel. Mě zajímá dnešek."

„Dneska je mi jich strašně líto, jich obou. Dnes bych jim moc ráda pomohla, a přitom vím, že to, co musím udělat, by jim mohlo nenapravitelně ublížit. Kdybych pociťovala něco jiného, nemyslíš, že bych někdy během těch uplynulých deseti let za ním přišla? Nejde mi do hlavy," začínala se dostávat do ráže, „proč, když jsem celá ta léta čekala, až se zamiluju, proč jsem se musela zamilovat do hlupáka."

„Asi jsi měla z pekla štěstí."

„Řeknu ti jedno, Batesi, a nebudu to znovu opakovat. Ber, nebo nechej tak."

Dlouze vydechl a odmlčel se, jako by zvažoval různá pro a proti konečného rozhodnutí. V pološeru viděl, jak jí zlostně blýskají oči, jak se jí rozčileně zvedají ramena, a řekl si, že ji sice vychovali vybraněji než jeho, ale bystrostí a temperamentem by se k němu žádná nehodila lépe.

„Vezmeš si mě, Laurel?" zeptal se prostě.

Uslyšel, jak zalapala po dechu, a uviděl překvapení v jejích očích. Rozhostilo se chvilkové ticho. „To ti to trvalo," odpověděla stejně prostě a vrhla se mu kolem krku.

Vzbudilo ji slunce, které jí zalévalo obličej, a Matt, jenž ji laskal na uchu. Nemusela otevírat oči, aby poznala, že je krásný den. Někdy během noci se spustil déšť a pročistil vzduch. Pořád ještě se zavřenýma očima se protáhla a povzdychla si. Mattovy rty jí klouzaly po obličeji.

„Moc se mi líbí, jak se probouzíš," řekl tlumeně a položil jí ruku na bok. „Hmmm... kolik je?"

„Ráno."

Konečně se jejich rty našly.

Ještě jednou se lenivě protáhla a objala ho kolem krku. „Řekla jsem ti vůbec, jak moc se mi líbí, když mě takhle líbáš?"

„Ne." Sklonil hlavu a líbal ji, až pod ním ležela uvolněná a vláčná. „Proč jsi mi to neřekla?"

„Kdybych ti to řekla... mmmmm... tak to bys věděl, jak vyhrát každou hádku."

Celý rozesmátý jí přitiskl rty k rameni. „Jsem do tebe blázen, Laurellie. Kdy se vezmeme?"

„Brzy," prohlásila rozhodně. „Ovšem v tu minutu, kdy to babičce řekneme, začne -" zmlkla a otevřela oči. „Ach bože, svačina!"

„Právě teď jsem na jídlo nemyslel," zamumlal a znovu ji začal laskat na uchu.

„Ale ne, ne, ty to nechápeš. Kolik je?" Odstrčila ho a hmátla po hodinách na nočním stolku. „Páni, musíme sebou hodit, nebo nás čeká pěkný malér."

Chtěla vyskočit z postele, ale Matt ji popadl kolem pasu. „Když zůstaneme tady," znovu ji přitiskl pod sebou, „můžeme se dostat do vážného maléru podle své chuti."

„Matthewe." Uhnula před jeho polibkem, který skončil v citlivé jamce na jejím hrdle. „Nedělní svačina v Promesse ďAmour je posvátná," řekla rozčileně.

„Umíš vařit?"

„Cože? No, tedy, ano, pokud máš nebývale velkorysý žaludek, tak by se skoro dalo říct, že umím. Ne, Matthewe." Zadýchaně ho chytila za ruku, která jí bloudila po těle.

„Proč si nedáme svačinu tady, jen my dva, někdy k polednímu?"

„Matthewe -" Potřásla hlavou, aby si ji vyčistila, a opřela se mu oběma rukama o ramena. „Protože se staneš členem rodiny, měl by sis radši zvyknout na určitá železná pravidla a tradice. Nedělní svačina, to není nic, s čím si můžeš zahrávat."

„Já to risknu."

„Toho budeš litovat," řekla a měla sama co dělat, aby se nezačala smát. „Babička by mi odpustila, kdybych začala dělat exotický tanec. Dokonce

přimhouří oko, že si beru Yankeeje, ale nikdy, nikdy by mi neprošlo, kdybych zmeškala nedělní svačinu. Dokonce i přijít pozdě je velký prohřešek, a to už nám hrozí."

Matt dlouze, přehnaně vydechl. „Tak tedy kvůli paní Olivii," souhlasil a nechal Laurel, aby se zpod něho vykroutila.

„Jdu se osprchovat," řekla a rozběhla se do koupelny. „Když sebou hodíme, tak to stihneme."

„Dva se stačí osprchovat stejně rychle jako jeden," podotkl a vlezl s ní pod sprchu.

„Matthewe!" Se smíchem mu položila ruku na hruď. „Když tady budeme spolu, tak určitě přijdeme pozdě."

„Já to risknu."

„Matthewe -"

„Zapomínáš," sklonil se k ní, „že vím, jak vyhrát hádky."

„Ach bože," vydechla a přitiskla se k němu.

Zpozdili se.

„Jsme v průšvihu," zamumlala Laurel, když Matt odbočil s vozem pod rozklenuté cedry.

Vrhl na ni smyslný úsměv. „Stálo to za to."

„Jenom se, prosím tě, netvař jak kocour, co spolkl kanára," varovala ho. „Snaž se tvářit přiměřeně pokorně."

„Mohli bychom se vymluvit, že jsme píchli," navrhl.

„Nic menšího než srážka pěti vozů by neobstálo," řekla ponuře. „A nemáš auto ani škrábnuté." „Ne," řekl rozhodně, „ani kvůli tobě ne."

„Typicky yankeeská přízemnost," řekla skoro ne slyšně. Před nimi se vynořil dům. „No, asi to nezabere, ale zkusíme to. Posuň si hodinky nazpátek."

„Cože mám udělat?"

„Posuň si hodinky o patnáct minut nazpátek." Rychle začala manipulovat s vlastními hodinkami. „Honem!"

„Co udělá?" chtěl vědět a zaparkoval vedle Curtova vozu. „Zavře tě do kůlny?"

„To by ses divil," zamumlala. „Jé, už jde. Hele, Matthewe, já vím, že to pro tebe bude skoro nemožné, ale tvař se nevinně."

„Že bych tě tady jenom vysadil a sešli bychom se ve městě?"

„Zkus to a přerazím ti ruku," slíbila a vystoupila. „Babičko!" Laurel k ní vykročila s úsměvem a otevřenou náručí. Políbila ji na obě vrásčité tváře a předstírala, že nevidí chlad v jejích pronikavých smaragdových očích. „Vypadáš báječně."

„Jdeš pozdě," řekla Olivia bezvýrazně.

„Ale ne, ještě mám pár minut k dobru. Přivedla jsem s sebou Matthewa," dodala rychle. Když bude mít štěstí, hodně štěstí, tak to Olivii dostatečně zabaví.

„Paní Olivie." Uchopil pyšně podávanou ruku a zvedl si ji ke rtům. „Doufám, že neobtěžuji."

„Zpozdili jste se," zopakovala a jezdila pohledem z jednoho na druhého.

„Ale jak bychom mohli?" řekla Laurel a pohlédla na hodinky. „Je právě jedenáct."

„Ten trik je starší než já." Olivia vystrčila bradu způsobem, jaký po ní podědila její vnučka. „Proč jste přijeli pozdě?" chtěla vědět a pohledem jim dávala najevo, ať jen si troufnou přijít s nějakou výmluvou.

Laurel si olízla rty. Kdyby měla pár minut k dobru, pravděpodobně by si vymyslela nějakou velkou lež. „No, víš, babičko -"

„Je to moje vina, paní Olivie," vložil se do toho Matt a vyneslo mu to vděčný pohled od Laurel.

„Jakže," spustila Olivia vznešeně, „to, že se moje vnučka opozdila, má něco společného s tebou?"

„Rozptyloval jsem ji ve sprše," pravil jako by se nechumelilo.

„Matthewe!" Laurel se zhrozila, ale vzápětí mu její pohled sliboval rychlou a smrtící pomstu. Po jejím zvolání se rozhostilo mlčení.

„Aha," přikývla nakonec Olivia. „To je rozumná omluva," prohlásila a Laurel poklesla čelist. „Zavři pusu, děvče," řekla roztržitě a nepřestávala si pozorně měřit Matta. „Dal sis pěkně načas, ale nakonec to moc dobře dopadlo. Brzy se s ní oženíš."

Nebyla to otázka, ale konstatování. Laurel z toho šla hlava kolem, Matt se jenom zubil. „Velice brzy."

„Vítej do rodiny -" zářivě se usmála a nabídla mu k polibku tvář, „-Yankee." Zamrkala na vnučku a nabídla Mattovi rámě, aby ji oficiálně doprovodil kolem domu na terasu.

Jí se nikdo nevyrovná, pomyslela si Laurel a zaplavila ji láska a pýcha. Absolutně nikdo.

Olivia trůnila s obvyklou vznešeností v čele stolu, její syn seděl naproti ní a mezi nimi mladí lidé. Tahle nedělní tradice se nesměla v ničem ošidit. Bílé prostírání, naleštěné stříbro, broušené sklo, čerstvé květiny ve vázách, jež byly před válkou velice ceněné.

Hovořilo se potichu, všeobecně, uvolněně. Laurel na první pohled viděla, že Susan je úplně jiná, než když se s ní poprvé setkala v

redakci, kde se hroutila. Prsty se jí už nechvěly, a pokud měla smutek v očích, tak pomalu mizel. Vrhla na Laurel jediný pohled, který vypovídal o naprosté důvěře. Laurel tím připadalo její břemeno o to těžší.

Teď ne, řekla si a napila se chlazeného šampaňského, teď o tom začínat nebudu. Úplně bude stačit, aby se to všechno znovu připomnělo až zítra. Dnes do sebe potřebovala vstřebat kouzlo tohoto místa a bezčasí. Kde jinde, přemítala, by mohlo šest lidí sedět u stolu a slunce by jiskřilo na stříbrném náčiní, které je přes sto let staré? Ptáci vyzpěvovali a zvedl se vánek, který může trvat jen krátce. Byla to příliš vzácná chvíle, aby ji obtížila smutkem a podezřením. A je zamilovaná.

„Jednoho dne, Laurellie, bude tohle tvoje povinnost," prohlásila Olivia a vybraně zakrojila do palačinky na talíři. „Tradice, jako je tahle, jsou důležité - důležitější pro děti než pro rodiče. S Matthewem jste tady kdykoliv vítaní, můžete bydlet v západním křídle, až se vezmete. Buď nastálo, nebo kdykoliv budete mít chuť. Dům je dost velký, abychom tady o sebe nezakopávali."

„Dej si ještě trochu kávy, matko," zasáhl William a vrhl na ni výmluvný pohled, z něhož bylo patrné, co si o jejím pletichaření myslí. Chci s vámi oběma mluvit." Pokývl na dceru a Matta a zavadil pohledem o Susan, což Laurel stačilo, aby věděla, že bude řeč o Anne Trulaneové. „V pondělí ráno u mě v kanceláři."

„Práci odložte na pondělí." Olivia oplatila synovi stejně tvrdohlavým pohledem. „Chci se bavit o svatbě. Na letní svatbu není nic lepšího než zahrada. Můžete ji uspořádat tady na terase."

„Co příští víkend?" vložil se do toho Matt a zvedl k ústům šálek s kávou.

„Moc ji v tom nepodporuj, Matte," radil mu William. „Je schopná Curta přinutit, aby tě zažaloval za nedodržení slibu, kdyby to nevyšlo."

„A to je pravda!" Při té představě se Olivia rozesmála na celé kolo a položila dlaň na Laurelinu ruku. „Už jsme ho polapily, Laurellie. Williame!" Přistihla ho, jak se snaží zamaskovat smích zakašláním. „Nechystáš tady na toho chlapce všechny ty neotesané otázky, které

má otec správně položit? Žádný otec nemůže být nikdy dost opatrný, když nějaký muž chce jeho dceru - zvlášť když je to Yankee."

„Pravda je," spustila Laurel dřív, než stačil její otec něco odpovědět, „že si mě Matt bere kvůli domu. A aby mohl o to víc běhat za babičkou."

William se přestal usmívat a zatvářil s nechápavě. „Děláš si legraci?"

„Ne," řekla Laurel bezstarostně a namočila si jahodu do šlehačky. „Matthew je do babičky úplně zblázněný."

„Laurel -" William se začal smát a nevěděl najednou, co říct.

„Já vím, jak to je," zamumlal Curt a pozorně se zahleděl na sestru. Vrhl pohled na Matta a vzpomněl si, jak jeho někdejšího spolubydlícího uhranula ta fotografie a jak se vyptával. „Po celou tu dobu?" zeptal se tiše.

„Ano." Matt se zadíval na Laurel a usmál se. „Po celou tu dobu."

„No, potom to bylo dobře utajené tajemství," prohlásil William. „A utajili jste to před takovým zkušeným veteránem, jako jsem já."

Laurel sáhla po jeho ruce.

„Vadí ti to?" Usmála se.

Sevřel její dlaň. „Nic mi nemohlo udělat větší radost." Sklouzl pohledem na Matta. „Nic. Jde o to -" pustil její ruku a uvolněně se usmál, „že mě vůbec nenapadlo, že jste si vy dva sympatičtí. Pokud se pa- matuju, tak jsi o Mattovi říkala, že je -"

„Nesnesitelný," doplnila ho. „To je pořád."

„Což vztahu jedině dodává šmrnc," prohlásila Olivia a odsunula židli, což bylo znamení, že svačina formálně skončila. „Susan, buď tak hodná a zaběhni do mého pokoje. V mojí šperkovnici je takový malý medailonek, zlatý, posázený perlami."

Jen co Susan odešla, obrátila se Olivia ke Curtovi. „Necháš se tadyhle od Yankeeje zahanbit, Curtisi?"

Curt se zvedl od stolu a s velkou pečlivostí odstraňoval smítko ze saka. „Babi?"

„Potloukal se tady rok. Očekávám, že tobě se podaří to děvče získat za polovinu času." „Matko." William k ní přistoupil a položil jí ruku na rameno. „Spokoj se s jedním vítězstvím."

„Až skoncuju s Curtisem," nenechala se porazit. „Pustím se do tebe."

Pokývnutím to vzal na vědomí a otočil se k synovi. „Každý kopeme sám za sebe. Á, Matte, o něčem jsem s tebou chtěl mluvit."

„Zbabělec," zamumlala Olivia, když její syn táhl Matta pryč.

„Je to tohle, paní Olivie?"

„Ano, děkuji." Usmála se, když jí Susan podala medailonek. „Curtisi, proč neprovedeš Susan po zahradě? Líbí se ti zahrada, viď, Susan?"

„Ano." Susan sklopila pohled na své ruce, pak zvedla oči ke Curtovi. „Ano, líbí."

„No vidíš. Líbí se jí zahrada, tak běž. To by bylo." Ani se pořádně nenadechla a otočila se na Laurel.

„Babičko," Laurel ji dlouze, pevně objala, „já tě zbožňuju."

Olivia si chvíli vychutnávala teplo a vůni mládí a pak se vyprostila z objetí. Zkušeným okem si vnučku prohlížela. „Jsi šťastná."

„Ano." Laurel se zasmála a pohodila hlavou, aby jí vlasy nepadaly do obličeje. „Kdyby ses mě zeptala před měsícem - co povídám, před týdnem - co si myslím o tom, že bych se vdala za Matthewa Batese tady na naší terase, tak bych řekla..." odmlčela se a znovu se zasmála. „Radši nebudu opakovat, co bych řekla."

„Od začátku ses tvářila, že tě ani trochu nezajímá."

„Šlo mi to dobře."

Olivia se hlučně zasmála. „Jsi jako já, dítě!"

„To je ta největší poklona."

Olivia si položila medailonek do klína a vzala Laurel za ruce.

„Když milujeme, opravdu milujeme, dáváme všechno, co máme, a to není snadné. Tvůj dědeček..." Na krátký okamžik vypadala zasněně, mladě. „Ach bože, jak já jsem toho mužského milovala. Patnáct let s ním nestačilo. Když zemřel, truchlila jsem, hrozně jsem truchlila, ale pak život - musíš ho brát takový, jaký je. Ti ostatní, co přišli po něm..." Zavrtěla hlavou a znovu se usmála. „Ti byli pro zábavu. Záleželo mi na každém muži, s kterým jsem byla, ale jenom jednomu jsem patřila beze zbytku. To pochopíš," zamumlala. „I ten tvůj Yankee."

„Ano." Laurel pocítila, jak se jí oči zalévají slzami, a zamrkala, aby je potlačila. „Mám tě moc ráda, babičko."

„Budete si navzájem dávat do těla," řekla Olivia a ještě jednou rychle stiskla Laurel ruce. „Nic lepšího si pro tebe nemůžu přát. A tohle je pro tebe." Olivia sebrala z klína medailonek a chvíli jej podržela v ruce, jako by jej zahřívala. „Tvůj dědeček mi to dal, když jsme se zasnoubili. Měla jsem ho na krku, když jsme se brali. Hodně by to pro mě znamenalo, kdyby sis ho vzala, až se budeš vdávat za Matthewa."

„Ach, je překrásný, babi." Laurel uchopila zlatý, matně se lesknoucí medailonek, který si ještě podržel teplo babiččiny ruky. Byl vykládaný drobnými perlami s modrým nádechem. „Nikdy jsem neviděla, že bys ho nosila."

„Od té doby, co zemřel, tak ne. Je načase, aby ho znovu někdo nosil a aby to byla nevěsta."

„Děkuju ti." Laurel se naklonila a políbila Olivii na tvář, potom s úsměvem začala převracet medailonek na dlani. Je tak krásný, přemýšlela, a na nadýchaných romantických bílých šatech bude vypadat úžasně. Na šatech s krajkou a...

Paměť zapracovala, přitiskla si ruku na spánek.

„Laurellie?"

„To nic." Roztržitě pohladila babičku po ruce. „Nic mi není, jenom jsem si na něco vzpomněla. Nebo aspoň myslím. Potřebuju si zavolat."

Vyskočila, rozeběhla se do domu a medailonek svírala v ruce. Po paměti vytočila číslo do Heritage Oak. S očima upřenýma na medailonek, který držela v ruce, a myšlenkami u jiného podobného šperku málem přeslechla hlas na druhém konci linky.

„Binney," vyhrkla, „tady Laurel Armandová." Když se rozhostilo ticho, skočila do toho po hlavě. „Prosím tě, Binney, vím, že se na mě zlobíš, že jsem se vyptávala. To chápu. Moc se omlouvám, opravdu se moc omlouvám, že jsem byla tak zvědavá."

„Mně nepřísluší se na vás zlobit, slečno Laurel," ozvala se tichá odpověď. ..Mně nepřísluší odpovídat na otázky."

„Prosím tě, nutně potřebuju něco vědět. Mohlo by to být velice důležité. Medailonek." Narazila na nevlídné mlčení. „Ten medailonek, který dal Louis Elise, než se vzali. Měla ho ve svatební den a potom ho, myslím, nosila pořád. Nepamatuju se, že bych ji

někdy viděla, že by ho na sobě neměla. Zlatý medailonek s rytinou na víčku. Vzpomínáš si na něj, Binney? Musíš si to pamatovat," pokračovala a ani nepočkala na odpověď. „Nosívala v něm Louisovu fotografii."

„Vzpomínám si na ten medailonek."

Něco jí sevřelo hruď - ale nebylo to ani rozčilení, ani strach - zklamání, vystřízlivění to bylo. „Nosila ho pořád, viď? Byl malý a elegantní, mohla si ho vzít ke všemu."

„Měla ve zvyku ho nosit."

Polkla a vynasnažila se promluvit vyrovnaně.

„Bála se Elise mokřiny, Binney?" Odpověď znala, ale nechtěla se spoléhat jenom na vzpomínky z dětství. Nastala chvíle pro fakta, jakkoliv bolestná.

„Je to už dávno."

„Prosím, Binney. Tys ji znala, bylas u toho."

„Neměla to tam ráda," řekla Binney bezbarvě. „Věděla, co se o bažině povídá."

„Ale někdy - někdy - tam chodila," zašeptala Laurel.

„Ano, někdy tam zašla, ale jenom s panem Louisem."

„Ano, ano, já vím." Laurel dlouze vydechla. „Jenom s Louisem. Děkuju, Binney."

Zavěsila a zadívala se na medailonek v dlani. Opatrně ho zastrčila do kapsy a šla se podívat po Mattovi.

Uviděl ji, jak k němu míří přes trávník. Rychle se rozloučil s jejím otcem a vykročil jí naproti. I na dálku rozpoznal, že se něco děje. „Copak, Laurel?" zeptal se, když k ní došel.

Objala ho a přitiskla mu tvář na hruď. Chviličku potřebovala právě tohle - sílu, oporu. Svár, který jí zmítal, už téměř pominul. Nepřekvapilo ji, že má Louise pořád ráda, nebo alespoň toho Louise, kterého znávala. „Kde je ten kousek toho medailonku, cos našel v bažině, Matthewe?"

„Odnesl jsem ho do policejní laboratoře. Udělají nějaké testy." Odtáhl ji od sebe, aby jí viděl do obličeje. „Proč se ptáš?"

Mlčky se nadechla, pak se narovnala a byla zase sama sebou.

„Zjistí, že byl vystavený počasí, střídavě dešti a blátu - po deset let."

„Deset -" Umlkl, pochopil. „Patřil Elise."

„Vzpomněla jsem si, kde jsem ho viděla. Právě jsem volala do Heritage Oak a mluvila jsem s Binney, abych si to potvrdila. Elise ten medailonek nosila každý den."

Protože byla tak bledá a tolik ji miloval, rozhodl se, že si zahraje na ďáblova advokáta. „No dobrá, ale to pořád ještě není důkaz. Mohla ho tam kdykoliv ztratit."

„Ne, není to důkaz," souhlasila Laurel. „Ale podle mě neexistuje žádná možnost, že by ho tam Elise ztratila. Za prvé pro ni hodně znamenal. A za druhé tam často nechodila. Neměla tam z toho takovou hrůzu jako Anne, ale měla zdravý strach. Chodila tam jedině s Louisem. Binney to právě potvrdila."

Na očích jí poznal, jak je to pro ni těžké. Tentokrát nepocítil žádnou žárlivost ani zklamání, kin. ho předtím ničily. Jemně sevřel její obličej v dlaních. „Moc mě to mrzí, Laurel."

Pevně se chytila jeho zápěstí.

„Mě taky, Matthewe."

„Myslím, že bychom o tom měli povědět tvému otci, než odejdeme," řekl opatrně. „Ale před Susan bychom se o tom ještě zmiňovat neměli. Ještě pořád nemáme pro policii nic spolehlivého."

„Ano." Ohlédla se, ze zahrady se k nim nesl Su- sanin smích. „Ano, prozatím ji z toho vynecháme. Otec by mohl zřejmě dostatečně zatlačit, aby se An- nin případ znovu otevřel, a tím by se pohnulo i s případem Elise a Charlese."

„Máme toho dost," přitakal Matt a pozoroval, jak bojuje se svými emocemi, „abychom na správných místech zatlačili."

„Ach jo. Uvědomuješ si, Matthewe, že jestli je pravda to, co si myslíme... musí být Louis hrozně nemocný. U Charlese a Elise to mohla být chvilková slepá zuřivost, ale po celé ty roky to v něm hlodalo. A potom poznal Anne." Přitiskla si prsty na oči. Naučí se někdy oddělovat pocity od toho, co je nezbytné? „Potřebuje pomoc, Matthewe. Dovedeš si představit, v čem celá ta léta žil?"

„Dostane se mu pomoci. Ale, Laurel..." Sevřel jí ramena a čekal, až spustí ruce a podívá se na něho. „Nejdřív to musíme dokázat. Myslím, že pokud se nejdřív soustředíme na Charlese a Elise, zavede nás to k Anne. Nebude to pro tebe jednoduché."

„Ne, nebude, ale musí to být." Hleděla mu do očí a přímo viděla, jak si to srovnává v hlavě. „Na co myslíš, Matthewe?"

„Je potřeba zatlačit," zamumlal. „Zatlačit na správném místě." Znovu se na ni soustředil. „Louis už musí být na konci sil, Laurel, teď už stačí jen málo. Třikrát tě varoval. Jak myslíš, že by zareagoval, kdyby uviděl ten kousek medailonku?"

„Myslím," řekla a nahmátla medailonek v kapse, „že by ho to zlomilo."

„Taky si to myslím." Vzal ji kolem ramen. „Zítra budeme muset znovu zajet do Heritage Oak."

DVANÁCTÁ KAPITOLA

Na Laurelině skládacím stole se pořád ještě povalovaly poznámky spolu s obaly od jídla, které si přinesli. Všude na podlaze se válelo oblečení - její a některé i jeho. Zavřela za nimi dveře bytu a zacinkala klíčky v ruce.

„Ty jsi ale bordelář, Matthewe."

„Já? Je to tvůj byt. Kromě toho -" odstrčil nohou z cesty svoji košili a posadil se, „- jsi to byla ty, kdo mě stáhl na podlahu, jak jsi šílela po mém těle. A," pokračoval, když si pohrdavě odfrkla, „ty jsi mě odtud ráno táhla, jako by stál barák v plamenech."

Navzájem si odváděli myšlenky od toho, co jim oběma leželo v hlavě: od Louise Trulanea a od toho, co s ním udělají.

„No, jelikož jsem tvoje tělo už měla a svačinu taky," řekla sladce, „mohl bys mi pomoct to tady uklidit."

„Mám lepší nápad." Zvedl se a strhl ji k sobě. „Ještě k tomu trochu přidáme."

„Matthewe!" Ale to už se zmocnil jejích úst a rychle jí rozepínal zip vzadu na šatech. „Nech toho!" Napolo se smála, napolo to myslela vážně a začala s ním zápasit. „Ty ses zbláznil. Nemyslíš nikdy na nic jiného?"

„Někdy myslím na jídlo," přiznal se a ne zrovna jemně jí stiskl mezi zuby kůži na klíční kosti.

„To je směšné, Matthewe!" vzpouzela se, ale rozpálená krev mluvila sama za sebe. „Je to sotva pár hodin, co - ach."

„Už mám zase hlad," prohlásil a divoce ji začal líbat.

Ach bože, jak jen jí dokázal zamotat hlavu. Šaty měla sice už shrnuté do pasu, ale i tak se pokusila se odtáhnout. „Přestaň! Musíme si promluvit o spoustě věcí a -"

„Hmmm, zdráhavá žena." Znovu ji k sobě přitáhl. „To přivádí mé chlípné buňky do varu."

„Tvoje co?" Dusila se smíchy.

„Jen počkej." Než jí došlo, k čemu se chystá, přehodil si ji přes rameno.

„Batesi! Zbláznil ses?"

„Jo!" Zamířil do ložnice a cestou z ní stáhl šaty úplně. Bezstarostně je odhodil u dveří a boty putovaly za nimi. „Za to můžou mé chlípné buňky."

„Řeknu ti, co si myslím o těch tvých chlípných buňkách," spustila, ale došel jí dech, jak přistála na posteli pod ním.

A pak ji znovu vedl do míst, která už znala, ale tak rychle a bezprostředně, že s ním sotva stačila držet krok. Nedovolil jí, aby za ním zůstávala pozadu. V hlavě jako by jí vybuchovaly barevné ohňostroje, zatímco její tělo stravovala slast... horká, pulzující slast.

Vymizely myšlenky. Vymizela slova. Zbyly pouze vjemy. Na sobě už neměla nic. Neslyšela, jak se něco trhá? Záleželo na tom? Toužila po tom, aby se jí dotýkal, hladil ji a laskal, toužila nechat se strhnout ke všemu tomu, k čemu se rozhodl, že spolu prožijí.

Překypovala pocity, které v ní vybuchovaly. A bože, jak je svobodná, jak nádherně je uvolněná. Rozkoš znamenala nepřítomnost bolesti a doteky jeho rukou, jeho rty, chuť jeho jazyka v jejích ústech, jeho tělo pod jejími prsty jí přinášely jenom radost.

Vzrušení. Omamné, vášnivé vzrušení. Osvobození. Vznáší se a rozkoš ji připravuje o rozum. Zasměje se nahlas, když si uvědomí, že její život budou kořenit právě takovéhle chvíle. Vzápětí jí jeho něžnosti vzaly dech. Objala ho a svět se s ní zakymácel a zatočil.

Vznesli se na rogalu pocitů, řítili se dolů a pak pozvolna stoupali nahoru a zase znovu se střemhlav propadli do hlubin. Bylo jí, jako by nic nevážila, jako by byla bezmocná, vzduch jí vířil v plicích a v uších jí šuměla krev.

Pak do ní vnikl a vynesl ji k poslední závrati.

Když přestala lapat po dechu a zklidnila se, když znovu dokázala uvažovat, přejela mu dlaní přes hruď. Ležel na zádech a ji napadlo, že možná, ale jenom možná je stejně vyčerpaný jako ona.

Přitiskla mu obličej k rameni. „Udělals to víc pro mě než pro sebe."

Slabě se zasmál. „Jsem hotový samaritán. Není nic, co bych pro svého bližního neudělal."

„Matthewe." Překulila se na něho. „Věděl jsi, že jsem napjatá a snažím se to překonat. Věděl jsi, že nechci myslet na to, co se bude dít, i když musím. Byla jsem zbabělá."

„Ne." Odhrnul jí vlasy z obličeje. „Chovala ses jenom jako člověk. Potřebovala jsi to na chvíli od sebe odehnat, vytěsnit. A já také." Usmál se a ironicky nadzvedl obočí. „Bylo to lepší než aspirin."

Také se zmohla na úsměv. „Budeš muset být po ruce, kdykoliv mě bude bolet hlava."

Sklonila hlavu, políbila ho na hruď a zase ji zvedla. „To zvládnu, Matthewe. Zvládnu."

Možná ano, pomyslel si. A možná také ne. Ale podrobí ji první zkoušce. „Okay. Chci zaběhnout do laboratoře a vzít si ten medailonek zpátky, ať už na něm provedli testy nebo ne. Budu se cítit lip, když ho budu mít u sebe."

Přikývla na souhlas. „A ráno ho odneseme ukázat Louisovi."

Já ho tam odnesu, opravil ji v duchu, ale pouze přikývl. Tohle vyřídí v pravou chvíli. „Jestli se nese- sype, čeká nás spousta další práce, ale musí do toho vstoupit policie."

„Souhlasím," řekla prostě, už ji to nějak zmáhalo.

Posadil se a přemýšlel, kam asi odhodil oblečení.

„Chtěla bys jít se mnou?"

„Ne." Zhluboka si povzdechla. Co to říkala babička? Život - musíš brát takový, jaký je. „Řeknu ti, co pro tebe udělám, Batesi, a věř mi, jsi první muž, kterému jsem něco takového nabídla."

Stál a natahoval si kalhoty. Pousmál se.

„Jsem napjatý." „Uvařím ti večeři."

„Laurel - nevím, co na to říct."

„Jen počkej, až to sníš, to teprve bude," zamumlala.

„Mohli bychom chodit jíst ven."

„Nebuď zbabělec," řekla roztržitě, protože právě přemýšlela, co tak asi má v lednici, co by se dalo použít. „Radši přines nějaké víno." Klekla si a pozapínala mu košili. „A zažívací sodu," dodala se smíchem.

„Zažívací sodu," zamručel. „To nevzbuzuje zrovna důvěru."

„Ne, ale bude to chytrý tah."

„Nebudu pryč dlouho."

„Vezmi si můj klíč od bytu, kdybych byla zaměstnaná v kuchyni. A Matthewe," vzala ho kolem krku, „drž na uzdě ty svoje chlípné buňky, než se vrátíš."

Políbil ji a zlehka ji pleskl po zadku. „Za hodinu jsem tady," slíbil a vyšel z místnosti.

Za hodinu, přemýšlela Laurel a natáhla ruce ke stropu. Dolehlo k ní klapnutí hlavních dveří. To by mělo stačit, aby zkusila, jaká z ní bude hospodyňka.

Uklidit nepořádek v bytě jí zabralo chvilku a hned si uvědomila, jak se Matt elegantně vyhnul tomu, aby jí pomohl. Rozhodla se, že ho dostatečně potrestá tím, že bude muset sníst, co mu uvaří. Šla do kuchyně a strčila hlavu do lednice.

Trochu džusu, ještě méně mléka, dvě libry másla. Dvě libry, nešlo jí do hlavy. Jak se to stalo? Pořád tam ale ještě byla zelenina na salát. To je začátek. Možná něco dušeného, řekla si. Byla si skoro jistá, že někde musí mít nějakou kuchařku.

O čtvrthodinu později byla zabraná do přípravy těstovinového salátu s tuňákem, jelikož v kuchařce slibovali, ten že se určitě povede. Rozhlédla se po nyní rozhrabané a zaneřáděné kuchyni a uculila se. Ať tu kuchařku napsal kdokoliv, neznal ji. Právě si četla, jak má postupovat dál, když zazvonil telefon.

Matt, pomyslela si, utřela si ruce a šla ho zvednout. Pravděpodobně chce vědět, jestli bych nechtěla, aby přinesl nějakou činu. Tak snadno se z toho nevykroutíš, Batesi. S úsměvem zvedla sluchátko.

„Haló."

„Ach Laurel, bohudíky jsi doma."

Okamžitě se jí napjaly svaly v zátylku. „Marion? Copak je?"

„Laurel, nevím, co mám dělat. Komu jinému bych měla zavolat. Jde o Louise."

„Stalo se mu něco?" vyhrkla Laurel. „Je zraněný?"

„Ne - já nevím. Laurel..." Hlas se jí zlomil, rozplakala se.

„Uklidni se, Marion, a řekni mi, co se stalo."

Slyšela v telefonu Marionino chraptivé oddechování. „Nikdy jsem ho v tak špatném stavu neviděla. Celý den s nikým nepromluvil, ale to se někdy stává. Ach bože, Laurel." Náhle se přestala ovládat. „Bylo to

takové napětí, od té doby, co Anne..." hlas se jí třásl „Potřebuju pomoc, Laurel."

„Pomůžu ti," řekla Laurel co nejklidněji. „Co se stalo?"

„Právě teď, před pár minutami," Laurel zaslechla, jak se nadechuje, aby se uklidnila, „se hrozně rozzuřil. Nedávalo-nedávalo to žádny smysl. Říkal něco o Elise a o Anne. Já nevím-bylo to, jako by m mu v hlavě popletly."

Laurel stiskla rty. Musí zachovat klid, musí uvažovat rozumně.

„Kde je teď?"

„Zamkl se ve svém pokoji. Zuří tam. Slyším, jak ničí nábytek... nepustí mě dovnitř, Laurel."

„Zavolej doktora, Marion."

„Myslíš, že už jsem to předtím nezkoušela, Laurel? Žádného k sobě nepustí - ale ještě nikdy na tom nebyl takhle. Přijeď, prosím tě. Vždycky jsi byla naše přítelkyně. Louis k tobě měl tak blízko, než - než se tohle všechno stalo. Možná bys ho dokázala uklidnit a potom, kdyby mě tak napadlo, co dělat, aby - aby se mu dostalo pomoci," dodala šeptem. „Prosím tě, Laurel, nechci, aby ho v tomhle stavu viděl někdo cizí. Nevím, komu jinému můžu důvěřovat."

„Dobrá, Marion." Představila si Louise zamčeného v pokoji, jak se o něho pokouší šílenství. „Přijedu, jak nejrychleji to půjde."

„Laurel... přijeď jako přítelkyně, ne jako novinářka, prosím."

„Jako přítelkyně, Marion." Zavěsila a vtiskla si prsty do očí.

Matt si posunul sáček, který nesl, a zastrčil Laurelin klíč do zámku. „Vzal jsem červené i bílé," zvolal. „Neříkala jsi, co budeme mít." Jediný pohled do obývacího pokoje mu řekl, že Laurel už uklidila.

Tak to ještě něco uslyším, blesklo mu hlavou a zeširoka se usmál. „Necítím, že by se něco pálilo."

Zamířil do kuchyně a užasl. Ať už vyráběla cokoliv, zřejmě to vyžadovalo každý centimetr kuchyňské linky. Odložil víno do výlevky, jedině tam bylo prázdno, a zavrtěl hlavou. Tohle že je ta žena, která má poznámky vždycky tak dokonale uspořádané? Která má vždycky na konci každého dne uklizený stůl? Hrábl do mísy a vytáhl studený, houbovitý žvanec makarónů.

„Ach Laurel." Pustil makaróny. „Na Canal Street je moc příjemná malá restaurace, skvěle tam připravují mořské plody. Co kdybychom

-" Na prahu ložnice se zastavil. Prázdná. Začal se ho zmocňovat neklid. „Laurel?" Otevřel dveře koupelny. Prázdná. Přepadl ho strach; potlačil ho. Skočila si jenom pro něco, co potřebuje do vaření. Pravděpodobně mu nechala vzkaz.

Spěchal do obývacího pokoje a našel ho vedle telefonu. Ale ještě si ho ani nepřečetl a nepocítil úlevu, jenom daleko větší strach.

Matthewe - volala Marion, je moc rozčilená. Louis se přestává ovládat, mluví o Elise a Anne. Zamkl se u sebe v pokoji. Marion potřebuje pomoc. Nemohla jsem jí odmítnout. Laurel.

„Zatraceně!" Odhodil vzkaz a hnal se ke dveřím. Strach ho neopouštěl.

Když odbočila na příjezdovou cestu k Heritage Oak, začaly se stíny pomalu prodlužovat. Rozhostil se podvečerní klid. Občas se ozval jen tak na zkoušku nějaký pták, pak se zase udělalo ticho. Jen co zastavila na konci příjezdové cesty, běžela jí Marion po předních schodech v ústrety.

Vlasy měla rozpuštěné, obličej bledý a zmáčený slzami. Laurel blesklo hlavou, že ji ještě nikdy neviděla, že by se tak naprosto přestala ovládat.

„Ach Laurel." Marion ji popadla za ruku, jako by se chytala záchranného lana. „Nedokázala jsem ho zastavit! Nedokázala jsem mu v tom zabránit!"

Laurel prudce zvedla hlavu a upřela pohled na okno Louisova pokoje. Přímo viděla, jak tam leží mrtvý, jak si vlastní rukou přivodil smrt. „V čem, Marion, co udělal?"

„Bažina. Odešel do bažiny." Skryla obličej v dlaních a rozvzlykala se. „Myslím, že přišel o rozum. Říkal takové věci - odstrčil mě."

Není mrtvý, říkala si Laurel, není mrtvý. Musíš se uklidnit.

„Co říkal?"

Marion spustila ruce z obličeje. Oči měla doširoka rozevřené, sklíčené. „Říkal," zašeptala, „říkal, že jde hledat Elise."

„Elise," opakovala Laurel a snažila se, aby ji hrůza nepřemohla.

„Musíme něco udělat!" Marion ji znovu popadla za ruku. „Musíme něco udělat, jít za ním - najít ho. Je na tom špatně - nebo -"

„Jak bychom ho tam mohly najít, Marion? Měly bychom zavolat policii."

„Ne! Policii ne! Je to Louis." Přestala Laurel svírat ruku a jako by se vzpamatovala. „Podaří se mi ho najít. V bažině to znám stejně dobře jako on. Nemusíš se mnou chodit - to bych žádala moc."

Laurel si zajela oběma rukama do vlasů. Marion vyrazila přes trávník. Laurel si vzpomněla, že ji Louis vysadil na prvního poníka. Trpělivě s ní hrál šachy, poslouchal její brebentění. Ať už se dopustil čehokoliv, jak by mohla odejít a nepokusit se mu pomoci?

„Počkej, Marion, jdu s tebou."

Marion se zastavila a napřáhla k ní ruku.

Rychle vykročily k bažině. Jakmile stanuly na jejím okraji, přepadl ji okamžitý odpor, ale silou vůle ho zaplašila. Je to jenom místo, říkala si. A Louis tam někde bloudí.

Na zemi už ležely dlouhé stíny a denní světlo po- hasínalo. Laurel se ujišťovala, že mají hodinu, možná o něco víc, než se udělá taková tma, že nebude vidět na cestu. Do té doby ho najdou. Bez zaváhání vkročila do bažiny.

„Asi bychom měly jít k řece - tam, kde se našla Anne."

Jaké má Marion podezření, kolik toho ví, uvažovala Laurel. V tuhle chvíli jí nepřipadalo, že by byla Marion v takovém stavu, aby se jí mohla vyptávat. „Půjde to?" zeptala se jí a pohlédla na Marioninu rozevlátou sukni a elegantní střevíce. „Dá se tam těžko projít."

„To je jedno," řekla Marion netrpělivě. „Louis je můj bratr."

„Dopadne to dobře," ujišťovala ji Laurel a skoro tomu sama uvěřila.

„Já vím." Marion se zmohla na úsměv.

Šly pomalu bok po boku, a když se cesta zúžila, vykročila Laurel jako první. Bažina ožila zvuky - ozývali se ptáci, bzučel hmyz. Jednou zahlédla volavku, která vzlétla a půvabně klouzala vzduchem. Blížily se k řece.

„Možná bychom na něho měly volat, aby věděl, že tady jsme," navrhla Laurel. „Mohl by se polekat, kdybychom se přiblížily moc potichu."

„Neuslyší tě."

„Jestli se pustil na druhou stranu, tak ne, ale jestli je někde u řeky, tak -" Odmlčela se a ohlédla.

Marion držela v ruce lesknoucí se starou zbraň. Na chrómu se zalesklo sluneční světlo. Na chviličku upírala Laurel na pistoli oči a v hlavě měla prázdno. Potom pomalu zvedla pohled a zadívala se Marion do obličeje. Měla sice červené oči, na tvářích stopy po slzách a rozcuchané vlasy, ale jinak se tvářila klidně a vyrovnaně. Něco jí šumělo v uších, co Laurel ještě nerozpoznávala jako strach. Nespouštěla z Marion pohled.

„Marion." Vyslovila její jméno celkem klidně. Klidně a velice tiše. „Co to děláš?"

„To, co musím," odpověděla mírně.

Tu zbraň má na Louise? Uvažovala Laurel horečnatě. Jestli ano, proč potom s ní míří na ni? Ještě se na ni nepodívala - ještě ne - nepřestávala hledět Marion do jasných šedých očí. „Kde je Louis, Marion? Víš to?"

„Ovšem, pracuje ve své pracovně. Pracoval celé odpoledne."

„Celé odpoledne," opakovala Laurel a snažila se zadržet pramínek strachu, který nahlodával zeď jejího sebeovládání. „Proč jsi mi telefonovala?"

„Musela jsem." Marion se usmála. Něžně. „Potom, co jsme spolu dopoledne mluvily o Elisině medailonku, jsem poznala, že to zašlo příliš daleko. Ty jsi zašla příliš daleko."

„My jsme spolu mluvily? Ale já mluvila s Bin- ney..." Hlas se jí vytratil. „To jsi byla ty?"

„Překvapuje mě, že si nepamatuješ, že Binney tráví neděle u sestry. Velmi jsi mi to usnadnila, Laurel. Očekávala jsi Binney, tak jsem byla Binney." Úsměv jí sklouzl z tváře. Svraštila obočí, delikátně, jako když ji něco rozmrzelo. „Velice jsi mě zklamala, Laurel. Varovala jsem tě, aby ses do toho nepletla. Dovedeš si představit, jaké bys způsobila potíže, kdyby to byla Binney? Vyptávat se služky na rodinné záležitosti." Zavrtěla hlavou a v očích se jí mihl záblesk podrážděnosti. „Na to se ti dostalo lepšího vychování."

Lepšího vychování? opakovala si Laurel omáme- ně. Je šílená? Přepadl ji strach. Samozřejmě, že je šílená. „Co chceš dělat, Marion?"

„Musím tě potrestat," prohlásila Marion klidně. „Stejně jako ty ostatní."

Matt smykem zastavil vedle Laurelina vozu. Od chvíle, kdy odhodil její vzkaz a vyřítil se z bytu, nepřestal nadávat. Nadávkami zaháněl strach. Jestli jí ublížil, blesklo mu hlavou, když se řítil do schodů, panebože... jestli se jí dotkl... Zabušil pěstí do dveří.

„Trulane!" Znovu zabušil, strachy se mu dělalo zle. Když se dveře otevřely, proletěl jimi a popadl Louise za košili. „Kde je Laurel?"

„Co to vyvádíte?" Louis stál jako socha a oči mu žhnuly zuřivostí.

„Co jste provedl s Laurel?" dožadoval se Matt odpovědi.

„Co bych s ní prováděl? Neviděl jsem ji." Sklopil pohled na ruce, které ho držely za košili. „Dejte ty ruce pryč, Batesi." Rád by se porval, uvědomil si Matt. Uvítal by uvolnění, které by mu přinesl fyzický výbuch - když pěst se trefí do těla. Matt mu to viděl na očích.

„Rozdáme si to spolu, Trulane," slíbil mu Matt zachmuřeně. „To mi bude vhod - ale až potom, co mi povíte, co jste udělal s Laurel."

Louis pocítil, jak v něm něco narůstá, city, které po dlouhých týdnech neměly nic společného se smutkem. Byl to ničím nezkalený vztek. Nějak ho to očišťovalo. „Řekl jsem vám, že jsem ji neviděl. Není tady."

„Vymyslete si něco lepšího." Matt máchl k otevřeným dveřím. „Její auto stojí venku."

Louis se podíval a svraštil čelo. Něco z jeho vzteku odčerpal údiv. „Musela přijít za Marion."

„Marion jí volala." Matt do něho strčil, až ztratil Louis rovnováhu. „Řekla jí, aby přišla, že jste se přestal ovládat a zamkl se ve svém pokoji."

„Zbláznil jste se?" Louis ho odstrčil a oba vysocí muži proti sobě zůstali stát a dychtili po tom se servat. „Marion by sotva volala Laurel, kdybych se zamkl ve svém pokoji. Náhodou jsem celé odpoledne pracoval."

Matt tam stál, ztěžka oddychoval a snažil se vzít rozum do hrsti. Jestli Trulanea praští, třeba jen jednou, nemusel by se už ovládnout. Přímo cítil, jak v něm narůstá touha po násilí. Ale až uvidím Lau- rel, slíbil si. A potom...

„Laurel mi nechala vzkaz, že jede sem, protože jí Marion zavolala, že jste na tom špatně."

„Vůbec nevím, o čem to, sakra, melete."

„Venku stojí její vůz," procedil Matt mezi zuby, „a vy jste tady."

Louis do něho zabodl mrazivý pohled. „Možná byste rád prohledal dům."

„To udělám," odsekl Matt. „A když už jsem v tom," sáhl do kapsy, „co kdybyste se podíval na tohle a něco mi k tomu řekl?"

Otevřel ruku, na dlani mu ležel úlomek medailonku. Louis ho popadl za zápěstí a zaryl mu prsty do masa.

„Elise - kde jste to vzal?" Temnýma, zmučenýma očima pohlédl na Matta. „Kde jste to sebral?"

„V bažině." Matt sevřel medailonek v dlani. „Laurel ho taky poznala a pak si to dnes dopoledne po telefonu ověřila u vaší hospodyně."

„U Binney?" Louis zíral na Mattovu sevřenou ruku. „Ale Binney tady není... Bažina. V bažině?" Zvedl hlavu. Obličej mu zesinal. „Elise tam beze mě nikdy nechodila. Tohle vždycky nosila. Vždycky. Měla ho na sobě i v ten den, kdy jsem odjížděl do New Yorku, než -" Potřásl hlavou a do tváří se mu vrátila barva. „O co vám tady, krucinál, jde?"

Matt se pokoušel si to nějak utřídit. Začínal se v něm vzmáhat ještě jiný strach.

„Laurel mi říkala, že sem kolem poledního volala a mluvila s vaší hospodyní."

„Říkám vám, že tady Binney není, a nebyla tady celý den! Šla k sestře. Všechno služebnictvo má v neděli volno. Jsme tady s Marion sami."

„Jenom s Marion?" zamumlal Matt. Marion, která volala - Marion, která je, celá nesvá, poslala za Brewsterem. Marion, která, jak si najednou Matt vzpomněl, tvrdila, že se Anne svěřila Susan, že je z Brewstera nervózní. Jak by to věděla, pokud by - pokud by nečetla ty dopisy? „Kde je?" naléhal Matt a už se řítil po chodbě ven. „Kde je vaše sestra?"

„Počkal byste?" Louis ho popadl za paži. „O co vám jde? Kde jste sebral ten medailonek?"

„V bažině!" zařval Matt. „Nechápete, sakra, že ji Marion dostala!" Obličej mu znehybněl a zbledl. „V bažině," opakoval. „Dostala ji do bažiny, stejně jako ostatní."

„Jaké ostatní?" Louis ho nepustil dál. „Jaké ostatní?"

„Vaše sestra je vražednice," vychrlil na něho Matt. „Zabíjela třikrát a teď se zmocnila Laurel."

„Vy jste se zbláznil!"

„To těžko." Znovu rozevřel pěst, medailonek se mu matně zaleskl na dlani. „Tuhle večer jsme byli s Laurel v mokřině - a někdo ji napadl. Stejný člověk, který jí poslal mrtvého hada a který jí včera po telefonu vyhrožoval. Stejný člověk," řekl klidně, „který ji sem teď přivolal. Laurel sem přišla kvůli vám," řekl Matt Louisovi a pozoroval jeho oči. „Pomůžete mi?"

Louis nespouštěl pohled z medailonku a přerývaně oddechoval. „Jdeme tam. Počkejte tady."

Otočil se a vešel do místnosti přes chodbu. Pár vteřin nato se objevil s malou pistolí. V obličeji byl zase bledý. Mlčky ji podal Mattovi.

„Vzala si zbraň." Pohlédl Mattovi do očí. „Tu, kterou míváme ve vitríně."

Hlavně nepanikař, neutíkej, opakovala si Laurel v duchu pořád dokola a nespouštěla pohled z Mari- on. Tváří se teď tak pokojně, jako by se měla každou minutou usmát a nabídnout mi čaj a koláčky. Jak je to dlouho, co zešílela? Laurel pomalu polkla, dávala si pozor, aby neudělala vůbec žádný pohyb. Mluv - chce o tom mluvit.

„Potrestat," opakovala Laurel. „Ty jsi ty ostatní potrestala, Marion?"

„Musela jsem."

„Proč?"

„Byla jsi vždycky chytré děvče, Laurel, ale ne dost chytré." Znovu se usmála, jako na starou přítelkyni. „Nakonec se podívej, jak snadno jsem odvedla tvoji pozornost k Brewsterovi, stačilo říct pravdu. Anně by nikdy Louise neopustila. Zbožňovala ho."

„Proč jsi ji potom potrestala, Marion?"

„Neměla se vracet." Marion si roztřeseně povzdechla. „Neměla se vracet."

„Vracet?" opakovala Laurel a odvážila se pohlédnout rychle Marion přes hlavu. Kdyby ji dokázala nějak zabavit, získat pár vteřin náskok, povedlo by se jí ztratit se v podrostu?

„Neošálila mě." Marion se znovu usmála. „Ach ano, ostatní obalamutila - zvláště Louise - ale já věděla svoje. Samozřejmě jsem se tvářila, že ne. Umím moc dobře předstírat. Bála se bažiny," řekla Marion nepřítomně. „Věděla jsem proč, ovšemže jsem věděla proč. Už tam jednou umřela a musela tam umřít znovu."

Laurel zůstala jen němě zírat, když jí hrůza toho všeho došla. Mluv dál, hlavně mluv, mluv, opakovala si. Na cypřiši za jejími zády se rozezpíval drozd. „Proč jsi vlastně zabila Elise?"

„Neměla žádné právo!" vybuchla Marion tak, že sebou Laurel mimoděk trhla. „Neměla právo na dům. Patřil mně, vždycky patřil mně. Louis jí ho chtěl odkázat v závěti. Jí! Neměla trulaneovskou krev, nebyla jedna z nás. Já jsem nejstarší," rozzuřila se. „Podle práva patřil dům mně. Otec udělal chybu, že ho odkázal Louisovi."

Hruď se jí začala chvět, když ale Laurel sklouzla pohledem na její ruku, viděla, že pistoli drží pevně. „Vždycky byl můj. Já ten dům miluju. Všechno to tady miluju." Pohledem zatékala okolo sebe a jako by z ní trochu neoblomnosti vyprchalo. „Nic jiného jsem nikdy nemilovala."

„Ale proč Elise?" přetrhla jí řeč Laurel. Dům, šlehlo jí hlavou. Zabiji někdo kvůli domu a kusu pozemku? Ale ano, pořád se to opakuje, připomněla si, od jeskynních dob. „Proč jsi nezabila Louise, Marion? Potom bys dědila."

„Laurel," řekla tiše, „Louis je můj bratr."

„Ale Charles -" hlesla.

„Charlesovi jsem nechtěla ublížit." Do očí jí vhrkly slzy. „Měla jsem ho ráda. Ale uviděl nás a pletl se do toho." Po tváři jí sklouzla osamělá slza. „Neměla jsem na vybranou. S Elise jsme se šly projít - cítila se bez Louise osamělá. Když jsme byly dost daleko od domu, vytáhla jsem pistoli. Tuhle pistoli," řekla a pozvedla ji výš. „Poznáváš ji, Laurel?"

Poznala ji. Viděla ji ve vitríně v knihovně. Byla to stejná zbraň, kterou použil jiný Trulane, aby zabíjel - aby trestal. „Ano."

„Věděla jsem, že musím použít tuhle." Přejela špičkou prstu po hlavni. „Bylo to, jako by na mě čekala, jako by mi někdo říkal, že je to správné, že potrestám Elise touhle pistolí. Chápeš?"

„Snažím se."

„Chudák Laurel," zamumlala Marion. „Vždycky tak chápavá, tak starostlivá. Proto jsem věděla, že přijdeš, když jsem ti dnes zavolala."

Laurel pocítila, jak se jí začínají třást kolena. „Vyprávěla jsi mi o Charlesovi."

„Ano, ano. Uviděl nás, víš. Uviděl mě, jak vedu s napřaženou pistolí Elise do bažiny. Tedy, zřejmě - neměla jsem čas se ho zeptat, všechno se seběhlo tak rychle. Byly jsme tady, když nás našel. Přesně tady."

Rozhlédla se okolo sebe, jako by tam nakonec nebyly samy. Laurel udělala velice pomalý krůček doprava. „Stůj, Laurel," zamumlala Marion a o poznání zvedla zbraň. Laurel znehybněla. „Elise začala šílet - tehdy musela poškodit ten medailonek. Měla jsem být opatrnější. Musela jsem ji zastřelit. A pak už mě Charles tlačil k zemi - můj vlastní bratr. A křičel na mě. Pistole jako by sama vystřelila. Pak byl mrtvý."

Slzy jí vyschly, oči měla jasné.

„Nejdřív jsem nevěděla, co dělat, ale pak mě to napadlo. Byli milenci, jako ti druzí dva, co tady umřeli. Musela jsem vyrobit jiný dopis na rozloučenou. Tentokrát Elise sdělovala Louisovi, že ho opouští kvůli Charlesovi. Bylo to lepší," zamumlala. „Opravdu to tak bylo lepší. Musela jsem je odtáhnout do pohyblivých písků."

„Ach bože." Laurel zavřela oči, ale Marion si toho nevšimla.

„Sbalila jsem nějaké jejich oblečení. Všechno služebnictvo bylo pryč, protože byla neděle. I Charlesovy obrazy jsem sbalila - málem jsem na ně zapomněla. Všechno to zmizelo v pohyblivém písku. A bylo hotovo. Bylo to snadné. Louis se samozřejmě trápil. Trpěl." Oči se jí na okamžik zamžily. „Vím, že si to dával za vinu, ale sotva jsem mu mohla říct, že je to tak nejlepší. Dům byl zase můj, on měl svoji práci. Ale někdy," zašeptala, „někdy je tady slýchávám. V noci."

Laurel polkla kovovou pachuť strachu. „Charlese a Elise?"

„Slýchávám je - probudí mě to a pak musím jít ven, musím se jít podívat. Nikdy jsem je nezahlédla..." Znovu se rozhlédla, jako by někoho čekala. „Ale slyším je."

Zbláznila se z toho, pomyslela si Laurel. Jak to, že si toho nikdo nevšiml, že nepojal podezření? Vzpomněla si na Marion při jedné dobročinné příležitosti sotva před pár měsíci - na elegantní, delikátní Marion, se snítkou fialek připevněnou na klopě. Znovu sklouzla pohledem na pistoli.

„Potom se vrátila," řekla Marion hluše. „Říkala, že se jmenuje Anne a Louis jí uvěřil. Já věděla svoje. Podívala se na mě těma něžnýma, ostýchavýma očima a smála se! Nechala jsem ji při tom, že mě obalamutila."

„A znovu jsi ji přivedla sem."

„Tentokrát jsem musela být mnohem opatrnější. Louis ji skoro nespouštěl z očí a ona se nikdy, nikdy k bažině ani nepřiblížila. Tehdy pracoval dlouho do noci. Slyšela jsem ji s ním u něho v pracovně. Pravděpodobně jí říkal, že má ještě na pár hodin co dělat, aby si šla nahoru lehnout bez něho. Věděla jsem, že přišla ta pravá chvíle. Šla jsem do jejího pokoje a přitiskla jí polštář na obličej. Musela jsem být opatrná, v tu chvíli jsem ji nemohla zabít. Tentokrát to muselo vypadat jako nehoda. Byla malá a neměla velkou sílu. Trvalo sotva minutu, než upadla do bezvědomí. Pak jsem ji vynesla ven."

Marion se usmívala, vzpomínala. „Měla jsem pistoli, ale nevěděla, že si nemůžu dovolit ji použít. Když přišla k sobě, byla vyděšená. Elise věděla, že znovu zemře. Prosila mě, ať ji pustím, ale já ji přinutila, aby se zvedla. Připadalo mi nejlepší, když se utopí v řece. Když se rozběhla, nechala jsem ji být. Bylo jednodušší, aby se nejdřív vyčerpala, a já se držela blízko. Pak jsem ji slyšela vykřiknout. Had, mladý had, Elise vběhla rovnou do hnízda. Vidíš, mělo to tak být," pokývala hlavou Marion. „Bylo to správné. Potřebovala jsem jenom dost času, aby začal jed působit - a noc, celou noc na tom vlhkém vzduchu. Počkala jsem, až se zastavila, až ztratila vědomí, tady, zrovna tady, kde umřela už předtím. Pak jsem šla domů." Marion se usmála, ale oči měla prázdné. „Tentokrát se nevrátí."

„Ne," řekla Laurel tiše. „Tentokrát ne."

„Vždycky jsem tě měla ráda, Laurel. Kdybys mě jen poslechla, nemuselo k tomuhle dojít."

Laurel si olízla rty a modlila se, aby se jí netřásl hlas. „Když mě zastřelíš, Marion, odvedou tě z Heritage Oak."

„Ne!" Sevřela zbraň pevněji, pak jí ruka povolila. „Ne, já tě nezastřelím, pokud nebudu muset! Kdybych tě zastřelila, musela bych vinu svalit na Louise. Musela bych, a zavinila bys to ty."

Laurel zjistila, že nemůže skoro dýchat. Jak jen bylo těžké se nadechnout a vydechnout. Jestli se na to soustředí, nerozkřičí se. „Nevlezu kvůli tobě do řeky ani do pohyblivých písků."

„Ne," přitakala Marion. „Nejsi jako ty ostatní, nedáš se tak snadno vyděsit. Ale je tady jedna věc..." Pozvedla pistoli a ustoupila k rákosí. „Přišla jsi sem čenichat, nemohlas to nechat být. A potkala tě tragická nehoda. Stejně jako Elise - Anne." Vytáhla z křovin proutěný koš. „Tenhle," řekla tiše, „mrtvý není."

Věděla, co se chystá. Strach ji sevřel jako v kleštích. Dlouhou, hladkou holí k ní Marion přistrčila koš blíž a odklopila víko. Laurel strnula na místě, hlava se jí vyprázdnila a žaludek jí sevřel ledový děs, když se z koše vyplazil had. A další.

„Nechtěla jsem nic ponechat náhodě," zamumlala Marion, odložila pistoli a oběma rukama uchopila hůl. Pohlédla na Laurel a usmála se. „Vždycky ses jich bála, viď? Moc dobře se pamatuju, jak jsi omdlela kvůli malé užovce. Úplně neškodné." Dráždila holí hady, až se svíjeli a syčeli. „To tihle nejsou."

Chtěla utéct, vykřiknout. Pistole by byla lepší. Hlas jí ale děsem uvázl v hrdle, nohy ji neposlouchaly. Jako by ji opouštělo vědomí, pocítila, jak má celé tělo lepkavé potem.

„Je to jedno, jestli se pohneš, nebo ne," prohodila Marion. „Jsou rozvzteklení. A rozdrážděním je ještě víc." Znovu šťouchala do hadů a přisunovala je k Laurel. Jeden zaútočil na hůl a Marion se zasmála.

A právě ten smích Matt zaslechl. Zamrazilo ho do morku kostí. Když je uviděl, byli hadi ani ne čtvrt metru od Laurel, syčeli, svíjeli se a Marion do nich dál šťouchala. Matt popadl pistoli do obou rukou a vystřelil.

„Ne!" zaječela Marion táhle a divoce, když sebou tělo jednoho hada trhlo a zůstalo ležet. Otočila se a klopýtla a ani necítila, jak se jí

hadí zuby zakously do kotníku, než Matt znovu stiskl spoušť. Rozeběhla se pryč a začala se prodírat rákosím jako pronásledované zvíře.

„Laurel!" Matt ji sevřel v náručí a přitiskl ji k sobě. „Jsi v pořádku." Zoufaleji políbil. „Je po všem. Odvedu tě odtud."

„Matthewe." Vzlyky se jí hromadily v hrudi a měla co dělat, aby se nerozplakala. „Je šílená - všechny je zabila. Všechny. Ach bože, Matthewe. Ti hadi -"

„Jsou mrtví." Přitiskl ji k sobě ještě víc. „Jsou mrtví a ty jsi v pořádku."

„Kvůli domu. Proboha, zabila je kvůli domu. Louis -"

Matt otočil hlavu. Louis stál pár metrů od nich a díval se na ně. V obličeji byl jako stěna. Jenom v očích měl život. „Uštkl ji had," řekl tak tiše, že ho Matt skoro neslyšel. „Půjdu za ní."

„Louisi -" Matt mu pohled oplácel a zjistil, že není nic, vůbec nic, co by se dalo říct. „Moc mě to mrzí."

Louis přikývl a vešel do rákosí. „Odveďte odtud Laurel."

„Pojď." Přitiskl jí rty na spánek. „Můžeš jít?"

„Ano." Po tvářích se jí koulely slzy, ale přinášely jí úlevu. „Ano, nic mi není."

„Až v tom budu mít jistotu," řekl a vedl ji co nej- blíže u sebe. „Tak tě uškrtím."

Počkal, až se dostali na volné prostranství a pak ji stáhl do trávy. Hlava jí klesla na kolena.

„Za minutku budu v pořádku, opravdu. Musíme zavolat policii."

„Louis se o to postaral, než jsme odešli z domu. Budou tady každou minutou. Můžeš mi to teď povědět?"

Zpočátku si při řeči pořád opírala hlavu o kolena. Postupně ji ale strach a závrať opouštěly. Když zaslechla sirény, zvedla hlavu, chytila se Matta za ruku a pevně mu ji stiskla.

Tolik se toho seběhlo - v mokřině je policie. Tolik otázek. To bude článek, pomyslela si a začala se o ni pokoušet hysterie. Nicméně ji překonala a přitiskla obličej Mattovi k rameni. Ještě pár minut, řekla si. Budu v pořádku za pár minut. Dovolila Mattovi, aby ji odvedl zpátky do domu, a vypila brandy, které jí vnutil.

„Už je mi lip," řekla. „Přestaň se na mě, prosím tě, koukat, jako bych se měla rozplynout."

Přitáhl si ji do náruče a zabořil jí obličej do vlasů. „Krucinál, Laurel," hlas se mu chvěl, „tohle už mi nikdy nedělej. Myslel jsem, že nepřijdu včas. Ještě pět minut -"

„Už se to nestane, Matthewe," zamumlala konejšivě. „Už ne. Jak já tě miluju." Přitáhla ho k sobě. „Tolik tě miluju."

Políbil ji naléhavě, útočně, a ona pocítila, jak z ní strach vyprchává. Byl tady, objímal ji. Na ničem jiném nezáleželo. Zvedla dlaň ke jeho obličeji, když k nim dolehlo klapnutí hlavních dveří. „To je Louis," řekla tiše.

Pomalu vešel. Vlasy a oblečení měl špinavé. Oči, jak si Laurel všimla, neměl už chladné a nepřítomné, ale unavené a zranitelné. Bez zaváhání se zvedla z křesla a šla k němu. „Ach Louisi."

Sevřel ji do náruče a nepouštěl ji. Opřel si bradu o vršek její hlavy. „Našli jsme ji. Je... vezou ji do nemocnice, ale nevím, jestli... je v deliriu," vypravil ze sebe a odtáhl se. „Neublížila ti, Laurel?"

„Ne, ne. Jsem v pořádku."

Pohlédl na Matta.

„Dlužím vám víc než jen omluvu."

„Nedlužíte mi nic."

Louis to vzal pokývnutím na vědomí a šel si nalít brandy. „Nechtěli byste mi teď všechno říct?"

Zůstal k nim otočený zády a Laurel mu vypověděla všechno, co se dozvěděla od Marion. Jednou, když uviděla, jak se mu zachvěla ramena, se odmlčela. Zavrtěl hlavou a pokynul jí, ať to dopoví.

„Musím si promluvit se Susan," řekl, když Laurel domluvila.

„Je u mojí babičky."

Nalil si ještě brandy a přikývl. „Jestli mě přijme, zajdu tam zítra."

„Určitě tě přijme, Louisi," řekla Laurel zdušené. „Prosím tě, moc tě prosím, nedávej si nic z toho za vinu."

Pomalu se otočil. „Udělala bys pro mě něco?"

„Samozřejmě, ty víš že ano."

„Ano," tiše se zasmál. „Vím že ano. Napiš ten článek," řekl už silnějším hlasem. „A ať je dobrý. Chci, ¡iby všechno vyšlo najevo. Možná s tím potom dokážu žít."

„Napíšeme ho s Matthewem. A ty s tím dokážeš žít, Louisi." Přistoupila k němu. „Vrátím se a dohlédnu na to, abys to dokázal." Dotkla se jeho tváře. „Mám tě moc ráda, Louisi."

S náznakem úsměvu ji políbil. „Však já tebe taky. Dobře se k sobě hodíte, Laurel." Pohlédl na Matta. „Jsi stejně paličatá jako on. Vrať se," souhlasil a stiskl jí ruce. „Budu tě potřebovat."

Když vyšli o pár minut později z domu, Laurel se

zhluboka nadechla. Ta nádherná vůně noci. Ta nádherná vůně života. „Je krásně, viď?" Zvedla obličej ke hvězdám. „Měli bychom zavolat tátovi, aby věděl, že máme sólokapra jako hrom."

„Až se příště rozhodneš, že po něčem půjdeš," řekl suše, „nezapomeň, že jsme partneři. Už nikdy nic nedělej na vlastní pěst."

„Ať je po tvém," souhlasila. „Pojedeme tvým vozem," rozhodla. Ještě byla moc rozklepaná, aby mohla řídit. „Zítra si můžu svůj vyzvednout. Ach bože, Matthewe!" Klesla na sedadlo a opřela se. „Tohle bych nechtěla znovu zažít, ani kdyby mně to mělo vynést Pulitzerovu cenu."

„Tu dostaneš za to, jak ses vykroutila z vaření večeře." Konečně se mu přestaly třást ruce. Všiml si toho, kdy zastrčil klíček do zapalování. „Takže jednomu vrtá hlavou, jakou vlastně dostane manželku."

„Dostaneš poklad, Batesi." Naklonila se a políbila ho. „Hotový poklad. Nepoděkovala jsem ti ani, žes mi zachránil život."

„Ne." Usmál se a přidržel si ji, aby ten polibek hned tak neskončil. „Jak jsi mi chtěla poděkovat?"

„Taky ti zachráním život," oslnivě se na něho usmála. „Půjdeme se najíst někam ven."

HARLEQUIN®

NORA ROBERTSOVÁ

Neznámý partner

Laurel a Matt jsou kolegové z neworleanského deníku a zdá se, že se nemají příliš v lásce. Když se však Laurel pustí po stopě jednoho podezřelého úmrtí a šéfredaktor jí jako spolupracovníka přidělí právě Matta, začíná si uvědomovat, že ten muž má v sobě jisté kouzlo. Třebaže jeho přitažlivosti vzdoruje a neshodnou se ani v názoru na hlavního podezřelého, na něhož Matt žárlí, vypadá to, že se z nich brzy stanou víc než jen partneři...

ISBN 83-238-4800-9
978-83-238-4800-4
ISSN 1730-2153

www.harlequin.cz

CENA 89 Kč / 112 Sk